

Anh Em Họ Chúng Nó

Contents

Anh Em Họ Chúng Nó	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	22
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	29
13. Chương 13	31
14. Chương 14	34
15. Chương 15	36
16. Chương 16	38
17. Chương 17	40
18. Chương 18	42
19. Chương 19	44
20. Chương 20	46
21. Chương 21	47
22. Chương 22	51
23. Chương 23	53
24. Chương 24	55
25. Chương 25	56
26. Chương 26	57
27. Chương 27	59
28. Chương 28	61
29. Chương 29	63
30. Chương 30	65
31. Chương 31	67
32. Chương 32	68
33. Chương 33	70
34. Chương 34	71
35. Chương 35	72
36. Chương 36	74
37. Chương 37	75
38. Chương 38	77
39. Chương 39	79
40. Chương 40	80
41. Chương 41	82

42. Chương 42	85
43. Chương 43	86
44. Chương 44	88
45. Chương 45	91

Anh Em Họ Chúng Nó

Giới thiệu

Cái gì gọi là yêu, tác giả không hiểu hết, cũng không hiểu thấu. Theo tác giả nó muôn hình vạn trạng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-em-ho-chung-no>

1. Chương 1

Hôm nay là một cột mốc quan trọng trong cuộc đời thằng Tuấn, vì từ ngày hôm nay, nó phải rời quê, cái nơi mà mười tám năm nay gắn bó với nó để lên thành phố học. Cũng không phải là lần đầu tiên nó lên thành phố nhưng mỗi lần đến nơi này nó vẫn thấy khá ngỡ ngàng, dù sao cũng phải địa bàn của nó. Mọi chuyện mẹ nó đã thu xếp từ sớm, ban đầu tính cho nó ở kí túc xá nhưng sau đó mẹ nó lại gọi nó ở nhà một bà con. Nói về người bà con này nó cũng không ấn tượng sâu sắc lắm, mẹ nói nó sẽ ở nhờ nhà anh Thanh, anh họ của nó. Kì thực nó cũng chẳng còn ấn tượng gì về người anh họ này, nó chỉ biết anh Thanh là con của chú 8, mà chú 8 là con của ông 2, ông hai là anh của ông ngoại nó. Lòng vòng quá, nói chung nó và anh Thanh này có cùng một ông cố. Mà từ nhỏ nó cũng chẳng bao lần gặp mặt người anh này, nên sinh ra anh Thanh vẫn là một người xa lạ với nó, nếu có tình cờ gặp chưa chắc nó nhận ra. Và sự thật đã chứng minh suy nghĩ của nó.

– “Anh là anh Thanh?” _nó giương mắt hỏi người con trai trước mặt, vai nó đang mang một cái balo, dưới chân nó để một cái túi sách, tay trái cầm một cái túi khác, còn tay phải thì cầm tờ giấy địa chỉ nhà.

– “Ồ.. không” _người con trai gãi gãi sau ót đáp.

– “Vậy à” _nó nhìn lại tờ giấy trong tay rồi nhìn lại cái bảng số nhà màu vàng trên tường, rõ ràng là nhà này mà _ “Anh xem đây có phải là địa chỉ nhà này không?” _nó đưa tờ giấy cho người con trai.

– “Ồ đúng rồi.. cậu là..” _người con trai gật gù nhìn tờ giấy rồi nhìn nó.

– “Em là Tuấn ở quê lên, anh không phải anh Thanh?” _nó nghi hoặc hỏi lại lần nữa, người con trai trước mặt trông có vẻ già hơn nó, anh ta thấp hơn nó một chút, anh ta đang đứng trên bậc thềm mà chỉ sắp si bằng nó. Anh ta mặc đồ khá “tươi mát”, chỉ có một cái quần đùi hà.

– “Thanh ơi! Thanh.. có người tìm nà” _người con trai hướng vào trong nhà kêu lên rồi quay sang bảo nó _ “Em vào nhà đi”

Nó nổi bước theo người con trai vào nhà, người con trai bảo nó ngồi trên ghế đợi một lát, nó ngoan ngoãn ngồi vào. Nó cũng không phải ngoan ngoãn như thế nhưng dù sao cũng là nơi xa lạ, nên cũng biết phép tắc, dù gì cũng ở nhờ nhà người ta nên biết điều. Giờ này nó mới có cơ hội nhìn xung quanh nhà, phải nó căn nhà rất đẹp, hai màu chủ đạo là trắng và lam tạo cảm giác phóng khoáng. Căn nhà khá rộng, đều thu hút nó hiện tại là chiếc tivi to đùng đang đặt trên cái kệ trước mặt, phải nói nó chưa từng thấy cái tivi nào to như vậy.

-“Chú mày là Tuấn đúng không!”_lời nói cất lên khiến nó quay lại, nhìn về phía cầu thang, một người thanh niên đang bước xuống, khuôn mặt rạng rỡ, làn da trắng, so với mấy con nhỏ dùng đủ loại mỹ phẩm trong lớp cũ của nó thì người thanh niên này còn trắng hơn. Dáng người anh ta cao gầy, mái tóc hơi rối càng làm tôn lên khuôn mặt có chút ngây ngô.

-“Dạ”_nó e dè đáp trả.

-“Anh là Thanh, chú mày cứ tự nhiên đi. Anh em trong nhà không cần phải quá khách khí”_Thanh ngồi xuống chiếc ghế đối diện nó, rót một ly nước đầy về phía nó.

-“Mẹ anh có nói qua hôm nay chú mày sẽ lên nhưng.. hi anh có chút việc không ra đón chú mày được, chú mày có bị lạc đường không?”_Thanh nói lại xoa mái tóc bông của mình, tỏ vẻ ái ngại.

-“À không đâu anh, em đưa địa chỉ cái người ta chở em vô đây luôn hà, đi có hơn tiếng rưỡi là tới”_nó nâng ly uống một ngụm nước, quả thực nó rất khát.

-“Hả?”_Thanh tỏ vẻ ngạc nhiên, rồi lại cắn cắn môi dưới_ “Biết vậy để anh đi đón.. hey.. từ bến xe đến nhà anh cũng lắm là hơn bốn mươi phút hà nhóc ơi”

-“A..”_Tuấn cũng ngạc nhiên, không chỉ vì việc nó bị gạt mà còn vì lần đầu có người kêu nó là nhóc. Nhất là từ cái người trước mặt, nó nhìn sau cũng không ra anh lớn tuổi hơn nó, trông anh như một cậu nhóc cấp 3 vậy, dù anh có hơi cao nhưng cái khuôn mặt vẫn rất ngây ngô.

-“Về nha Thanh”_người con trai lúc nãy mở cửa cho nó bước xuống cầu thang, vẫy tay chào nó một cái rồi bước ra cửa.

-“Nhớ chiều nay đấy, đừng có lóng bông”_Thanh lên tiếng nhắc nhở.

-“Biết rồi.. nói hoài”_người con trai lên dắt xe ra cổng, khép cửa lại rồi đi mất.

-“Đồ đạc chú mày đây hả?”_Thanh chỉ vào cái balo đang ở bên cạnh nó hỏi.

-“Dạ”

-“Thôi chắc cũng mệt rồi, đi anh dẫn chú mày lên phòng nghỉ ngơi rồi ăn cơm”

Nó theo anh Thanh lên lầu, căn phòng nó ở lầu 2, đối diện là phòng anh Thanh, anh Thanh nói nhà còn có hai phòng nữa, một là phòng tắm chung ở tầng dưới, cái khác nữa là phòng làm việc của anh Thanh. Căn phòng của nó cũng khá rộng, có một cái bàn học, một cái giường, một cái tủ quần áo, căn phòng khá thơm mát và sạch sẽ nó rất thích. Phải nói, căn phòng này đúng là rộng rãi, nó không ngờ nó lại được ở một nơi thế này. Mà nó cũng chỉ cần một nơi để đặt lưng là được rồi. Nó gọi điện thoại về ẹ nó báo nó đã đến nơi, sau đó nó nhanh chóng thu xếp lại hành trang của mình, thoáng cái cũng đã hơn hai tiếng đồng hồ. Khi làm xong nó nằm sải trên chiếc giường, nệm thật là êm ái, không cứng như cái ván ở nhà của nó.

Cốc cốc cốc

Nghe tiếng gõ cửa nó ngóc đầu lên xem, thì thấy anh Thanh đang đứng tựa lưng vào cửa phòng nó.

-“Xuống ăn cơm nhóc”

.....

Anh Thanh bê bát canh đặt lên bàn rồi cũng ngồi vào bàn. Anh bới cơm đưa cho nó.

-“Anh tự nấu, chú mày ăn thử xem hợp không nha”_Anh Thanh nói.

-“Em không có kén ăn đâu. Để nuôi lắm hì hì”_nó đáp rồi gấp một miếng cá đưa vào miệng_ “Ngon lắm mà”

-“Khi... vậy thì ăn nhiều chút. Xem như là nhà mình vậy nha”_Thanh cũng bắt đầu ăn cơm, anh vốn biết rõ món ăn anh ăn nấu khá ngon, vì anh đã từng học qua vài lớp nấu ăn.

Hai người chăm chú ăn cơm, không ai mở lời, dù sao đây cũng là lần đầu hai người mới gặp mặt. Trầm mặc một hồi thì Thanh lên tiếng phá vỡ cái không khí ngưng đọng này, cũng nên hỏi thăm tình hình của đứa em họ này đôi chút.

-“Khi nào thì chú mày chính thức nhập học”_Thanh hỏi.

-“Mai, mai là học luôn rồi”

-“Thế chú mày chuẩn bị xong hết chưa?”

-“Cũng có biết gì đâu mà chuẩn bị anh. Để mai vào mới biết.”

_“Ừ”

....

Cơm nước xong xuôi thì anh Thanh bảo nó lên phòng nghỉ ngơi cho lại sức, nó cũng thấy hơi mệt nên vừa đặt lưng xuống giường là ngủ một giấc thật dài. Khi nó tỉnh dậy thì ánh mặt trời đã nhạt màu dần, giờ nó mới để ý căn phòng của nó có một cái cửa sổ, từ cửa sổ nhìn xuống nó thấy anh Thanh đang dẫn xe vào nhà, có lẽ anh vừa đi đâu về. Không lâu sau từ nó nghe tiếng gõ cửa phòng nó, nó nhanh chóng mở cửa.

-“Xuống ăn chiều nà”

Nó theo anh Thanh xuống lầu, nó bước lại cái bàn ăn cạnh bếp ngồi xuống còn anh Thanh thì bước vô bếp. Một lát sau anh bê ra hai cái tô.

-“Ăn hủ tiếu nha, anh mới mua đó”

-“Lúc này anh đi ra ngoài hả”

-“A.. anh ra ngoài có việc, thấy chú mày ngủ ngon quá nên anh không có nói”.

Ăn xong thì anh Thanh rủ nó ra ban công lầu hai ngồi uống cà phê, cà phê anh tự pha có mùi hương nhẹ dịu, vừa ném vào thì đắng nhưng sau đó là vị ngọt lan tỏa. Tâm trạng nó thì lại không thoải mái, vì nó có điều khó mở lời và không biết bắt đầu từ đâu. Nó không muốn là kẻ ăn nhờ ở đậu, nhưng lại không biết nên nói như thế nào. Vòng vo vốn không là thói quen của nó, thôi thì nói thẳng vậy.

-“Anh Thanh này”_nó đặt cốc cà phê xuống bàn khẽ nhìn anh Thanh_ “Em muốn nói về chuyện tiền bạc ấy mà, mỗi tháng em đưa anh bao nhiêu là được”_ây sao nó lại nói bằng cái giọng điệu vậy chứ, nhưng nó không quen ba cái vụ này mà, thật khó cho nó.

-“Thấy điệu bộ chú mày còn tưởng có việc gì, ai dè. Anh không có lấy tiền của chú mày đâu. Chú mày ở đây với anh là anh vui rồi. Chỗ anh em không hà”_Thanh mỉm cười, nụ cười thật khê.

-“Nhưng như vậy sao được”_như vậy chẳng khác nào nó ăn chực, nó không quen.

-“Mày kêu anh mày một tiếng anh thì anh đây phải lo cho chú mày”_Thanh nhìn thẳng vào mắt nó_ “Thế chú mày có xem anh là anh không?”

-“Có chứ”_nó nhanh nhẩu đáp.

-“Vậy mà còn nói ba cái chuyện tiền bạc”

-“Nhưng mà em.. em”

-“Chú mày thái độ như vậy là không thích ở đây với anh phải không?”_Thanh hoài nghi nhìn nó.

-“Dạ không em không có ý đó”_nó biện minh.

-“Quyết định vậy đi, sau này không cần nói về chuyện này nữa”_Thanh đứng dậy duỗi thắt lưng, tay xoa bóp bả vai_ “Cả buổi chiều mệt mỏi anh đi ngủ trước đây. Ngủ sớm nha”

Thế là mọi chuyện đã được quyết định, nó trở thành kẻ ở nhờ nhà người khác. Tuy thái độ anh Thanh đối với nó rất tốt nhưng dù sao hôm nay vẫn là lần đầu hai anh em gặp nhau, vì vậy trong lòng nó vẫn còn một gánh nặng. Nó không phủ nhận, nó có lòng tự cao, cái tôi rất lớn.

.....

Ta_la_nhan:

Trời! Thoáng cái là sắp vào năm học mới. Chưa nghĩ đã lại phải cuốn gói, thu xếp hành trang đi rời nhà rồi. Năm nay lại bị đổi phòng ở nữa, không biết bạn phòng mới của mình thế nào đây...

2. Chương 2

Buổi sáng hôm sau theo thói quen ở nhà thằng Tuấn dậy thật sớm, khoảng 6 giờ là nó đã làm xong vệ sinh cá nhân. Hôm nay là ngày đầu tiên nó đi học với danh nghĩa là sinh viên, giờ học bắt đầu từ 8 giờ, nhưng nó vốn không quen đường, tránh trường hợp như hôm qua nên nó quyết định đi sớm cho chắc. Nó vừa đóng lại cửa phòng thì cũng là lúc anh Thanh từ phòng ảnh bước ra.

-“Sớm vậy”_anh Thanh ngáp một cái dài hỏi nó_ “Không quen chỗ mới hả”

-“Dạ không. Em đi sớm cho chắc, dù gì cũng không quen đường”_nó thành thật đáp.

-“Mấy giờ chú mày học?”

-“8 giờ anh”

-“Trời! Đi chi sớm vậy. Đợi chút anh đưa đi cho, kéo chú mày lại lạc đường”

-“Làm phiền anh nữa”_nó ái ngại.

-“Chú mày sao cứ giỏi tính toán quá”_anh Thanh lắc lắc cái cổ_ “Để anh đi mua đồ ăn sáng về ăn”

.....

Sau khi dùng xong bữa sáng thì gần 7 giờ, anh Thanh loay hoay chuẩn bị một chút, đến khoảng mười lăm nửa tám giờ anh Thanh bảo nó chuẩn bị đi rồi anh đưa đi. Nó bảo nó chuẩn bị từ sớm rồi, thế là anh Thanh dẫn nó ra xe.

Nó cứ ngỡ là anh dùng xe máy đưa nó đi, ai ngờ anh lại dùng chiếc xế của anh. Anh còn bảo nó sắp về thì điện anh để anh đón.

Chiếc xe ô-tô dừng lại bên lề đường, thằng Tuấn bước xuống hơi bị mất tự nhiên, vì nó bắt gặp một vài ánh mắt kì kì nhìn nó. Nó biết ánh mắt này không phải bởi vì nó đẹp, nó không kêu ngạo nhưng nó tự tin với cái ‘sắc’ trời cho của nó. Thằng Tuấn không trắng, làn da của nó thường được gọi là màu đồng mạnh mẽ, gương mặt góc cạnh nam tính, đôi mắt sâu và cái mũi cao di truyền từ mẹ nó, mấy cái này không phải nó tự nói, là do mấy đứa bạn của nó tả nó như vậy. Nó phát hiện có lẽ ánh mắt này là do nó đi xe ô-tô đến trường, nhưng bộ dạng của nó thì không hợp với việc này, nói trắng ra là nó hơi bị nhà quê.

Giờ học hôm nay là môn Triết học, nghe cái tên thôi là nó cũng muốn lảng lảng rồi. Nghe giảng viên đang thao thao bất tuyệt về cái gì là quá trình hình thành, và đỉnh cao là duy vật biện chứng khiến nó cũng mơ hồ luôn, kì nha, càng học càng khó hiểu, thế là thế nào. Thằng Tuấn cảm thấy nó chọn vị trí bàn gần cuối này là thích hợp, hãy nhìn thẳng bạn đang gục đầu ngủ ngon say kể bên nó là biết.

-“Êh êh”_nó huýt vào hông thằng ngồi kế bên nó.

-“Ồ ở gìê...?”_giọng nhựa nhựa ngủ của thằng đó.

-“Ông xuống kia, dậy đi”_nó nháy mắt về hướng ông giảng viên đang đi xuống dãy bàn cuối.

-“Ồ ờ khi”_thằng đó hay thật, mới ngủ đó mà tỉnh một cái là tỉnh cái rụp hà_ “Ông tên gì?”_thằng đó hỏi nó.

-“Quang Tuấn, còn ông?”_nó cũng hỏi lại.

-“Duy”_thằng đó đáp, rồi quay sang nhìn nó_ “Ông dân thành phố hả?”

-“Không, tui ở Bến Tre”

-“Vậy tưởng ông ở thành phố. Sáng tui thấy ông đi xé hộp đến mà. Hì”_thằng Duy cười, nụ cười lộ lên cả hai hàm răng của nó, nụ cười có phần thân thiện, thằng Tuấn chợt cảm thấy thằng này có thể làm bạn được.

Thế là ngày học đầu tiên của nó kết thúc, lúc ra về thấy nó đứng trước cổng, thằng Duy hỏi địa chỉ, rồi nói với nó là tiện đường, lên đi hán chở về cho. Về đến nhà, thì cửa vẫn còn khóa, chắc anh Thanh chưa về, nó đành ngồi trước cổng đợi anh. Giờ nó mới có dịp để ý quang cảnh xung quanh, căn nhà của anh Thanh có cánh cổng màu trắng tinh tách biệt với mấy ngôi nhà khác ở đây, căn nhà nằm trên một con đường rộng, xe tấp nập, nhà cửa san sát nhau. Nó ngồi một chút thì tê chân, đứng lên đi vòng vòng rồi lại ngồi xuống, chẳng biết là bao lâu thì thấy anh Thanh về, lần này anh đi một chiếc tay ga, thấy nó anh tỏ vẻ khá bất ngờ.

-“Sao không gọi cho anh”_anh hỏi nó_ “Rồi chú mày về bằng cái gì?”

-“Bạn em đưa về”_nó đứng dậy lắc lắc cái chân, ngồi lâu chân hơi bị tê.

-“Anh quên đưa cho chú mày cái chìa khóa, thật là”_anh Thanh mở cửa dắt xe vào_ “Vậy mà chú mày cũng không nhắc anh”

-“Khì..”_nó cũng không biết phải nói gì.

Buổi tối hôm đó anh Thanh đưa nó một cái chìa khóa nhà. Anh em họ sau khi ăn cơm chiều thì vẫn như hôm qua ra ban công lâu lâu hai uống cà phê. Hai anh em trò chuyện có vẻ khá hợp, nó cũng biết nhiều điều hơn về người anh họ này. Anh Thanh hiện là cổ vấn đặc biệt ột công ty lớn, công việc không gò bó nhiều về thời gian, anh Thanh nói với nó anh vốn dĩ không cần đến công ty cũng được. Nó nói nó mong một ngày được như anh, anh trầm mặc một chút, rồi cười cười nói với nó “Đừng có như anh”. Nó nghi hoặc nhìn anh, anh cũng chẳng nói gì thêm.

....

Cả tháng sau đó ngày nào anh Thanh cũng đưa rước nó đi học, anh bảo để cho nó quen đường, nó cũng ngoan ngoãn nghe theo. Thật ra từ lần đi thứ hai thứ ba là nó đã quen đường rồi. Trong lớp nó cũng dần có thêm một vài đứa bạn, trai có gái có, nhưng thân với nó nhất là thằng Duy. Nó nhìn người không sai, thằng này hoạt bát, lanh lợi luôn làm trò chọc cười người khác, nhưng cũng rất quan tâm bạn bè, là chỗ đáng tin nếu ai muốn tâm sự. Chơi thân nó mới biết nhà thằng Duy và nhà anh Thanh cách nhau một cái quận, thằng Duy nói với nó tại muốn biết nhà nó nên nói là gần.

3. Chương 3

Lúc nó đang học thì nhận được được thoại anh Thanh, anh nói là hôm nay anh có việc không rước nó được bảo nó tự về. Về nhà thì đợi anh, không cần nấu cơm để anh mua cái gì về ăn luôn. Hai anh em sống với nhau là thế, anh Thanh tuy nấu nướng thông thạo nhưng nói thẳng là anh khá lười, hiếm khi nấu cơm. Nó thì lại không biết làm đồ ăn, chỉ nấu được cơm điện. Hai anh em sống ở nhà chứ toàn ăn cơm ngoài, có lần nó hỏi anh Thanh để nó chia tiền mua thức ăn với, anh Thanh trừng nó một cái nên nó im luôn. Anh Thanh khi giận lên khiến cho người khác rất muốn dỗ dành, như một con mèo xù lông vậy, cần nhẹ nhàng

nhẹ nhàng với nó chứ không nỗ lực lên. Sống với anh hơn một tháng nó mới cũng dần hiểu về anh nhiều hơn, anh lúc làm việc rất nghiêm túc, cuộc sống rất nề nếp, nhưng đôi lúc cũng như một đứa trẻ nhiều tuổi. Và anh thường tỏ ra là một người dè dặt, chẳng phù hợp với gương mặt ‘sơ sinh’ của anh. Nó còn nhớ khi thằng Duy lần đầu gặp anh còn hỏi nó anh là em trai nó hả nửa chứ, không biết cái thằng này nói anh Thanh trông trẻ hay còn có ý khác. À và còn nhiều thứ khác nữa, như anh thường hay mua nhiều vé số, có ngày mua hơn trăm tờ, lúc đầu nó nghĩ là anh cầu may, nhưng dần nó phát hiện không phải thế, vì có khi anh mua về để sang một bên chẳng màn đến việc dò số. Nó thắc mắc, anh nói lúc đi ngang qua công viên thấy một cậu bé bán nên mua, có khi là ông cụ, thường nhất là của bà lão ngồi xe lăn hay đi qua con đường này.. Lúc đó nó mới biết được anh mua không phải vì hy vọng sẽ trúng, vì nó từng nghe anh nói, cầu người chỉ bằng cầu mình, tương lai nên tự mà nắm lấy.

Cũng may cho nó là thằng Duy vừa nghe nó nói anh Thanh hôm nay bận thì hẳn nói để hẳn đưa nó về cho, thế là đỡ tốn tiền xe. Chiếc xe đang chạy thì đột ngột bị ngã, nó chưa kịp hoàn hồn thì có một chiếc xe máy lao đến, thằng thanh niên ngồi sau giật cái cặp của nó chạy mất. Khi nó lồm cồm ngồi dậy la lên một tiếng thì chỉ còn vương lại khối xe của hai thằng kia. Đoạn đường này vắng toanh nên cũng có ai ‘xông’ ra giúp nó. Vì thằng Duy không có mang cặp nên chỉ có mình nó bị giật đồ. Xui xẻo thật, nó về nhà nằm dài trên bộ ghế ỉu rử. Giấy tờ nó để trong ví mang trong túi quần nên không có mất, nhưng phần lớn số tiền mẹ mới gửi cho nó đều ở trong cặp cả. Giờ mà xin nữa chắc chắn sẽ bị mắng, thế nào mẹ cũng nghĩ nó tiếp tục ăn chơi cho coi. Hey cái số nó sao mà xui quá đi. Mà nếu không xin thì tháng sau nó sống sao đây TRỜI!

Cạch. Đang miên mang suy nghĩ thì đèn nhà sáng lên.

–“A a”_anh Thanh hét lên, rồi như hoàn hồn, vuốt vuốt ngực_ “Chú mày định hù anh chết hả? Sao không bật đèn, mà còn nằm một đống ở đó nữa”

–“Anh về”_nó lơ đễnh đáp.

–“Ồ, chú mày sao vậy. Thôi ăn trước đi, có gì từ từ kể anh nghe”_anh đi vào bếp, nó nhìn theo dáng anh bước đi cũng chẳng buồn ngồi dậy. Nó hiện tại là đang bận suy nghĩ cho tương lai nó, chẳng buồn quan tâm việc khác.

.....

–“Chỉ có vậy?”_anh Thanh nhìn nó hỏi một câu sau khi nghe nó trình bày lại toàn bộ câu chuyện oanh liệt bị giật đồ của nó chiều nay.

–“Như thế mà anh nói là ‘Chỉ có vậy’ hả?”_nó ngao ngán thở dài_ “Giờ không biết ở nhà có tiền gửi thêm cho em hông nữa”

–“Rồi. Đợi anh chút”_anh Thanh rời khỏi ghế đi vào phòng làm việc. Một lát sau anh mang ra một sấp năm sáu tờ năm trăm đưa cho nó_ “Đừng có điện về nữa. Tháng 3 mới gửi cho em tuần trước giờ em đòi nửa sau thu xếp kịp. Em cứ lấy mà dùng”

–“Sao được”_nó trả lại tiền vào tay anh_ “Em ở nhà anh, ăn của anh không nói, giờ còn lấy tiền anh nữa sao mà được”

–“Vậy coi như anh cho chú mày mượn đi”_anh nắm tay nó, đưa tiền trở lại bàn tay nó_ “Anh nói thật, tiền bạc với anh không có quan trọng. Muốn có là có hà. Tình cảm anh em mà chú mày cứ hay tính toán. Nếu vậy thì xem như anh ượn, chú mày muốn trả thì trả tùy chú mày. Chú mày không nhận là không xem anh đây là anh rồi”_lại là cái ánh mắt đó, ánh mắt khiến nó không biết nên từ chối thế nào, ánh mắt cứ như là việc này là đương nhiên vậy. Trong lúc thằng Tuấn đang khó xử không biết làm sao thì anh Thanh đã đứng dậy đi về phòng ngủ rồi.

Cứ như vậy, nó lại mắc nợ người anh họ này nữa. Nó không biết sau này nó phải trả bao nhiêu mới hết cái ân tình này cho anh. Nợ tài sản cò dễ trả, nợ ân tình thì trả sao đây. Chắc phải trả dài dài, có khi là hết cả đời luôn không chừng.

–“Êh heh Tuấn Tuấn”

–“Gì vậy?”_nó quay mặt lại thì ra là thằng Duy đang kêu nó.

-“Đi chi nhanh vậy mày”_thằng Duy hay tay chống gối thở cái ‘phù’_ “Tao tính hỏi thăm vụ hôm qua. Bạn bè quan tâm mà”_thằng Duy quàng vai nó, hai đứa sóng đôi vào lớp.

-“Vậy là anh họ mày ày mượn tiền hả?”_thằng Duy nằm dài trên bàn ngoảnh mặt lại hỏi nó sau khi nghe nó tâm sự.

-“Ừm”_thằng Tuấn gật nhẹ đáp, mắt nó vẫn nhìn về phía trước, không thèm ngoảnh lại nhìn thằng Duy một cái.

-“Ông anh mày tốt thật, tao cũng muốn có người anh như ông. Cứ như con chị tao. Xỉ, xin hai trăm đồng cũng hồng cho”_thằng Duy thương cảm cho cái số của nó, giọng nói tràn đầy ganh tỵ_ “Êh mày nghe tao nói hông vậy”_giờ nó mới phát hiện cái thằng kẻ bên không hề để ý đến nó.

-“Thì đang nghe nà.. mày nói đi”_thằng Tuấn vẫn một mực ngăm về phía trước, nhìn qua có vẻ như đang rất chăm chú nghe giảng.

Tò mò dõi theo hướng mắt của thằng Tuấn, thằng Duy phát hiện ra một việc chứng minh rằng thằng Tuấn không hề chăm chỉ như thế. Phát hiện mới này khiến cho thằng Duy vô cùng hãnh diện, kiểu như là hần vừa mới khám phá ra một lục địa mới.

-“Thấy nhỏ Linh xinh hông”_thằng Duy huých vào hông thằng Tuấn, thằng Tuấn có tật giật mình, nó hoàn hồn mới phát hiện gương mặt thằng bạn kẻ bên có điểm khả nghi.

-“Ý mày sao?”_thằng Tuấn nghi hoặc.

-“Tao hỏi mày nó xinh không thôi. Không biết xinh hông mà có người ngăm người ta chăm chăm mày”_thằng Duy lếu láo, sờ sờ mũi.

-“Ồ thì.. thì xinh”_thằng Tuấn ấp úng, khó trách nó, Thùy Linh là một cô gái rất xinh đẹp, vừa vào học đã ngay lập tức được mấy đứa trong lớp gán ngay cho cái danh hoa khôi. Cô nàng lại có vẻ kêu ngoạ, lại cao cao, rất thu hút người khác.

-“Đừng nói với tao mày để ý nhỏ đó nha”_thằng Duy nhìn nó.

-“Tao cũng hông biết, chỉ thấy nó đẹp, rất thu hút muốn dòm. Khi”_thằng Tuấn thật thà đáp.

-“Thôi mày ơi. Con đó chẳng lăm”_thằng Duy tỏ vẻ kinh nghiệm, vuốt vuốt cái cằm nhắm bóng của hần nhìn nó_ “mày tuy có cái mả bề ngoài khá đẹp”_thằng Duy gật gù_ “Nhưng con nhỏ đó tao thấy nó coi bộ khinh người à. Không có iphone không có ày số đâu con”

-“Thì tao có nói gì đâu”_thằng Tuấn nhúng vai, tỏ vẻ thờ ơ. Cái này nó cũng đã từng nghe qua rồi. Nhưng không vì vậy mà nó ghét con nhỏ Thùy Linh, nó nghĩ người đẹp thì có quyền làm à.

Cái chuông trên tường ‘reng reng’ một cái báo hiệu hết giờ học. Nó quay qua đánh thức thằng Duy dậy chứ không chừng có khi nó ngủ luôn quá. Hai thằng đi cùng một đoạn hành lang rồi thằng Duy quẹo sang nhà xe, nó thì bước ra cổng đợi anh Thanh rước. Nó đứng ven đường đợi xe thì mắt nó chột sáng lên. Số là nó nhìn thấy Thùy Linh cũng đứng dưới lè đường như nó, hình như nàng ta đang đợi ai. Nó bước lại nói chuyện với Thùy Linh, dù sao cũng là bạn cùng lớp mà.

-“Linh! Tình cờ vậy”_nó mỉm cười chào hỏi.

-“Ồ, tình cờ”_nàng liếc nó một cái rồi tiếp tục ngó quanh tìm kiếm.

-“Linh đợi rước hả”_nó nghĩ nàng cũng giống nó.

-“Ừ”_nàng lơ đãng đáp, rồi lăm bầm_ “sao lâu quá không biết”

Tinh tinh

Tiếng còi xe quen thuộc vang lên, chiếc xe ô-tô dừng lại bên thằng Tuấn, anh Thanh hạ cửa xe kêu nó.

-“Đợi anh lâu chưa”_Thanh mở cửa bước ra khỏi xe.

-“Cũng mới hà”

-“Cô bé này là bạn em hả”_Thanh hướng đến Thùy Linh mở lời.

-“Dạ. Bạn cùng lớp em. Tên Thùy Linh”_thằng Tuấn giới thiệu rồi mới phát hiện hơi bị hổ. Dù sao nó và Thùy Linh cũng có nào đâu thân.

-“Anh.. anh Thanh”_Thùy Linh hướng Thanh mở lời

-“Ồ em là..”_Thanh ngạc nhiên nhìn cô bé.

-“Thùy Linh.. em gái anh Phương nà, anh hồng nhớ em hả?”_Thùy Linh nở một nụ cười.

-“Ah anh nhớ rồi. Thấy em hơi quen mà không nhận ra. Em lớn quá”_nói về cô bé Thùy Linh này anh cũng không ấn tượng lắm, chỉ gặp mặt vài lần mấy năm trước.

-“Hai người quen nhau hả”_Thằng Tuấn mở lời, chứ không chừng nó bị bỏ rơi thì sao.

-“Ừ Thùy Linh là em gái bạn anh”_anh Thanh cũng vui vẻ nhận người quen_ “Không ngờ hai đứa học chung.Ừa mà em hình như đang chờ ai hả?”

-“Ông anh em hôm nay đi đâu mà giờ chưa rước em nữa hồng biết”_Thùy Linh giậm chân tỏ vẻ nũng nịu.

-“Khi”_thấy bộ dáng cô bé khiến Thanh phì cười_ “Hình như hôm nay Phương có việc đi Hà Nội rồi, đột xuất, chắc quên báo cho em”

-“Hả. Cái ông này thật là”

-“Thôi, để anh chở về cho. Cũng tiện đường mà”_tiện đường của anh Thanh và thằng Duy là khác xa. Nhà con nhỏ Thùy Linh đúng thật là nằm trên đường về nhà anh Thanh thật. Cũng nhờ vận may này mà nó thấy được một phần khác của Thùy Linh. Nhỏ trước người lạ thì kêu căng là thế nhưng gặp người quen lại hòa nhã, thân thiết, rất là gần gũi. Nhỏ lại hay cười, nụ cười nhỏ rục rỏ thật, không hổ cái danh hoa không nhà.

Tạm biệt nhỏ rồi hai em về nhà. Trên đường về nó khéo léo hỏi anh Thanh về con nhỏ, nhưng mà anh Thanh cũng chẳng biết gì nhiều cả.

.....

Tác giả lảm nhảm:

Một vài tình tiết trong truyện là ‘khát vọng’ của tác giả, đến giờ vẫn chưa gặp ai đối xử mình như vậy. Thôi đành hoàn thành trong truyện vậy.

Tôi mong tình yêu màu hồng,

Nào hay tình yêu cũng có giống có bão.

Tôi chờ vạn sự chân thành,

Người lại cho thấy rành rành dối gian.

Thôi thôi! Đừng nói, đừng nhiều lời.

Khi tình đã hết, hỡi ôi tình chết.

Tuyệt vọng,

Tôi sẽ không.

Vì tôi vẫn tin màu hồng tình yêu.

Và tôi đã biết

Người ơi tôi đã biết!

Biết rằng, tình yêu thì không toàn hồng,

Nhưng

Màu hồng đầu đó có trong tình yêu.

4. Chương 4

-“Ăn trái cây đi”_anh Thanh đặt đĩa trái cây xuống bàn, rồi ngồi xuống ghế sofa cạnh thằng Tuấn, một tay đoạt lấy cái điều khiển tivi trong tay thằng Tuấn.

-“Uy”_thằng Tuấn bất ngờ không kịp trở tay.

-“Tối phim của anh rồi”_Thanh bấm chuyển kênh

-“Nhưng em đang xem đá banh mà”_thằng Tuấn trả treo, muốn đoạt lại cái điều khiển.

-“Tối phim rồi. Anh rất thích phim này”_Thanh ủy khuất nhìn nó, nó cũng không động tay động chân đoạt lại điều khiển nữa.

-“Ba cái phim Hàn có gì mà mê hổng biết”_nó phản nản quay mặt sang hướng khác.

-“Ấy phim này không có giống. Hay lắm nhóc xem”_anh Thanh kéo mặt nó lại_“Phim nói về đề tài chính trị. Đó nhân vật nữ đó, đừng có xem thường nha, sau này sẽ làm tổng thống đó. Anh rất thích nữ diễn viên này..”_rồi anh Thanh tiếp tục thao thao bất tuyệt về bối dung phim, về nữ diễn viên chính. Nó nghe câu rỏ câu không, chăm chú nhìn anh, nửa gương mặt của anh được ánh sáng tivi hắt vào trông thật đẹp, cánh môi đóng rồi mở khiến người ta thật muốn nếm thử hương vị xem có phải rất ngọt ngào không. Thằng Tuấn cảm thấy trái tim của nó hẫng đi hẳn một nhịp. Nó không còn nghe rõ anh đang nói gì nữa, nó chỉ ngồi đó si dại nhìn anh.

-“Nè nghe anh nói gì không đó”_anh Thanh hươ hươ tay trước mặt nó khiến nó hoàn hồn, sực tỉnh. Nó gượng gạo gãi đầu.

-“Nói chung là em hổng có mê ba cái phim Hàn này”_nó thẹn quá nên thẳng thừng đứng dậy. Thế mà anh Thanh lại nghĩ nó giận, một mực kéo nó lại.

-“Một chút mày quá. Muốn xem đá banh thì xem đi. Dù gì phim này anh cũng xem rồi”_anh Thanh ấn nó ngồi xuống lại ghế, đưa điều khiển cho nó. Nó ngượng ngùng không nhận, anh Thanh chuyển sang kênh bóng đá cho nó luôn.

Thế là hai anh em nó ngồi cạnh nhau trên sofa xem bóng đá. Giờ nó mới biết ông anh họ nó mù mịt bóng đá đến cỡ nào. Đến cả thế nào gọi là giạt-vị cũng chẳng biết nữa. Nó giăng giăng một hồi chỉ thấy anh gật gù, không biết là có hiểu hay không nữa. Thằng Tuấn vẫn chăm chú xem bóng đá, trận bóng hôm nay có đội tuyển Chelsea mà nó thích. Đang chăm chú xem thì nó chợt cảm thấy vai nó nặng nặng. Quay sang nhìn thấy anh Thanh đã gục đầu lên vai nó ngủ ngon lành. Nó nhìn anh ngủ, gương mặt anh thật thánh thiện, đôi mắt khép lại tôn lên hàng mi dài. Nó lại tiếp tục theo dõi trận bóng, còn anh thì vẫn tựa đầu vào vai nó ngủ. Chốc chốc nó lại khẽ liếc sang nhìn anh một cái rồi lại quay lại màn hình tivi.

....

Hôm nay là chủ nhật, nó không có giờ học. Anh Thanh dường như cũng không có đi làm. Anh Thanh hôm nay tự mình vào bếp làm buổi sáng. Anh nấu một nồi cháo thịt bò thơm phức, tay nghề của anh thì nó khỏi phải bàn rồi, rất ngon. Dùng xong buổi sáng thì nó lên phòng, cũng chẳng có gì làm nên nó nằm lì trong phòng.

Cốc cốc cốc

-“Vào đi anh”

-“Chú mày làm gì mà nằm một đống thấy chán quá vậy”_anh Thanh bước lại ngồi trên giường.

-“Thì chán thật mà, chán hơn con gián nằm trên máng nữa là”

-“Anh cũng vậy”_anh Thanh nằm vắt ngang lưng nó_ “Không biết làm gì hết”

-“Anh làm xong việc rồi hả”_nó đang nằm sấp, ngoảnh đầu lại hỏi.

-“Xong rồi, soạn có hai cái hợp đồng hà”_anh Thanh vỗ một cái ‘chất’ vô hông nó_ “Đi chơi nhóc, hai anh em mình đẹp trai thế này không thể nằm ủ hoài thế này. Phí của trời lắm. Đi”

-“Khi..”_nó phì cười vì cái câu nói của anh_ “Đi đâu”

-“Đi vòng vòng đâu đó, để anh chọn đồ cho chú mày”_anh Thanh phóng xuống giường, mở tủ đồ của nó ra_ “Đồ chú mày có nhiều thôi hả”_anh chỉ vào tủ đồ nó, nó gật đầu_ “Hey, lỗi thời hết rồi. Không được, ăn mặc thế này sao mà đi chung với anh được, còn của gái nữa chứ. Đi anh dẫn chú mày đi mua đồ”

-“Thôi. Em thấy vậy được rồi, không cần mua thêm đâu”

-“Ai bảo chú mày mua thêm. Là mua thay”

-“Hả?”_nó không hiểu

-“Thay hết tủ đồ của chú mày”_nói xong anh ném cho nó một bộ đồ bảo nó nhanh lên. Nó lười nhác thay đồ bước ra phòng khách thì thấy anh đã tắm tất đứng đó. Anh Thanh dẫn nó vào một shop đồ nam khá lớn, anh bảo nó thử hết bộ này, ước bộ kia. Cuối cùng bộ nào thử qua anh cũng gom cả. Nó hỏi anh không mua hả, anh nói ở nhà còn cả đồng chưa mặc qua, nó hoàn toàn tin tưởng đều này, ngoại trừ cái áo thun hình con vịt anh hay mặc ở nhà thì nó chưa từng thấy anh mặc bộ nào trùng lại từ khi nó ở nhà anh đến giờ. Lúc tính tiền, anh giành trả luôn, nó hỏi bao nhiêu thì anh không có nói. Anh bảo để anh tặng chú mày làm quà. Hình như là anh Thanh có dự tính hôm nay đi mua rất nhiều hay sao mà anh lái xe ô-tô đi. Nếu không chắc nó xách không nổi, ban đầu chỉ nói là mua quần áo, về sau anh lại mau cả giày, dép, rồi cặp, rồi ba-lô rồi mắt kính, đồng hồ.. cái gì mà anh thấy hợp với nó là anh mua. Cuối cùng đồ đạc chất đầy cả cái cốp xe sau. Khi về anh Thanh dừng xe bên siêu thị, nói là nó chờ anh chút, anh vào mua đồ về nấu ăn trưa, trong lúc đợi anh nó mở một cái túi đồ ra, mấy cái túi lớn thì để phía sau, cái túi này đựng cái đồng hồ, chiếc đồng hồ màu bạc được đựng trong cái hộp trong suốt, bóng loáng. Nó thấy trong cái túi còn có một mảnh giấy, hình như là hóa đơn, nó nhìn vào con số mà hết hồn luôn, gần 10 triệu. Nó hết dám mang luôn.

-“Anh nói hợp với chú mày mà, thấy sao?”_anh Thanh lên xe lúc nào, quay sang hỏi nó.

-“Ồ anh.. cái này.. tới gần 10 triệu lận.. sao”_nó nhìn anh muốn xác nhận.

-“Uhm”_anh khởi động máy, chiếc xe lăn bánh.

-“Em không thể nhận”_nó để lại cái túi_ “Anh trả lại đi”

-“Sao vậy, không đẹp hả”_anh Thanh chau mày, khẽ liếc sang nhìn nó.

-“Không phải cái đó, nó đắt quá. Em không dám nhận”

-“Anh mua cho chú mày mà”

-“Món quà đắt thế này em không nhận đâu”

-“Không trả được”_anh Thanh trầm giọng đáp.

-“Vậy làm sao?”

-“Thì dùng chứ sao”_anh Thanh cười cười liếc mắt nhìn nó một cái_ “Xem như anh anh mua ỉnh đi. Khi nào chú mày đi chung với anh thì dùng, đừng làm anh mất mặt. Ok quyết định vậy”_anh Thanh ra quyết định khiến nó không thể nói thêm gì nữa, vì nó biết nếu nó nói nữa anh sẽ lại nói câu ‘chú mày có xem anh là anh không’, nó cười khổ, nhìn cái đồng hồ đang cầm trên tay.

....

Anh Thanh thật sự vào bếp, nó cũng vào xem có phụ được gì không. Anh bảo nó lật giúp anh rau, rồi rửa giúp anh mấy trái cà. Anh Thanh lấy hoây một hồi, thì xong bữa trưa. Gồm một canh chua, một thịt kho, và rau trộn. Anh nói rau trộn có vẻ không hợp với hai món kia nhỉ, nhưng tự dưng anh lại có hứng làm.

Cơm xong thì nó rửa bát, khi nó ra phòng khách thì thấy anh Thanh đang ngồi trên sofa tiếp điện thoại, bộ dạng dường như không được thoải mái. Thái độ khá cộc cằn.

-“Anh đùa với tôi đấy à”

-“....”

-“Chúc mừng anh”_nhưng anh lại nhếch mép, khá mỉa mai.

-“....”

-“Thì chấm dứt đi, chia tay”_anh thở dài, tay đỡ trán, chân mày chau lại.

-“....”

-“Anh triệu tập tôi...nhà tôi không được.. bây giờ.. được tôi đến ngay”

-“...”

Cốp một cái, chiếc điện thoại trong tay anh va vào tường tan tành. Nó đứng hình nhìn anh, đây là lần đầu nó thấy thái độ anh như vậy, anh u sầu ngược mắt nhìn nó một cái, rồi bước lên phòng. Vài phút sau anh bước xuống trong một bộ đồ mới toanh, mái tóc được vuốt geo tạo bông, anh nói với nó.

-“Tối nay không cần chờ anh về”_rồi anh đi mất, nó vẫn không hiểu chuyện gì, nó chỉ trông anh khá buồn.

5. Chương 5

Nó bước lên phòng thu xếp lại cái đồng hồ mới của nó. Túi lớn, túi bé chất đầy một giường. Nó xem lại trong túi thì không còn thấy hóa đơn nữa, có lẽ anh Thanh đã lấy đi rồi, dù vậy nó cũng phỏng đoán được hết cái đồng hồ này hẳn là không ít đi. Lúc treo một cái áo lên tủ thì nó thấy cái áo này vẫn còn mắc, một cái áo thun cộc tay mà gần 1 triệu, nó lại cười khổ một cái rồi tiếp tục xếp đồ. Nó nghĩ cái đám này chắc nó không dám mặc quá.

Anh Thanh đúng là chiều đó không về, tối cũng chẳng thấy đâu. Nó ngồi sofa xem đá banh, hôm nay có trận bóng ngoại hạng, dù không có đội nó thích nhưng mùa giải này toàn đội mạnh. Có điều là trận bóng hơi khuya, nhưng cũng may là sáng mai có không có giờ học nên có thể thoải mái xem. Đang xem thì nó nghe có tiếng xe dừng trước cổng, rồi tiếng mở cửa, sau đó là anh Thanh chệnh choạng bước vào nhà. Bước chân anh xêu quẹo, đi đứng không vững. Nó phớt một cái nháy khỏi sofa đến đỡ lấy anh Thanh. Mùi rượu nồng nặc, chắc là anh đã uống rất nhiều.

-“Ha ha Tuấn Tuấn...”_anh vỗ vỗ mặt nó_ “Anh vui lắm haha..ợ.. hôm nay anh rất vui.. uống cùng uống với anh nữa đi.. để anh đi lấy bia, để anh”_anh gỡ tay nó ra định bước đi nhưng rồi liêu xiêu suýt ngã, may mà nó đỡ kịp.

-“Làm gì mà uống nhiều vậy chứ”_nó phàn nàn đỡ lấy hông anh đưa anh lên phòng.

Phịch một cái. Nó quăng con sâu rượu xuống giường rồi chống gối thở hổn hển. Một muốn chết, cái ông này nặng ra trò đấy. Nó lấy chăn đắp lại cho anh, nhưng vừa xoay người là anh đá văng cái chăn của nó. Nó cười khổ rồi kéo lên đắp lại, đang định rời đi thì anh nắm lấy tay kéo nó suýt ngã đè lên người anh, cũng may nó chóng tay xuống kịp. Tư thế hiện tại là nó đang chống hai tay xuống nệm, nửa nằm nửa ngồi, anh nằm trong lòng nó, mặt đối mặt.

Bất ngờ, anh Thanh vươn tay ôm chầm lấy cổ nó, đột ngột quá nó đơ luôn. Rồi nó cảm thấy vai nó ướt ướt, anh Thanh đang vùi mặt vào ngực nó khóc. Nó không biết phải làm sao nên cứ để yên vậy. Vòng tay siết ngang cổ nó càng lúc càng chặt, nó cảm thấy vai truyền đến một cảm giác đau nhói, nó nắm lấy bả vai anh đẩy anh ra. Anh Thanh vừa cắn vào vai nó một cái đau điếng.

-“Anh bệnh hả”_nó bắt mẩn xoa xoa vai.

-“Khì khì anh vui vui lắm, anh được giải thoát giải thoát rồi”_anh Thanh cười cười, mắt ươn ướt, nụ cười khá gượng gạo.

-“Ngủ sớm đi. Anh xin quá rồi”_nó đẩy anh nằm xuống giường.

-“Uống.. uống tiếp nào”_Thanh vùng ra khỏi tay nó, bật dậy.

-“Uống cái gì mà uống”_nó ghì anh lại_ “Ngủ dùm cái đi”

-“Ha ha.. ợ.. ngủ được được thôi”_anh nhếch môi cười, kéo nó nằm xuống bên anh_ “Ngủ ngủ với anh nào. Chú mày ngủ với anh. Đêm nay anh ngủ.. ợ.. chú mày.. chú mày hơi rồi ợ”

-“Nói lung tung cái gì không biết”_nó bực dọc gỡ tay anh định đứng lên nhưng anh kìm chặt quá, anh ôm ngang eo nó chặt cứng không gỡ được.

-“Ấm quá ợ nằm yên.. nằm yên”_anh đập đập vào lưng nó_ “Ấm thật”_anh vùi đầu vào hõm vai nó, cạ cạ cảm vào ngực nó, chốc sau nó nghe được tiếng anh thở đều đều. Anh Thanh ngủ rồi, nhưng mà vẫn ôm nó rất chặt.

Mái tóc anh bông lên trông rất lộn xộn, mi mắt vẫn còn vương lệ. Gương mặt trông tiều tụy hẳn, không biết chuyện gì đã xảy ra với anh. Nó cười khổ một cái, vuốt lại mái tóc cho anh. Trông anh như vậy nó thấy xót lắm, mới sáng còn tốt lắm sao mà giờ lại uống say bết như thế chứ.

.....

Ánh nắng buổi sáng lóe mắt khiến Thanh khó chịu. Anh nheo nheo mi mắt tỉnh giấc thì giật cả mình. Sao thằng Tuấn lại ở đây, Thanh lắc lắc cái đầu, cảm thấy hơi choáng có lẽ hôm qua uống hơi nhiều. Anh lay thằng Tuấn.

-“Dậy dậy Tuấn dậy”

-“Ư ư ư”_Thằng Tuấn dụi dụi mắt ngồi dậy_ “Gì vậy”

-“Sao ngủ ở đây”

-“Ngủ đây chứ ngủ ở đâu”_thằng Tuấn vẫn chưa tỉnh hẳn, mơ mơ màng màng trả lời.

Chát. Một cái, Thanh tán vô mặt nó một cái thật đau khiến nó tỉnh hẳn luôn.

-“Anh làm gì vậy”_nó phát quạo, phản ứng theo thói quen nó cung tay định nhào đến, cũng may lý trí kịp thời nó mới không xông lên.

-“Tỉnh chưa”_anh nghiêm túc_ “Nói. Tối qua có chuyện gì không?”

-“Chuyện gì”_nó nén giận_ “Ông nhậu xỉn rồi về lộn xộn. Nói tùm lum, rồi kéo tui chặt cứng nên tui ngủ ở đây luôn”_nó bắt màn xoa xoa bên má.

-“Anh nói cái gì?”_Thanh nghi hoặc nhìn nó.

-“Không nhớ quên hết rồi”_nó giùng giàng bước xuống giường, thử hỏi mới sáng tỉnh giấc ăn cái tát có vui nổi hông, còn có tối qua nó ngủ có ngon đâu.

-“Nè”_Thanh kéo nó lại ngồi phịch xuống giường_ “Đau hông”_anh xoa xoa má trái nó.

-“Đưa đây tát cái coi đau hông”_nó giễu.

-“Hì. Anh xin lỗi. Tại.. Xin lỗi mà”

-“Ông làm như con gái hồng hồng”

-“Cái thằng..”_Thanh cười khổ, ừ thì nó nào biết anh chỉ thích con trai chứ. Vì thế anh mới phản ứng như thế. Anh sợ tối qua lúc say đã làm cái gì không phải với nó. Cũng mai là chưa làm gì cả. Anh nghĩ có lẽ vì không biết nên nó mới vô tư thế, chứ khi biết rõ có khi nó chạy mất dép từ lúc nào.

.....

-“Anh xin quây thật đó”_thằng Tuấn xúc một muỗng cháo vào miệng phàn nàn.

-“Sao?”_Thanh nhướn mày ý bảo nó kể đi.

-“Thôi”_nó múc tiếp một muỗng cháo khác, nhẹ nhàng hỏi_ “Hôm qua xảy ra chuyện gì vậy”

-“Hả?”

-“Sao tự dưng lại uống say bết như vậy”_nó ngẩng lên nhìn anh.

-“...”_Thanh trầm mặc, khuấy khuấy cái muỗng trong bát.

-“...”

-“Thôi đi. Về sau đừng có uống nữa đó”_nó thấy anh có vẻ không muốn nói nên nó chuyển đề tài_ “Em là em sợ anh xin lỗi rồi ”

-“...”_Thanh cười cười không đáp, thật ra bây giờ tâm trạng anh đang rất lộn xộn, hoang mang, có những việc biết là sẽ đến, không sớm thì muộn nhưng khi nó thực sự diễn ra thì mới biết là mình vẫn chưa chuẩn bị đủ.

-“Hôm nay mấy giờ chú mày đi học”_Thanh hỏi nó.

-“Khoảng chừng 3 giờ à”

-“Ừ. Vậy khi nào đi thì kêu anh. Anh thấy hơi mệt”_Thanh oể oải về phòng nghỉ ngơi. Anh thấy hơi đau đầu. Bước đi nửa cầu thang thì anh quay lại nhìn nó_ “Cho anh mượn điện thoại”

Lắm nhà lắm nhảm:

Thằng bạn nó đọc truyện của mình rồi nó nhận xét mình viết truyện sao mà lý trí quá. Mình hỏi ý nó là sao. Nó nói đôi lúc câu chữ không cần quá trau chuốt, cứ để nó tự nhiên mà thốt ra thôi. Mình lại hỏi thế có chỗ nào nó thấy không hài lòng nữa không. Nó nói ình biết mày viết cứ chú trọng giải thích, đọc như là văn tự sự, từ từ tả từng cái từng cái một, khiến nhàm chán. Cuộc trò chuyện lâu lắm, tác giả ghi lại đại khái nhiều đó thôi.

Tác giả hiểu rõ cách hành văn của mình thiếu sự thu hút, hay nói như bạn tác giả là nhàm chán. Cũng chưa từng nghĩ là gượng ép mình theo khuôn khổ nào, nói sao nhỉ, nó cứ tự nhiên mà hình thành như thế, tác giả cũng không có ý đổi, vì khi chủ ý đổi là cố gò ép mình.

Lắm nhà lắm nhảm như thế là để người đọc hiểu và chia sẻ với một tay ngang như mình.

6. Chương 6

Thanh nằm dài trên giường, dán mắt lên trần nhà, không biết là đã nhìn bao lâu rồi. Thanh suy nghĩ khá nhiều, về cuộc đời mình, về những người bên cạnh mình. Từ lúc Thanh là một thằng nhà quê cuộn hành trang lên thành phố học, thiếu thốn đủ thứ, vì vậy bây giờ thấy thằng Tuấn là anh muốn giúp đỡ ngay, cũng như anh khi đó, anh luôn ước ao có một ai đó vươn tay giúp đỡ mình như vậy, khiến Thanh không phải chịu nhiều tủi khổ như thế. Thanh không được, nhưng Thanh hy vọng bản thân mình có thể giúp đỡ người khác. Rồi Thanh lại nhớ đến lần đầu gặp Quốc, năm đó Quốc bằng tuổi anh bây giờ, 28 tuổi, Quốc phong độ, thành công, có gia sản lớn. Lúc đó Thanh vừa ra trường, cầm cái bằng loại giỏi cử nhân Luật đi xin việc khắp nơi không được, công ty của Quốc không biết là lần thứ mấy. Vào công ty làm việc hơn tuần lễ thì Quốc thẳng thừng nói với anh nếu muốn làm tiếp thì tối nay cậu đến nhà tôi. Đêm đó làm lần đầu, cũng là lần đau đớn nhất của Thanh, không chỉ thể xác mà còn cả tâm hồn của anh. Anh cảm thấy bản thân như nhuốc kinh khủng, con gái tiến thân bằng cách này cũng đủ tủi nhục rồi, còn anh lại là con trai lại vì công việc này mà mặc cho người ta dày vò. Nhưng anh không thể mất việc được, nhà anh cần tiền của anh, ba anh cần tiền chữa bệnh tim.

Rồi cuộc đời cứ trôi dạt, thời gian trôi trôi. Quốc lên nắm điều hành cả tập đoàn của gia đình, làm ăn ngày càng hùng mạnh, công ty vươn mình ra nước ngoài hợp tác với nhiều công ty khác, trở thành tập đoàn đa

quốc gia. Thanh trở thành cổ vấn đặc biệt kiêm người tình của tổng giám đốc công ty, người tình bí mật. Thanh cũng chẳng biết công việc nào là chính, cái nào là phụ, cái nào là nghề tay trái nữa. Nếu tính về thu nhập thì nghề làm người tình mang lại cho anh tiền nhiều hơn rất nhiều, có khi gấp cả trăm lần. Khi nào Quốc muốn thì gọi một cuộc điện thoại kêu. Dĩ nhiên, tiền bạc Quốc cho Thanh vô cùng hào phóng, Quốc đưa cả thẻ tín dụng của mình cho Thanh. Nói Thanh muốn dùng nhiều cũng được, chỉ cần Thanh ở bên cạnh gã. Thanh thì cũng nhận định mình chẳng thanh cao gì, ừ thì tiền, có tiền mà sao không dùng, vả lại chẳng phải làm cái gì phạm pháp. Thanh nghĩ mình hoàn toàn có quyền dùng, vả lại còn phải dùng thật đáng, đáng cho cái giá anh đã trả. Anh bán thể xác mình, đánh mất bản thân thì tất nhiên phải được đền bù xứng đáng.

Thanh gạt dòng lệ từ từ lăn trên mặt, cười khổ một cái khinh thường. Giờ nghĩ lại Thanh cũng không hiểu sao mình lại ở bên cạnh Quốc lâu như thế, vì yêu, chắc không, Thanh có cảm kích, có thích gã chứ tuyệt không yêu. Là do Thanh hám tiền, từ 3 năm trước ba Thanh đã qua đời, cuộc sống lúc đó của anh dù có dứt ra khỏi gã cũng vẫn có thể tự lập được. Có lẽ nó như một thói quen, lâu quá rồi, dòng nước chảy dần trên cát tạo ra một lối mòn. Bao năm rồi Thanh cũng ở bên Quốc như một lối mòn, đi quen chân rồi. Có phải Thanh đã lúng quá sâu rồi không. Thanh và Quốc dù có yêu cũng không có kết quả, trước mắt đã thấy, Quốc sắp kết hôn, và Thanh cũng muốn buông tay. Cái danh người tình này, anh không muốn mang nữa.

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ miên mang của Thanh, nhìn màn hình là thằng Phương gọi.

-"Thanh nghe"_Thanh tiếp máy.

-"... mày.. không sao chứ"_giọng nói chứa đầy sự quan tâm

-"Tao ổn mà"_Thanh trầm mặc_ ".. mày biết rồi hả?"

-"Ừ"

-"Đến với em đi baby"_Thanh ảm đạm đùa một câu.

-"..."

-"Uy.. định an ủi tao mà không nói gì vậy mày"_Thanh nhắc nhở

-"Cái thằng.. mày không sao thật chứ"

Cốc cốc

-"Ổn hết"_Thanh nhìn lên đồng hồ đã 2 giờ 30, chắc là thằng Tuấn_ "Tuấn đợi anh chút"_Thanh nói, rồi nhận điện thoại_ "Giờ tao đưa thằng Tuấn đi học. Có gì tối mày qua nhà tao đi"

-"Vậy tối gặp"

-"Bye Baby"_Thanh nén giọng bình thường nhất có thể.

Thanh cúp máy, sửa soạn lại một chút, rửa mặt thật sạch, Thanh nhìn hình mình trong gương rồi vỗ vỗ thật mạnh vào mặt mình, tự nói tỉnh lại nào Thanh. Bước ra khỏi phòng không thấy thằng Tuấn dưới phòng khách nên anh quay lại lên phòng nó thì thấy nó đang lấy đồ.

-"Uy bỏ bộ đó xuống"_Thanh phóng lại đoạt lại bộ đồ trong tay nó_ "Lấy bộ này đi"_ rồi anh lấy một bộ đồ mới mua hôm qua đưa cho nó.

-"Em chỉ đi học thôi mà"_đi học thôi có cần phải ăn mặc thế này không, nó không quen.

-"Ngoan, phải diện chút gái nó mới theo"_anh một mực ép nó mặc_ "Nhanh lên"

Nó cũng ngoan ngoãn lấy bộ đồ đó.

-"Êh chú mày định thay ở đây luôn hả"_Thanh thấy thằng Tuấn từ từ tuân tự cởi xong áo rồi định tuột quần la lên.

-"Uhm. Sắp trễ rồi"_thằng Tuấn cứ như thế vô tư cởi đồ rồi mặc vào. Thân hình nó khá săn chắc, có da có thịt, nếu ai hỏi nó tại sao có thân hình đẹp thế, nó sẽ vô tư trả lời quán lộn, làm vườn riết nó vậy á. Làn

da sẫm màu càng khiến cho nó mạnh mẽ. Thanh nghĩ, thằng này có khi lột sạch bách còn đẹp hơn cho nó mặc đồ ấy chứ. Lắc mạnh cái đầu đuổi đi cái ý nghĩ kì quái của mình, Thanh lách qua một bên bước vội ra khỏi phòng.

Khi thằng Tuấn ra xuống phòng khách thì phát hiện anh Thanh đang tiếp điện thoại. Giọng nói hơi mất bình tĩnh. Thằng Tuấn hoang mang, hết nhìn tấm lưng anh rồi nhìn cái điện thoại trong tay anh.

-“Sao anh lại như vậy”_Thanh trút một hơi thở dài

-“...”

-“Không liên quan đến ai cả”

-“...”

-“Anh đừng có làm càn”

-“..”

-“Anh cứ như vậy.. tôi có việc.. cúp máy đi”

-“..”

CÓP một cái, lần này còn mạnh hơn lần trước. Thằng Tuấn đứng hình trên cầu thang nhìn cái xác điện thoại tan tành nằm trên mặt đất. Anh Thanh ngoảnh lại nhìn nó, nó nhếch môi cười cười một cái méo xẹo.

-“Đi. Anh còn có việc”_phán cho nó một câu rồi anh bước nhanh ra xe. Nó lủi thủi theo sau anh, khi bước qua cái kệ tivi, nó nhìn qua cái xác điện thoại lần cuối, giờ nó mới phát hiện, vẫn còn may, nếu anh ném cao chút nữa là đi luôn cái tivi rồi.

Suốt cả đoạn đường bộ mặt anh Thanh vẫn khá hình sự, nó cũng chẳng hó hê gì. Đến lúc gần đến trường nó nói với anh đừng có nhậu nữa, rượu không giải quyết được gì đâu. Không biết anh có nghe nó không chỉ thấy anh trầm ngâm một hồi rồi khẽ mỉm cười. Nụ cười như có như không, nó cũng không biết như thế có thể được xem như là cười không nữa, chỉ thấy khóe môi anh hơi cong cong.

.....

Trên đường đi vào lớp nó gặp thằng Duy, thằng Duy nhìn nó từ trên xuống dưới rồi gật gù phán cho nó một câu, con người ta hôm nay khác quá ta. Nó cũng chẳng buồn trả treo với hắn, lòng nó đang nghĩ đến anh Thanh.

Thanh bước vào tòa nhà công ty, tòa nhà cao tầng sừng sững giữa lòng thành phố. Thanh đi thẳng một mạch vào phòng làm việc của tổng giám đốc, thư kí Trần thấy anh mỉm cười bảo tổng giám đốc đang đợi, mời anh vào.

Thanh đẩy cửa bước vào phòng, Quốc đang ngồi trên bàn làm việc kí gì đó. Khi Thanh đẩy cửa bước vào cũng chỉ liếc lên nhìn anh một cái rồi tiếp tục với hồ sơ. Thanh ngồi xuống bộ sofa tiếp khách, đối diện Quốc.

-“Rất cuộc anh muốn sao?”_Thanh nhìn Quốc.

-“Không phải tôi nói rồi sao”_Quốc khép lại văn kiện bước đến ngồi bên cạnh Thanh. Quốc ngã người tựa vào ghế, choàng tay qua vai Thanh_ “Tôi muốn em ở bên tôi”

-“Anh thôi đi. Tha cho tôi”_Thanh gỡ tay Quốc xuống_ “Bao năm rồi anh chưa chán hay sao. Tôi còn gì cho lấy nữa hả”

-“Trái tim em”

-“Hừ”_Thanh nhếch môi khinh bỉ_ “Anh cũng sắp kết hôn rồi. Sắp làm chồng của người ta rồi. Tha cho tôi đi.”

-“Tại sao tôi kết hôn em hiểu mà”_Quốc nhìn say sưa cái cổ trắng cao của Thanh, vươn tay chạm vào.

-“Tôi không muốn như vậy nữa”

-“Tại sao”_đạo lực trên cổ Thanh bắt ngờ mạnh lên_ “Vì thằng nhóc đó à.”

-“Không .. không vì ai hết.”_Thanh kinh sợ quay lại nhìn vào đôi mắt Quốc_ “Anh đừng có làm vậy”

-“Thế thì tại sao”_Quốc dùng lực tay thật mạnh để kéo mặt Thanh lại gần mặt Quốc, đôi mắt Quốc hừng hực lửa, đôi mắt Thanh hồng tơ giăng đầy_ “Em phải biết em là của tôi”

Quốc hung hăng cầu xé đôi môi nhợt nhạt của Thanh, chiếc lưỡi mạnh bạo tách hai môi Thanh ra tiến vào trong quần chật lấy lưỡi Thanh. Thanh cũng không chống cự gì, buông xuôi cho Quốc hung hăng cưỡng hôn. Con thú trong người Quốc hừng hực bùng dậy. Quốc đẩy Thanh ngã dài trên ghế sofa.

Xẹt một cái, chiếc áo của Thanh bị Quốc xé rách. Quốc cúi đầu tham lam mút lấy hai phiến hồng trước ngực. Chiếc lưỡi gắt gao quần lấy hai phiến hồng, làm nó đỏ lên, càng mê luyến càng khiến người ta hung hãn mà mút liếm. Bàn tay Quốc chậm rãi len vào quần Thanh, lách qua quần lót bắt lấy vật mà nó muốn.

Tiếng da thịt va chạm vang lên khiến đầu óc con người mê mị, mùi mồ hôi và tinh dịch hòa vào nhau làm cho không gian tràn ngập hương vị dục tình. Thanh thở gấp, dùng cả miệng để hô hấp. Cặp mông căng tròn cộng thêm đạo lực lớn nên mỗi cú đập vào rất sâu, cặp mông săn chắc, cứ mỗi cú đập là hông Quốc lại chạm vào đùi Thanh vang lên âm sắc. Quốc cúi người cắn mạnh vào đầu ngực. Cả người Thanh căng cứng, thở gấp, bắn lên cao tạo một đường cong rồi rơi xuống vươn lên bụng Thanh, cũng chẳng biết là lần thứ mấy nữa, cả người Thanh mệt nhừ, thần trí mê man. Quốc vẫn mạnh bạo trong từng cú nhấp, ra vào trong người Thanh. Rồi cũng đến lúc này, Thanh cảm thấy từng dòng khí nóng bắn vào sâu trong người mình, cái cảm giác thốn thốn khó chịu. Quốc từ từ rút ra khỏi người Thanh.

Thanh nằm cuộn tròn co quắp lại trên ghế sofa. Cái đau lan tỏa toàn thân, nhất là khi Quốc vừa rút ra. Cái cảm giác như trống không, chơi vơi khiến con người ta thật khó chịu. Thanh ghét cái cảm giác này. Lần này đau hơn lần trước, có lẽ do Quốc đang tức giận, muốn trút giận bằng cách này thì thật khó khăn cho Thanh. Thanh xoa xoa cái bụng, cảm giác thật khó chịu, không lẽ Quốc bắn đến cả dạ dày rồi sau. Thanh nhếch môi cho cái suy nghĩ điên rồ của mình.

-“Áo.. áo của tôi”_Thanh cuộn người trên sofa, thì thào

-“Trong toilet có áo của tôi. Em lấy mặc đi”_Quốc bước ra khỏi toilet, bộ dáng trở lại như trước, một doanh nhân thành đạt, phong độ.

Thanh cố gượng người đứng lên lê từng bước về toilet trong phòng tổng giám đốc. Chỉ hơn chục bước mà như một khổ ải. Từng bước chân là một cực hình, Thanh nghĩ bây giờ mới hiểu nỗi đau của nàng tiên cá khi đồng ý có đôi chân bước đi, khác là nàng tiên cá mỗi bước chân như kim đâm, còn Thanh là ê ẩm chỗ khác. Quốc ngồi xuống bàn làm việc tình cờ liếc mắt lên nhìn Thanh, khi Thanh bước đi, một dòng dịch trắng hồng lan ra dọc theo khe đùi, bộ dáng thật mê hồn người.

Thanh soi mình trong gương, cả người đầy vết xanh tím, trước ngực hai đốm ao, chạm vào là xót. Cổ còn lưu lại một vết tím tím, không biết là do hôn hay bị bóp nữa. Thanh đưa tay ra sau chạm vào một cái, nhìn lại còn có màu đỏ hòa tan trong tinh dịch. Thì ra là vậy, hèn chi đau như thế. Thanh thở dài, vùng nước nửa mặt, vệ sinh sạch sẽ, mặc lấy cái áo sơ mi hơi rộng của Quốc, rồi bước ra ngoài.

Chẳng nói lời nào, Thanh âm thầm bước đi về, khi Thanh mở cửa thì nghe tiếng Quốc, gả nói em mãi là của tôi, Thanh mở cửa đi thẳng luôn. Dù là nói vậy nhưng Thanh vẫn bước rất chậm, bước đi khá khó coi, Thanh nghĩ vậy. Vì khi đi ngang thư ký Trần, Thanh thanh thấy cô ta cười cười, nụ cười như am hiểu tất cả mà cũng như khinh bỉ xem thường. Thanh cũng chẳng còn sức mà quan tâm.

7. Chương 7

Thanh ngồi ở một góc cầu thang, anh thật không đi nổi nữa. Thanh điện thoại cho Phương nhờ cậu đến rước anh. Chẳng lâu sao Phương đến, hốt xác Thanh về. Thanh nhợt nhạt cười một cái, Phương cũng cười nhưng nụ cười của cậu sao mà chua xót quá. Phương nâng Thanh lên vai công ra bãi giữ xe, dĩ nhiên trong

bộ dạng thể này chỉ có thể đi thang bộ. Trên đường về Phương hỏi Thanh có muốn đi bệnh viện không, Thanh đáp cậu nói coi.

Khi về sắp đến nhà thì Thanh nhớ thằng Tuấn, hình như cũng đến giờ đón nó rồi, nên Thanh bảo Phương quay xe lại đón nó về luôn. Phương nói hay là gọi bảo nó tự về, Thanh cười khổ nói là lúc này giận quá đập nát điện thoại thằng nhỏ rồi, Phương chỉ lắc đầu ngao ngán.

Dự định là thế nhưng khi đến trường thì không chỉ đón thằng Tuấn mà còn cả nhỏ Thùy Linh nữa. Cũng may là đi bằng xe ô tô của Thanh chứ không thì không biết nhét đâu cho hết. Nhỏ Thùy Linh tếu ta tếu títt đủ chuyện trên trời dưới đất, có cái vui vui cũng có cái lãnh nhách, thằng Tuấn nịnh đầm ra mặt, cái nào cũng cười híp mắt khen hay. Thanh thì chẳng còn sức đâu mà cười, cơn đau bụng lại ập đến, cũng may xe giảm sóc tốt, nếu không chắc Thanh chỉ có khóc. Thằng Tuấn nhận ra Thanh có điểm khác biệt, Thanh nói anh bị bệnh, có chút mệt.

Thả nhỏ Thùy Linh xuống nhà nhỏ, Phương tiếp tục làm tài xế chở Thanh về nhà. Về đến nhà, Thanh khập khiễng bước xuống xe, Phương định ẵm Thanh thì Thanh đẩy ra, nói không sao, thực anh sợ thằng Tuấn nhìn thấy lại có việc. Phương dìu Thanh lên phòng, Thanh nằm sấp trên giường, nước mắt cứ vậy mà rơi, cũng chẳng biết vì cái gì nữa, có lẽ do cảm thấy đau. Phương ngồi xổm trên giường xoa thuốc cho Thanh, có thằng bạn bác sĩ quá tốt. Bị thương cũng không cần đến bệnh viện, cái thứ thuốc man mát đó khi chạm vào mang lại cho người ta cảm giác thốn khó tả, Thanh “Xít” một cái dài khi ngón tay Phương chạm vào thân mình.

-“Sao lần này hấn ta lại như thế”_Phương xem xét vết thương ‘phía sau’ của Thanh.

-“Có lẽ giận .. xít”_Quốc lại bôi thêm một lần thuốc, ngón tay len lỏi vào trong người Thanh_ “Cũng có thể hấn là vậy”

-“ Giải quyết xong với hấn chưa”_Phương nhẹ rút ngón tay ra, nâng niu, êm ái như sợ làm cái nơi ấy bị đau.

-“.. mày cũng thấy rồi đó”_Thanh hít một hơi sâu, cái ngón tay Phương kéo ra dù rất nhẹ nhưng giờ với Thanh nó cũng là một cực hình.

-“Thật không hiểu nổi mày”_Phương đổi một lọ thuốc khác, xoa đều lên các vết thương ở chỗ khác trên người Thanh, Phương thở dài lắc đầu.

.....

-“Anh về nha Tuấn”

-“Uhm. Anh về”_thằng Tuấn bước xuống sô pha, tiễn Phương ra cổng.

-“Tuấn nè..”_Phương đề máy xe, quay đầu lại nhìn Tuấn_ “Anh Thanh lần này bị bệnh khá nặng, em ráng trông chờ ảnh nha. Có thuốc trên đầu giường ảnh, khi nào tỉnh dậy em ép ảnh uống”

Thằng Tuấn khép cửa rồi bước lên lầu, nó rón rén vào phòng anh Thanh xem thử. Anh đang ngủ, mà lại nằm sấp. Tư thế nằm khá kì khôi, nằm sấp ngủ sẽ khó chịu lắm. Nó bước đến lật anh nằm ngay ngắn lại. Nhưng vừa lật qua là Thanh thức giấc nhảy phồng lên.

-“Ao”

-“Em.. anh có sao không?”_thằng Tuấn cũng hết hồn luôn.

-“Không.. không sao”_Thanh xoa xoa cái mông, gượng cười_ “Chú mày vào đây có việc gì không”

-“Ồ thuốc..”_thằng Tuấn thấy túi thuốc trên đầu giường_ “Anh Phương bảo em vào cho anh uống thuốc”

-“Hở? Ờ”_Thanh cũng đơ luôn, sao lần này thằng Phương mầu mè thế không biết, còn có cả thuốc nữa chứ, trời, cái ‘bệnh’ này mà cũng có thuốc nữa sao? Thanh cười một cái, phút giây lơ là vừa chạm mông xuống một cái thì “Xít..”

-“Đây uống đi”_thằng Tuấn đưa thuốc vào tay Thanh, Thanh nhận lấy nước khan vào, vừa nhận ly nước uống thì nghe thằng Tuấn hỏi một câu khiến anh suýt sặc. Nó hỏi:

-“Anh bị bệnh gì vậy”

-“Ồ anh bị thương”_Thanh nhanh nhẩu đáp

-“Bị thương”_thằng Tuấn cũng không quá ngạc nhiên_ “Chỗ nào?”

-“Cái này thì.. hi”_Thanh nặn ra một cười méo xẹo.

-“Ồ mông”_thằng Tuấn nhướn mày, mở to mắt nhìn anh như muốn khẳng định. Thanh thấp thỏm như đang đợi bị tuyên án. “Tại sao bị thương”_Thanh thở cái khi, biết ngay thế nào cũng hỏi mà. Thanh cười không đáp, mà sao nó còn chưa ra nhỉ. Ra ngoài đi, chú mày ở đây nữa là anh khóc thật đó.

-“Anh muốn nghỉ ngơi chút”_Thanh mở lời, đây là lời đuối khéo nhất mà anh nghĩ ra. Ừ thì anh nghỉ ngơi không lẽ nó ở lại, nhưng hình như anh tính sai cái gì đó. Thằng Tuấn chỉ nói một câu để em ở lại trông anh, thế là nó quan mình chính đại ở lại nuôi bệnh. Cái bệnh này mà cũng cần người nuôi sao, Thanh cũng chẳng còn sức đôi co với nó. Cố tìm một tư thế thoải mái nhất nhưng hơi bị khó, nằm nghiêng không ổn, nằm giữa càng không, nằm sấp hơi mệt. Lăn qua, cuộn lại một hồi vẫn không sao thấy tốt cả.

Thằng Tuấn cũng leo lên giường, Thanh còn chưa nghĩ ra nó muốn làm gì thì nó bế Thanh lên ngồi trên đùi nó. Quái, bây giờ Thanh nhẹ thế sao, nó bế một cái là nhấc bổng anh lên hà. Thằng Tuấn tựa lưng vào đầu giường, hai chân duỗi thẳng, để anh ngồi lên đùi nó. Công nhận có chút khá hơn, nhưng tư thế khá kì quái nên Thanh muốn xuống, thằng Tuấn vòng tay qua bụng giữ anh lại.

-“Lúc nhỏ, khi bị đánh mẹ em vẫn thường làm vậy, thoải mái hơn, đúng không?”_hơi thở thằng Tuấn phả lên vành tai Thanh, hơi thở ấm mang theo hương vị của thằng Tuấn khiến Thanh không còn lộn xộn nữa. Anhem mà, chẳng lẽ anh em một nhà thân mật chút không được. Thanh ngả đầu tựa vào vai thằng Tuấn, lưng anh chạm vào lồng ngực nó, cảm nhận cái phập phồng của lồng ngực, bất giác Thanh cảm thấy thực an lành.

.....

Thanh oể oải mở mắt, không phải ngủ dậy sẽ sáng khoái sao, sao lại mệt thế này. Trời đã tối rồi, không lẽ thuốc thằng Phương có thuốc ngủ sao, chứ sao mà trong một tư thế quái gở vậy mà anh cũng có thể ngủ được cơ chứ. Thằng Tuấn cũng đang ngủ, nó gục đầu ngủ say, nhưng vòng tay vẫn choàng ngang bụng Thanh. Thanh cảm thấy cơ thể tốt hơn nhiều, có lẽ thuốc đã phát huy tác dụng.

Thanh đỡ thằng Tuấn nằm ngay ngắn lại, Thanh quỳ gối bên cạnh nó, bất giác say sưa ngắm gương mặt nó đang ngủ say. Thằng em họ này của anh đúng là rất đẹp, cái mũi cao, cánh môi trên mỏng cánh môi dưới lại căng đầy hơn, trông rất gợi cảm. Thanh ngẩn ngơ đưa tay vuốt dọc theo hang chân mày rậm của nó, vuốt cái mũi cao cao, rồi thẩn thờ cúi đầu hôn lên má nó. Khi cánh môi chạm vào làn da nó, Thanh giật mình thanh tỉnh. Trời anh đang làm cái quái gì vậy, Thanh bước vội xuống giường, vào phòng vệ sinh, rửa mặt làn nước lạnh khiến anh tỉnh trở lại.

.....

Vào kí túc xá rồi, 6 thằng nhét vào một phòng.

Một đám bạn mới, không ai cùng lớp với mình.

Mong là một khởi đầu mới.

Kí túc xá mới xây chưa có mạng, hehe.

8. Chương 8

Thanh oể oải mở mắt, không phải ngủ dậy sẽ sáng khoái sao, sao lại mệt thế này. Trời đã tối rồi, không lẽ thuốc thằng Phương có thuốc ngủ sao, chứ sao mà trong một tư thế quái gở vậy mà anh cũng có thể

ngủ được cơ chứ. Thằng Tuấn cũng đang ngủ, nó gục đầu ngủ say, nhưng vòng tay vẫn choàng ngang bụng Thanh. Thanh cảm thấy cơ thể tốt hơn nhiều, có lẽ thuốc đã phát huy tác dụng.

Thanh đỡ thằng Tuấn nằm ngay ngắn lại, Thanh quỳ gối bên cạnh nó, bắt giắc say sưa ngắm gương mặt nó đang ngủ say. Thằng em họ này của anh đúng là rất đẹp, cái mũi cao, cánh môi trên mỏng cánh môi dưới lại căng đầy hơn, trông rất gợi cảm. Thanh ngẩn ngơ đưa tay vuốt dọc theo hang chân mày rậm của nó, vuốt cái mũi cao cao, rồi thẩn thờ cúi đầu hôn lên má nó. Khi cánh môi chạm vào làn da nó, Thanh giật mình thanh tỉnh. Trời anh đang làm cái quái gì vậy, Thanh bước vội xuống giường, vào phòng vệ sinh, rửa mặt làn nước lạnh khiến anh tỉnh trở lại.

Thanh làm bữa tối, trong tủ lạnh có một ít rau, nhiều loại, Thanh lựa một số loại để nấu canh, con cá lóc thì Thanh định kho, thịt và sườn chắc làm ngọt nước canh. Đang loay hoay lật rau thì thằng Tuấn bước vào, Thanh mất tự nhiên nhìn vội nó một cái, việc lúc nãy vẫn khiến anh thấy bối rối. Nó hỏi anh xem có cần nó phụ gì không, anh nhét rổ rau vào tay nó bảo nó ra ngoài phòng khách lật đi, nó ngơ ngơ hết nhìn rổ rau rồi nhìn anh. Anh đập vào mõng nó một phát cho nó bay ra phòng khách luôn. Nó mà ở đây nửa chắc anh không thể làm xong buổi tối quá. Thanh lau mồ hôi trên trán không biết vì lý do gì mà tuôn, tiếp tục công việc của mình.

Không được 5 phút sau thằng Tuấn lại mò mẫm vào bếp, thằng này có khiếu lật rau hay sao, thế nào mà nhanh thế không biết. Anh bảo nó ra ngoài phòng khách đợi đi, làm xong thì anh kêu.

-“Để em giúp anh”_nó kiên định đáp.

-“Aa”_Thanh tính không sai mà, có nó ở đây anh không chuyên tâm được, thái thịt mà cắt đứt cả tay. Thằng Tuấn đứng bên cạnh nhanh chóng cầm lấy ngón tay anh đang chảy máu, không chần chừ mà đưa ngay vào miệng nó. Khoang miệng nó ẩm nóng là cái xúc giác mang lại cho Thanh. Ngón tay có khoanh khắc chạm vào chiếc lưỡi nó khiến cả người Thanh cuộn cuộn nổi da gà. Trời, cảm giác gì thế này, Thanh rút tay ra khỏi miệng nó, nói anh không sao đâu, vết thương nhỏ thôi.

Khoé môi thằng Tuấn còn vương lại vết máu, nó vươn lưỡi quét một cái trên vành môi. Thanh thấy yết hầu khô khốc, cả người đỏ dần ra. Định thần lại cũng khoảng mấy mươi giây, Thanh lắc đầu xua tan tạp niệm. Tiếp tục việc bếp núc, đây mới là việc chính.

Cơm xong thì thằng Tuấn giành rửa bát, Thanh bị thương ở tay nên nó không cho anh rửa. Thanh ngồi tại cái bàn ăn gần bếp xem tấm lưng thằng Tuấn đang xoay xoay rửa bát. Bờ vai rộng, tấm lưng thon dài, tấm mắt Thanh hạ dần dừng lại trên mõng nó. Cặp mõng căng tròn Thanh có thể tưởng tượng ra nó đang run rung theo từng chuyển động thân thể thằng Tuấn. Nếu ngắt một cái thì đã tay biết mấy, Thanh mỉm cười, nụ cười tà mị. Rồi bất giác giật mình, ‘Xẹt’ một cái Thanh đẩy cái ghế đứng dậy, đi thẳng lên phòng ‘Rằm’ một tiếng cánh cửa phòng khép chặt. Thanh nằm dài trên giường tự kiểm điểm chính mình.

....

Thằng Phương đến kiểm tra lại cho Thanh cũng là chuyện của buổi chiều ngày hôm sau. Phương vừa vào phòng là lột sạch đồ đạc Thanh, tỏ vẻ mình là một bác sĩ tận tâm, tỉ mỉ kiểm tra. Kiễ, tra xong xuôi thằng Phương gật gù nói thuốc ngoại đúng là có khác. Thanh từ tốn cài nút áo, thì bất gặp ánh mắt kì dị của thằng Phương.

-“Tao mới bị thương xong đó”_Thanh cảnh giác cảnh báo

-“Lành rồi mà”_Phương mang cái bộ mặt tà mị đến gần.

-“Hey. Không”_Thanh gạt tay Phương ra khỏi mặt_ “Tao không muốn”

-“Nhưng nó..”_theo tầm mắt của Phương, Thanh cảm nhận được một vật căng phồng trong quần Phương.

-“Tao giúp mày”

Thanh khụy gối xuống, tầm mắt trước cái vật căng phồng kia. Vươn tay kéo khóa quần phương xuống, ngón tay trắng thon dài len lỏi vào trong lấy ra cái vật đã căng cứng. Thanh nhìn cái vật to đùng trước mặt, trên đỉnh đầu ướt ướt, cái khe hở đang rỉ ra một giọt nước. Thanh vươn đầu lưỡi lướt qua cái đầu nhỏ. Phương

trên người, ngửa cổ lên trần nhà hít hà. Thanh ngậm cả cái vật to cứng căng phồng vào môi. Đôi môi đỏ mọng, khoe môi mỏng có cảm giác như đang bị cái vật kia xé rách ra. Ánh mắt Thanh ôn nhu, lại trong vắt khiến Phương càng thêm hung hãn. Luồn tay vào tóc Thanh, Phương mạnh bạo chuyển động từng cú thâm nhập sâu vào trong khoan miêng mềm mại.

Khoe môi Thanh tràn ra nước bọt, ‘nhóp nhóp’ nhóp nhép từng cú nắc của Phương. Chiếc lưỡi của Thanh quần quanh cái vật như muốn xé nát khoan miêng mình. Như chống cự, như muốn đẩy lùi cái vật to lớn kia, chiếc lưỡi của Thanh chốc chốc lại chạm vào đỉnh đầu cái vật đó, chốc chốc lại đánh vào thân, cảm nhận những sợi mạch của cái vật kia.

Phương không thể kìm chế thêm nữa, bàn tay kéo đầu Thanh vào thật gần mình. Cả người Thanh như chúm về phía trước, Thanh cảm nhận cái vật kia đâm vào đến cuốn họng mình, mũi của Thanh chạm vào những cộng long của Phương ngửa ngửa.

–“Oẹ ợ ặc..”_Thanh ngồi bệt xuống nền nhà, nôn tháo ra nhưng nôn không được, chỉ khạc được mấy bãi nước bọt. Cái thứ tanh tanh kia anh đã nuốt mất rồi. Khoe mắt đỏ ửng lên, có lẽ do rặng sức mà nôn.

–“Tao .. xin lỗi”_Phương ngồi xồm xuống xem vỏ vỏ lưng Thanh_ “Tại mày làm tao hứng mà”

–“Các người đều như vậy cả”_Thanh lảm bảm, đứng lên đi vào phòng vệ sinh, phải đánh răng nếu không anh chết mất.

–“Mày có sao không”_Phương lo lắng đi theo Thanh, tựa lưng vào cửa nhìn Thanh ra sức đánh răng.

–“Không sao”_Thanh đánh răng xong đi ra. Tiện tay kéo lên ‘cửa sổ’ cho Phương. Phương gãi gãi đầu cười cười.

.....

Thanh rủ Phương ra ban công uống cà phê, hai thằng nói đủ thứ chuyện. Thanh nhìn Phương, tự hỏi mình và thằng bạn này thân nhau từ khi nào nhỉ. Có lẽ là từ năm lớp 12, mà từ năm lớp 10 hai đứa cũng đã học chung rồi mà. Nhưng trở thành bạn thân là vào năm lớp 12, mùa hè năm đó hai đứa không biết vì lí do gì mà đánh nhau, rồi thằng Phương đánh Thanh bị thương, Phương công Thanh chạy một mạch đến trạm y tế, còn ở lại cả đêm chăm sóc. Hai thằng từ đó mà thân nhau, chia sẻ với nhau nhiều thứ, kể cả bí mật về giới tính mình Thanh cũng tâm sự cùng Phương. Rồi sao đó hai thằng thi đại học, Thanh theo luật, Phương đậu trường y. Hai thằng vẫn liên lạc. Cái đêm đầu tiên với Quốc đó, Thanh cũng tới tã, có khi còn hơn hôm trước. Phương đến hốt xác Thanh về, Thanh khóc trong lòng Phương, Phương ôm chặt lấy Thanh. Khi đó Phương chưa tốt nghiệp. Khi đó Phương hung hãn lắm, cũng may mà Thanh cản lại nếu không có khi Phương đã tìm Quốc trước.

Khi Thanh chấp nhận thành đồ chơi cho Quốc, chỗ dựa của anh là Phương. Người bạn này luôn đến đúng lúc anh cần. Lần đầu của hai thằng à, Thanh còn nhớ đó là một buổi sáng, đêm hôm trước Thanh bị Quốc kêu đến nên đêm đó mò đến căn nhà trọ nhỏ của thằng Phương. Sáng tỉnh giấc thì thấy đứng quần thằng bạn dựng lều, Phương ngượng nói tao đi toilet trước. Thanh bắt lấy tay Phương, đẩy Phương nằm xuống giường. Dù gì cũng là phát dục thôi mà, mình giúp thằng bạn thân này của mình còn hơn là để nó tự làm. Dù đã là bạn tình nhưng hai thằng vẫn chỉ là bạn, Phương và Thanh đều hiểu rõ điều đó, tội nó quá hiểu nhau, hiểu đến mức không thể gần nhau thêm, nên chỉ là bạn thân.

Thanh lại nhìn Phương, buổi chiều ánh lên gương mặt Phương, Thanh đưa tay vuốt mái tóc của cậu, vén mái tóc lên, chạm vào vết sẹo dày trên trán. Lòng anh lại trời dậy bao cảm xúc. Thằng Tuấn cũng rón rén ra ngoài ban công, chứng kiến ngay cái màn này.

–“Uh Hai anh làm cái gì vậy”_Tuấn lên tiếng, trầm giọng như đang cảnh cáo.

–“Ah hi”_Phương theo thói quen gãi gãi sau ót.

–“Anh nặn mụn giúp anh Phương”_Thanh nhanh nhẩu_ “Haha chú mày xem nhiều mụn quá luôn”_nói vậy thôi chứ có mụn mụn nào hay không là chuyện khác à nha, vì Phương đã phủ lại cái mái tóc dày che trán, thằng Tuấn cơ bản không thể ‘tiếp tục điều tra’, nhân chứng đã che đi chứng cứ rồi.

–“Thôi chắc tao phải về”_Phương nói với Thanh.

-“Sớm vậy”

-“Nhỏ Linh ở nhà có một mình hà”

-“Anh về”_thằng Tuấn nhanh miệng tiễn khách.

-“Ồ ờ anh về nha Tuấn”_Phương từ từ đứng lên đi về, ý tứ quá rõ ràng rồi, là muốn đuổi cậu đây mà, cái thằng nhóc này. Phương lúc đi ngang qua thằng Tuấn liếc nhìn nó một cái rồi mỉm cười, nụ cười rất khẻ đến cả thằng Tuấn đứng kế bên cũng không thấy được, nhưng nụ cười ấy rất tự nhiên, mang theo sự mong chờ và hy vọng.

Thằng Tuấn chau chân mày liếc Thanh một cái rồi ngoe ngoắt về phòng. Thanh cười khỏ, cái bộ dạng này là sao. Cũng thú vị đó chứ, trời, anh ngày càng không thể hiểu nổi những người quanh mình nữa rồi. Ánh hoàng hôn thật đẹp, trong mắt Thanh hoàng hôn không buồn, hoàng hôn làm nguội ánh sáng của một ngày, mang đến hy vọng nhìn thấy ánh sáng bừng bừng ột ngày mới.

9. Chương 9

Thằng Tuấn đến gần tối cũng không ra khỏi phòng, Thanh bèn qua phòng nó, dù gì anh cũng có thứ muốn đưa cho nó. Không khóa cửa, Thanh mở cửa bước vào. Thằng Tuấn ngồi trên bàn học, có vẻ như đang học bài.

-“Truyện này nghiêm cấm trẻ em đọc”_Thanh giật cuốn sách trong tay nó. Tưởng nó chăm chỉ học bài ai dè đi chơi ‘Lồng đèn đỏ’.

-“A a”_bị bắt tại trận thằng Tuấn sượng ngắt. Nó có biết truyện này là truyện gắn mác ‘người lớn’ đâu. Hồi chiều thằng Duy cho nó mượn, hèn chi mặt thằng này gian gian. Nó cứ nghĩ một tác phẩm đã làm phim, lại có sự tham gia của Cũng Lợi, chắc hẳn rất hay, khi đọc mới biết không phải là truyện bình thường nha.

-“Chú mày..”_Thanh ngao ngán lắc đầu_ “Trẻ hư”

-“Ec _thằng Tuấn đơ toàn tập, đánh lăng sang việc khác_ “Anh vào tìm em có việc?”

-“Không trêu chú mày nữa. Đây”_Thanh đưa cho thằng Tuấn một cái túi. Tuấn nhận lấy, mở ra thì thấy bên trong có một cái hộp, tháo nắp hộp lên thấy bên trong là một cái điện thoại.

-“Anh đền cho chú mày đây”_Thanh mỉm cười, tự nhiên cái đập điện thoại thằng nhỏ, nghĩ lại cũng hơi buồn cười. Cũng tội thằng nhỏ, nó chẳng than trách lời nào hết, giờ nhớ lại về mặt lúc đó của nó Thanh chợt cảm thấy vui vui.

-“Là Iphone..”_Thằng Tuấn giương mắt hỏi.

-“Uhm”_Thanh gật đầu xác nhận rồi nhiem mặt nhìn nó_ “Không nói nhiều”_Nhìn cái vẻ mặt bất đắc dĩ nhận của thằng Tuấn cũng thú vị đấy chứ.

-“Vậy em nhận”_Tuấn đành chiều ý ông anh họ vậy.

-“Ngoan”_Thanh hài lòng xoa đầu nó, rồi bước ra khỏi phòng, khi đến cửa Thanh quay đầu lại tùm tùm nói_ “Truyện đó.. cũng hay lắm”

.....

-“Mày lên đời rồi”_thằng Duy ngồi trầm ngâm đánh giá thằng Tuấn một hồi rồi rút ra kết luận. Giỡn chơi, cái thằng hồi đầu năm nhìn hơi ‘thô’ thể mà giờ nhìn xem, ăn mặc hợp thời, giày, dép toàn kiểu mới, đồng hồ sáng bong luôn, chưa kể cái điện thoại hồi đầu năm nó dùng hãng nào thằng Duy chả biết, chỉ nhìn thấy cái Iphone 5 mới toanh trên bàn kia. Thằng Duy lại nghĩ đến cái số của mình, sao cùng là con trai mà thằng này may mắn quá, có sắc, rồi có người anh họ tốt, phải chi.. thằng Duy nghĩ tới nhỏ chị nó mà thở dài.

-“Tao thấy bình thường mà”_thằng Tuấn nói lảng một câu, ngay cả bản thân nó cũng thấy khác chứ nói gì còn ‘bình thường’

-“Tuấn.. Tuấn phải không”_có tiếng kêu nó, nó quay lại thì ra là nhỏ Thùy Linh, nhỏ đang bước lại gần nó, hôm nay nhỏ mặc cái quần ôm sát màu lam, chiếc áo trắng đơn giản, mái tóc gọn song xõa một bên vai, tay ôm vài quyển giáo trình, trông nhỏ Linh thật thanh thoát.

-“Ừ Linh cũng học môn quản trị sao?”_Tuấn nhớ có gặp nhỏ lần nào trong lớp đâu ta.

-“Hi có chứ, hồi đầu có đăng kí cho đủ chỉ á mà..”

-“Thì ra vậy, hèn chi..”_thằng Tuấn cũng hiểu ý nhỏ, không nói nhiều, đường đường hoa khôi mà bị vạch mặt nói lười cũng hơi bị khó coi nha.

-“Gặp nhau ở đây rồi thì mình cùng vào lớp đi”_nhỏ Thùy Linh đề nghị

-“Mình đi, cũng sắp vào tiết rồi”

Thằng Duy đứng trên ngơ ngác nhìn bong hai người, một thấp một cao, một nữ một nam đi vào lớp. Giờ thì thằng Duy đã thấm hiểu đạo lý của người xưa, ôi giờ nó có thể làm ngay một bài phân tích về câu nói có sắc quên bạn.

Thằng Tuấn hôm nay tâm trạng khá tốt, cả buổi học được trò chuyện với người nó nghĩ là không tày nào với tới sao mà không vui. Còn có, nó đã có số điện thoại của Thùy Linh. Nó tin tưởng, giờ nó và Thùy Linh đã là bạn, thằng Tuấn huyết gió đợi Thanh đến rước, thì thấy thấp thoáng một bong người quen.

-“Her Thùy Linh, lại đợi anh rước à”

Thùy Linh quay lại thì thấy thằng Tuấn nên cũng nặn ra một nụ cười_”Uh, không biết anh hai có việc gì nữa”_rồi nhỏ nhìn thấy một chiếc xe đến gần_ “Anh Thanh đến rồi kìa”_ánh mắt thoáng vui lên rồi lại tắt xuống, nhìn thằng Tuấn ganh tỵ.

-“Hay mình về chung đi”_Tuấn nhanh nhẩu đề nghị.

-“Được không?”_ánh mắt nhất thời bùng lên mong chờ

-“Anh Thanh..”_Tuấn quay lại hỏi ý Thanh

-“Sao lại không”_Thanh bước đến mở cửa xe, ra điệu bộ ‘mời lên xe’ khiến nhỏ đỏ cả mặt, lên xe.

.....

-“Anh Thanh cũng 28 rồi nhĩ?”

-“Ồ sao em hỏi chuyện này”_nhỏ Thùy Linh bất ngờ quay sang hỏi khiến Thanh cũng khá bất ngờ.

-“Cũng già rồi đó”_nhỏ lém lỉnh gật gù

-“Em muốn nó gì”_Thanh đang lái xe cũng phải phì cười vì cái điệu bộ này của nhỏ. Thằng Tuấn ngồi ở băng sau hết nhìn Thanh lại hướng Thùy Linh. Mà tại sao nó ngồi băng sau à, vì đơn giản sẽ đến nhà Thùy Linh trước, ủa mà đó cũng là lý do? (= . =#||

-“Anh và anh em cũng già hết rồi mà không thấy có ‘mối’ nào hết á”_nhỏ ngao ngán lắc đầu, ra vẻ già giặn.

-“Khụ.. sao em biết em anh không có ai”_Thanh đưa tay ho khan một cái.

-“Tuấn nó với em”_ngón trỏ thẳng băng, trắng tinh của nhỏ chỉ thẳng vào gương mặt ngây ngô của thằng Tuấn. (_ ???

-“Ách.. hi hi”_Tuấn hoàn hồn, gãi đầu cười gượng. Nó nhớ có nói với nhỏ rất nhiều chuyện, nhỏ cũng hỏi một vài chuyện, nói những gì nó cũng quên mất.

-“Anh nghĩ em muốn lý xì của chị dâu đến nơi rồi”_Thanh định thần trả lời_ “Yên tâm, anh nghe nói anh hai em đang quen với cô hộ lý nào đó”

-“Ủa sao em không biết?”_nhỏ chau mày ra vẽ cao thâm, xoa xoa cái cằm. Trong đầu nó đang vẽ nên một bức tranh, trong đó anh hai nó đang đeo ống tai nghe nhịp tim, từ xa xa vang lên đều đều tiếng nện gót giày kêu sa, rồi một người phụ nữ bước ra, tay cầm ống tiêm vương ra một thứ thuốc gì đó, đôi môi đỏ chót cong lên, thốt ra hai chữ “Chích hông?”. Nhỏ Linh lắc đầu ngoay ngoay, nhất định không được, một người anh làm bác sĩ là quá lắm rồi, nào là ăn cái này, cái kia, rồi phân tích ba cái bệnh tật khiến nó muốn tẩu hỏa rồi, thêm một người nữa chắc nó không xong quá. Nghiệt duyên, nhỏ Linh trong đầu phác ra hai chữ, nhỏ nhất định phải làm những gì có thể.

-“Khi về em hỏi thử sẽ rõ”_nhìn gương mặt nhỏ chuyển hết màu nay sang màu khác khiến Thanh hài lòng, phải nói, anh hiểu rõ thằng bạn mình chắc không cho con em gái nó ‘an ổn’ đâu. Anh đây mà còn không chịu nổi huống chi cùng sống một nhà với Phương. Mọi cái luôn có hai mặt mà, có người thân là bác sĩ là vô cùng tốt, nhưng cũng có cái khó chịu à nha, chẳng hạn như việc phân tích nội tạng, hay các bức ảnh chẳng hạn. Thanh từng ối hết mặt xanh khi thấy cuốn album ưa thích của thằng Phương, album nội tạng.

10. Chương 10

Cơm nước xong xuôi, anh em họ chúng nó lại ti vi xem phim. Hôm nay không có trận bóng nào, hay nó chính xác hơn là không có đội nào mà thằng Tuấn thích nên nó cũng xem phim. Vẫn bộ phim cũ, tình tiết có vẻ được đẩy lên cao trào khi hôm nay là ngày cuối cùng trước khi bỏ phiếu, lòng người lại trở dậy, phơi bày sự phản bội. Tuấn chốc chốc lại liếc qua Thanh đang dán mắt lên ti vi, có vẻ anh rất nhập tâm. Thằng Tuấn nghĩ anh chỉ thiếu ôm cái hộp khăn giấy, vừa coi vừa lau mắt, lau lau nước mắt là đủ. Phát hiện gương mặt anh có điểm khác biệt, thằng Tuấn nhìn vào màn hình, là cái cảnh nữ diễn viên chính đắc cử Tổng thống, bộ dáng cực xúc động.

-“Chị ấy diễn tuyệt quá há nhóc”_Thanh bất ngờ quay sang hỏi nó_ “Nhìn biểu tình của chị ấy kia, trông hơi cứng nhưng lại rất cảm xúc, nói sao ta, tóm lại là chỉ có chị ấy làm được vậy”

-“Uhm”_thằng Tuấn gật đầu xác nhận, quả thực cách diễn rất tinh tế, không cần nhảy dựng lên khi đắc cử nhưng biểu cảm lại xúc động dâng trào, làm người xem cảm nhận niềm vui sướng tột cùng, cũng như xen lẫn bờ ngỡ, bất ngờ quá đột ngột khi được đắc cử. Nhưng những suy nghĩ này thằng Tuấn chỉ giữ lại, không nói ra, vì bố biết khi nó nói ra anh Thanh lại thao thao bất tuyệt nữa cho xem. Cho xin đi, nó muốn yên tĩnh, muốn trò chuyện cùng anh Thanh, nhưng bàn về phim ảnh, nó không có hứng.

Hết phim, Thanh lại chuyển kênh, thằng Tuấn thờ dãi nhìn màn hình ti vi. Biết ông anh họ hơn 28 tuổi của nó xem gì hông. Trong một khu rừng già, có một ngôi làng với những cư dân màu xanh. Đây, nó đây mà còn không có hứng xem mà anh họ nó thì, ‘vô cùng hào hứng’ là bốn chữ nói trạng thái của ông lúc này.

-“Kaka Tí Cô Nương là của quý, chú mày thấy đúng hông”_Thanh vô tư cười vui_ “Thử hỏi trong nguyên làng có một đứa con gái sao hồng quý”

-“Uh”_Thằng Tuấn gật gù tán thành, thật lòng bây giờ nó muốn lên phòng nha, còn mấy trang Lồng đèn nó chưa đọc xong.

-“Để anh đặt cho chú mày cái tên nha”_Thanh hào hứng quay sang nó.

-“Mắc mớ gì”_nó xua tay, nhìn vẻ mặt ông này thấy chẳng lành_ “Tui có tên rồi”_đừng thắc mắc tại sao nó xưng hô lúc này lúc khác, tùy hoàn cảnh, ông Thanh cũng chẳng khác hơn đâu, khi nhóc, khi chú mày, cưng cũng đã từng, khiến nó sờn cả da gà.

-“Không. Chú mày phải có một cái tên ở nhà. Một cái nick name”_Thanh gật gù tự tán đồng, bỏ qua cái bộ dạng càng lúc càng khó coi của thằng Tuấn_ “Để anh nghĩ xem”

-“Tí nâu”

-“Da tui là màu đồng”_thằng Tuấn phản bác.

-“Tí xù”

-“Ông tự nói mình đó hả”_nó nhướn nhướn mi ý bảo ‘hãy tự nhìn mình đi’

-“Tí màu mè”

-“Bộ đồ ngủ này ông chọn cho tui à”_Tuấn chép miệng, chán nản chóng cằm. Nhìn cái bộ đồ đang mặc mà thở dài, chẳng khác nào ông họa sĩ lỡ tay đổ hết cái bảng màu vào.

-“Ah”_Thanh trưng ra bộ mặt cười cười_ “Đẹp mà, hợp lắm”_rồi xoa xoa cằm_ “Kêu gì đây ta. Hay Tí đẹp trai đi”

-“Ông dám gọi thì tui dám nhận”_Tuấn gật gù, cái này cũng hợp đi.

-“Ách.. hehe.. để anh suy nghĩ cái khác”_Thanh tiếp tục suy nghĩ, giởn hỏ, hồi nãy là lỡ miệng thôi. Đẹp trai đẹp trai, hồng ngượng miệng hả tời.

-“Mà tui có phải mấy cái con xanh lè đó đâu mà Tí này Tí nọ”_ cho nó một cái danh ở nhà, nó không phiền, nhưng có gì cứ gọi như nó là nhân vật trong phim hoạt hình vậy.

-“Tí Vịt.. ah.. gọi là Tí Vịt đi”_Thanh phẩn khởi nhìn nó, nhất dương chỉ thiên, đôi mắt sáng ngời, thằng Tuấn còn thấy thấp thoáng đầu đó trên đỉnh đầu anh có một bóng đèn vừa lóe sáng

-“Lãng nhách”_không thương tiếc, thằng Tuấn đập tan nát cái ‘ý tưởng’ vừa bộc phát của ông anh họ.

-“Anh thấy hay mà”_Thanh xuống nước, dụ dzổ.

-“Không liên quan đến tui. Thấy hay thì anh lấy đi”_đừng có trưng ra bộ mặt đó, thằng này không phải con nít. Nhìn cái con vịt Kô-ta to đùng trên áo Thanh là nó phát run rồi, ở giờ nó mới biết chiếc áo Thanh hay mặc là in hình vịt Kô-ta trong Pokemon.

-“Nhưng mà anh thích Vịt”_Thanh bắt đầu có chiều hướng làm ‘nũng’, anh biết chiều này với thằng Tuấn rất có hiệu quả.

-“Ông muốn gọi sao gọi”_thằng Tuấn quay mặt sang hướng khác, không phải bắt mẩn, mà vì một câu nói vừa rồi. Anh Thanh nói vậy là sao ta? Thằng Tuấn muốn giấu đi nụ cười trên khóe môi_ “Nhưng mà phải có qua có lại”

-“Là sao?”_Thanh tròn mắt nhìn Tuấn

-“Thì tui cũng kiếm cho ông một cái nick name thật cute”_Tuấn làm lại bộ dáng lúc nãy của Thanh, xoa xoa cằm nhìn anh từ trên xuống dưới như cố nặn ra một cái danh thích hợp.

-“Tí Yêu”_thằng Tuấn vỗ tay cái ‘chất’ như khăng định.

-“Là sao?”_Thanh ngây ngô lặp lại câu cũ

-“Là.. là thấy cái mặt ông giống yêu quái chứ sao.. ha ha”_Thằng Tuấn nói xong nằm vật ra cười ha hả. Có trời mới biết, đây không phải là ý tứ thật của nó khi đặt cho Thanh cái tên này. Trời biết cũng chẳng thể nói ai, nó có đánh chết cũng không tự nói.

-“Chú mày khá lắm”_Thanh gằn giọng, hất mái tóc, thổi cái ‘phù’ ra vẻ tức giận_ “Dám trêu cả anh mày. Hôm nay anh phải dạy dỗ thằng em này lại mới được”_nói xong Thanh ra điệu bộ xắn tay áo lên, thứ lỗi anh mặc áo tay ngắn nên chỉ có thể giả bộ. Nhào vô định đánh thằng Tuấn.

-“Lại đây .. lại đây”_thằng Tuấn còn trưng ra bộ mặt buồn cười khiêu khích, đúng là không muốn sống. Thế là một buổi tối âm ỷ, hai anh em họ chúng nó giật nhau trên sofa, lăn lộn té xuống nền nhà, mồ hôi đầm đìa, miệng cười ha hả, trông chẳng khác hai đứa con nít đang ra sức đùa giỡn.

.....

Thằng Tuấn dạo này ở trong lớp khá vui, số là nó và nhỏ Thùy Linh ngày càng thân, tâm sự rất hợp, thằng Duy thì bất mẩn vì bị cho ra rìa. Số lần về chung với nhỏ Thùy Linh ngày càng nhiều. Thằng Duy cũng từng hỏi thằng Tuấn “Mày với nhỏ Linh đang quen nhau hả?”. Tuấn cười cười không đáp. Có được một

nhỏ bạn gái như Thùy Linh là niềm mong ước của bao thằng con trai, nhưng hiện tại giữa nó và nhỏ chưa đến mức đó.

-“Tuấn.. Tuấn”_nghe ai kêu thằng Tuấn quay lại thì ra là nhỏ Thùy Linh

-“Gì vậy Linh”

-“Hôm nay Tuấn có chuẩn bị gì không”_Thùy Linh mỉm cười

-“Chuẩn bị?”_thằng Tuấn gãi đầu khó hiểu

-“Đừng nói là Tuấn không biết nha. Hôm nay là sinh nhật anh Thanh đó”

-“Vậy hả. Tuấn hồng biết”_thằng Tuấn thật thà nói, đáp lại nó là cái bĩu môi của nhỏ

Vì vậy lúc đi về thằng Tuấn nghe theo nhỏ Thùy Linh, chuẩn bị một điều bất ngờ cho anh Thanh. Thằng Tuấn thì gọi cho anh Thanh nói là không cần rước nó, nó cũng biết anh hôm nay có việc gì đó nên không về sớm được.

Thanh lái xe về nhà thấy nhà vẫn tối đen, chẳng lẽ thằng Tuấn chưa về sao. Thanh mò mẫm bật công tắc lên.

Cạch một tiếng, ngôi nhà lung linh trong những ánh đèn đủ màu sắc, xanh đỏ tím vàng lần lượt nhấp nháy. Rồi tiếng đàn dương cầm du dương bài chúc mừng sinh nhật. Thanh mỉm cười, đèn cả ngôi nhà sáng lên. Từ trên cầu thang nhỏ Thùy Linh bưng cái bánh sinh nhật đi xuống. Theo đuôi nhỏ là thằng Tuấn, còn có thằng Phương.

-“Happy birthday to you.. happy happy birthday to you.”_nhỏ Thùy Linh cất giọng hát đến gần Thanh_
“Thối nết đi anh Thanh”

Phù một hơi, hai mươi tám cây nến tắt hết. thằng Tuấn và thằng Phương ra sức vỗ tay bộp bộp.

-“Cảm ơn”_Thanh lại cười

-“Mau mau lại thử bánh kem”_nhỏ Thùy Linh kéo tay Thanh đến sofa_ “Em tự làm đó thử xem”

-“Uhm Ngon lắm”_Thanh há miệng nhận miếng bánh của nhỏ

Buổi tiệc sinh nhật nhỏ, chỉ có bánh kem của nhỏ Thùy Linh và nước ngọt, nhưng rất hòa nhã, ấm áp. Không cần sa hoa, khi tình người lên ngôi sẽ đọng đầy tất cả. Lại một buổi tối rộn tiếng cười, tiếng hát của nhỏ Thùy Linh vang cao.

.....

Gió lạnh, trời nắng rất gay phải chăng sẽ không mưa!

PR cho chap 11 này, để câu bạn đọc KAKA. Tặng các bạn một số câu thoại đây, đọc trước cho nó fun fun.

-“Tôi sẽ cho em thấy rõ em chỉ có thể là của tôi”

-“Anh nên biết giữ hình tượng. Không vì anh cũng vì công ty”

“Thằng đó có gì hơn tôi hả, em nói đi NÓI..”

-“Chỉ cần không còn nó nữa, em sẽ mãi là của tôi”

-“KHÔNG....”

11. Chương 11

Thanh bước vào trong quán cà phê sang trọng nằm giữa lòng thành phố, cách bài trí mang đậm phong cách châu Âu. Thanh nhìn xung quanh rồi hướng về cái bàn nằm ở góc khuất, nơi đó có một người đang đợi anh.

Vừa định xoay người bước đi thì một người đàn ông đứng vào, người đàn ông gật gật đầu ra bộ xin lỗi rồi bước nhanh đi, Thanh thấy người này có điểm quen mắt. Thanh nhún vai, không nghĩ nhiều, chắc gặp đâu đó trên đường, tiếp tục bước về phía chiếc bàn kia.

-“Em đến trễ”_chưa kịp ngồi xuống đã bị trách phạt, Thanh cười khổ một cái.

-“Kẹt xe”_Thanh thành thật đáp

-“Ồ.. Em uống gì không”_Quốc gỏ gỏ mặt bàn, ra hiệu đang chờ đợi một điều gì đó

-“Cà chua ép cảm ơn”_Thanh mỉm cười nói với cô phục vụ, rồi quay sang Quốc_ “Anh tìm tôi có việc gì?”

-“Có việc mới gặp được em sao?”_Quốc xoa xoa mu bàn tay Thanh

-“Nơi công cộng đó”_Thanh rút tay về

-“Thì sao?”_Quốc nhướn mày, bộ dáng ‘lưu manh’

-“Anh nên biết giữ hình tượng. Không vì anh cũng vì công ty”_Thanh trầm tĩnh

-“Em đúng là một cố vấn chuyên nghiệp”_Quốc nhếch môi, có sự khen ngợi cũng có phần mỉa mai_ “Không đùa với em nữa. Qua sinh nhật của em đây, hôm qua tôi không về kịp”_Thanh nhận lấy hộp quà Quốc đưa_ “À mà tôi đến là còn nói với em một việc, chuyện em không giải quyết được tôi sẽ giúp em dọn sạch”

-“Ý anh là sao?”_khẩu khí này, khiến Thanh có điểm bất an, cảm giác như có một con đập ngăn lại dòng nước, con đập sắp vỡ òa.

-“Tôi sẽ cho em thấy rõ em chỉ có thể là của tôi”_lời nói kiên định chiếm hữu, ánh mắt sắc lạnh khiến Thanh nhất thời phát hoảng.

Thanh lao vút ra khỏi quán, trên đường chạy Thanh đã va vào ai đó, hình như có tiếng vỗ, hình như có cái gì đổ lên người anh. Anh không còn có thể quan tâm nhiều như thế, nỗi hoang mang ùng ục ùa về, người đàn ông lúc nãy, đúng chính là ông ta. Thanh nhớ ra rồi, nhớ đã gặp ông ta ở đâu rồi, không ngờ lại mau như vậy, mới đó đã 5 năm.

Dòng kí ức muốn yên sâu trong lòng lại trở dậy, lời nói và ánh mắt của Quốc lúc đó cũng như vậy. Quốc túm lấy bả vai Thanh lắc mạnh, hét to “Thằng đó có gì hơn tôi hả, em nói đi NÓI..”. ‘Chát’ một cái, Thanh cảm thấy bên mặt mình nóng bừng. “Em sao không nói. Thằng đó bắt quá chỉ là một thằng sinh viên, à nó học ngành y à, haha” Quốc bóp chặt má Thanh, kéo mặt anh đối diện gã “Nó đẹp hơn tôi sao, nó giàu hơn tôi sao, nó xứng với em sao”. Thanh không biết lấy đâu ra dũng khí, lúc đó Thanh nhìn thẳng vào mắt Quốc, mở lời : “Không đẹp bằng anh, Phương cũng không giàu như anh, ít nhất Phương biết cái gì là thương tôi”

Chát. Một tiếng, Thanh vô lực ngã soài trên mặt sàn.

-“Được .. tôi sẽ thay em giải quyết”

-“Thay tôi giải quyết?”_Thanh ngờ vực hỏi lại

-“Chỉ cần không còn nó nữa, em sẽ mãi là của tôi”

-“KHÔNG.....”_Thanh hét lớn, toàn thân như bùng dậy, vù vù lao ra khỏi phòng.

Cầu cho thằng Tuấn chưa gặp chuyện gì, Thanh nhấn mạnh chân ga, chiếc xe lao vút đi. Nỗi hải sợ khi ấy lại hiện lên rõ trước mắt. Cảnh tượng thằng Phương nằm trong lòng anh máu từ đầu cậu cứ tuôn chảy, anh đưa tay lên trán chặn lại vết thương, máu thấm cả tay anh. Anh hét lớn, cả người run rẩy, nước mắt, máu, bàn tay đỏ thắm, hình bóng người đàn ông đó. Sao lại sớm như thế, Thanh tiếp tục tăng ga, cả người anh muốn phát run, sao lại nhanh như thế mà tên đó đã được thả ra ngoài rồi. Phải bị tử, hay chí ít là chung thân chứ. Phía trước, một chút nữa là đến trường nhóc Tuấn rồi.

Rầm. Một tiếng, Thanh lao đảo bật tung cửa xe bước ra, đỏ mặt đỏ. Thanh một trận toàn thân chấn động, tay anh dính đầy máu. Máu đỏ tươi, tuôn chảy, cuộn chảy, Thanh lao đảo bước đi, chúi chúi tay vào áo. Càng chúi máu càng nhiều, càng chúi máu càng tuôn chảy. Thanh xoay cuồng, là kẻ đó, kẻ đó ở đâu đây, hấn đâu, hấn ta đâu. Thanh hoang mang quay vòng, bước chân lại càng thêm loạng choạng. Con dao,

Thanh nhìn thấy con dao sáng loáng hạ xuống, rồi máu, không là Phương ngã xuống, kẻ đó, hẳn đứng đó, hẳn đã đứng đó. Là hẳn, tại sao, là anh, là do anh. Anh hại Phương.

-"A A a a .."_Thanh hét lớn, ôm đầu gục xuống, đau quá, vết chém đó dường như cũng chém vào người anh nữa

-"Anh Thanh! Anh Thanh"_ai ai đang gọi tên mình, hình như đang rất lo lắng

-"Anh sao vậy. Anh Thanh"_giọng nói này, là của ai là của ai

-"Nhìn em đi anh Thanh, nhìn em này"_đừng không muốn, không muốn nhìn lên, mặt trời là máu, xung quanh toàn là máu, còn có có con dao, tên đó. Bàn tay này là của ai, ai đang nâng mặt mình lên.

-"Tu.. uần.. Tuấn.."_Thanh gục đầu vào vai thằng Tuấn, ôm chặt lấy cổ nó.

-"Shít"_thằng Tuấn cảm thấy đau nhói nhưng nó không đẩy anh ra, tuy nó không biết vì sao anh lại cắn nó, cũng không biết lại sao anh lại ra cái dạng này, nhưng nó có dự cảm, nếu nó đẩy anh ra anh sẽ rất hoang mang. Nên nó trăn người cảm nhận rằng anh cắm sâu vào trong da thịt nó. Đau, nó đau chứ, nhưng nhìn bộ dáng anh lúc này nó đau hơn, đau một nơi khác khiến nó khó chịu hơn cái đau vai này rất nhiều lần.

.....

-"Anh ấy không sao chứ"_nhìn người trên giường, gương mặt nhợt nhạt thằng Tuấn lo lắng hỏi.

-"Chỉ bị thương ngoài da thôi"_Phương chậm rãi kéo chăn đắp cho Thanh, nhìn khuôn mặt anh một cái rồi thở dài_ "Vết thương này không cần lo, chỉ lo vết thương khác.."

-"Hả? Còn vết thương khác"_thằng Tuấn nhảy bổ lên

-"Không. Chắc không có gì đâu. Em giúp anh ra ngoài mua thuốc nha, theo đơn này này"_Phương đưa toa cho thằng Tuấn. Thằng Tuấn liếc nhìn Thanh nằm im trên giường một cái rồi xoay người bước đi.

Phương trở lại ngồi lên giường, vuốt mái tóc rối bù của Thanh. Âm thầm thở dài, không phải do mày đâu, đừng tự trách mình, tao chưa bao giờ hối hận cả, kiếp này được làm bạn với mày tao rất thỏa mãn. Phải nói bao nhiêu lần nữa để mày hết tự dằn vặt bản thân mình hả Thanh.

-"aa Phương .. Tuấn a"_Thanh hét lớn, mở bừng hai mắt, tỉnh giấc

-"Không sao.. không sao.. ổn cả mà"_Phương vuốt vuốt lưng Thanh trấn an

-"Phương.. tao thấy máu máu Phương ơi. Thằng Tuấn.. tên đó.. tên đó ra rồi.. thằng Tuấn.. Phương mày.. thằng Tuấn"_Thanh hoang mang tột độ, muốn nói gì cũng không thể nói rõ.

-"Không.. nhìn tao này.. mày tin tao không.. Thanh nghe tao"_Thanh ngoan ngoãn gật đầu

-"Thằng Tuấn không sao cả, tao cũng không sao. Mày tự xem đi, tao không sao"_Phương kéo tay Thanh đặt lên má cậu_ "Tao không sao mày thấy không.. thằng Tuấn cũng không sao"_Phương mỉm cười trấn an, Thanh cũng dần bình tĩnh lại, ánh mắt dịu xuống.

-"Nhưng tao thấy máu"_Thanh nhất thời nhớ ra, con người dần thu lại, nhìn về phía Phương như muốn tìm đáp án.

-"Không có máu.. mày xem và vết cà chua.. không phải máu"_Phương đưa chiếc áo không hiểu vì sao mà dính đầy cà chua của Thanh lên cho anh xem. Thanh giờ mới gạt gù, thở 'khì' ra một tiếng. như trút hết không khí áp bức trong phổi, cũng như vừa gỡ xuống cái khối đá nặng trên vai.

-"Mày có thể nói tao nghe đã xảy ra chuyện gì không. Sao mày kích động thế"_đợi khi ánh mắt Thanh hoàn toàn dịu lại, bộ dáng cũng bình tĩnh hơn, Phương mở lời hỏi.

-"Tao gặp Quốc...."_Thanh co người ngồi trên giường, bộ dáng vô cùng mỏng manh từ từ kể lại.

-"Phương tên đó đã ra tù"_Kể xong, Thanh quay sang nhìn Phương như muốn khẳng định.

-"Ừ. Tính ra nếu cái tạo tốt có lẽ bây giờ hẳn đã ra tù"_Phương gật gù thừa nhận

-"Liệu hẳn có.."

-“Sẽ không”_Phương cắt ngang lời Thanh_ “Hắn không dám nữa đâu”

Thanh tin tưởng gật đầu, vô thức đưa tay sờ vào vết sẹo dài trên trán Phương. Thanh cảm thấy như đang sờ vào trái tim mình vậy, ngứa lăm, khó chịu lăm, rất vô cùng. Như sự nhớ ra điều gì Thanh nhìn Phương hoài nghi.

-“Sao vậy”_nhìn biểu cảm kì lạ, Phương hỏi

-“Rõ ràng.. tao cảm nhận rất rõ vị máu mà”_Thanh ngẩng đầu nhìn Phương_ “Không có thật sao”

-“Cũng có”_Phương gật gật đầu

-“Của ai”_Thanh truy vấn

-“Thằng Tuấn”_Phương cười cười đáp

-“Tại sao?”_ chẳng lẽ, chưa kịp suy nghĩ thì đầu đã bị ‘cốc’ một cái đau nhói

-“Mày còn hỏi tại sao?”_Phương cung tay định cốc một cái nữa, nhưng bị Thanh kịp thời chụp lại.

-“Rốt cuộc là vì sao”_ánh mắt khẩn khoản chờ đợi, nhìn mà Phương muốn tức đến, hung thủ lại dám trưng ra cái bộ mặt này sao.

-“Là mày cần nó”_từng chữ hùng hồn, lời nói đanh thép. Phương thẳng thừng tuyên tội.

-“Tao”_Thanh chỉ ngón trỏ vào mình, Phương gật đầu chắc nịch_ “Cần nó”_nhận thêm một cái gật đầu nữa. Thanh cười khổ, mặt méo xẹo_ “Vậy nó có sao hông”

Thằng Tuấn tựa lưng vào tường, tay chạm vào vai, không đau lắm mà, so với anh, nỗi đau này của em có là chi. Xin lỗi vì đến giờ này em mới biết, xin lỗi vì em không thể làm chỗ dựa an toàn cho anh. Thằng Tuấn bóp mạnh vào bả vai, muốn khắc sâu cái cảm giác này. Nếu cái đau nhỏ này có thể khiến anh đỡ hơn, em nguyện ý cho anh cần sâu thêm. Nắm chặt bịch thuốc trong tay, cố hít một hơi thật sâu, thằng Tuấn đẩy cửa bước vào_ “Em về rồi. Ah. Anh tỉnh rồi hả, dọa em sợ muốn chết”

12. Chương 12

-“Thật sự không cần tao ở lại?”_Phương nhìn Thanh, vẫn còn lo lắng

-“Không cần đâu”_Thanh mỉm cười, gật đầu trấn an_ “Còn có thằng Tuấn mà”

-“Uhm vậy tao về”_Phương bước qua vổ vai Tuấn_ “Em lo cho anh Thanh nha”_thằng Tuấn gật đầu ý bảo Phương hãy an tâm. Phương nhìn Thanh một cái rồi bước ra khỏi phòng, không biết giờ này con nhỏ em gái ở nhà sao rồi.

Tuấn bước đến ngồi bên giường Thanh, Thanh như đứa trẻ vừa qua cơn bạo bệnh, ánh mắt vô hồn nhìn Tuấn. Thanh đưa tay chạm vào má Tuấn, thật sự không sao cả. Như chợt nhớ ra gì đó, Thanh vươn tay cởi khuy áo thằng Tuấn. Thằng Tuấn cũng chẳng ngăn cản anh, anh kéo áo nó xuống lộ ra bờ vai rần rở, trên màu đồng làn da có một tấm băng trắng.

-“Hình như nó còn chảy máu”_Thanh nhìn tấm băng đom đóm đỏ

-“Lúc này em sơ ý nên động đến vết thương”_nó mỉm cười trấn an

-“Ồ chắc sâu lắm”_Thanh sờ vào tấm băng trắng nở sắc bông đỏ_ “Còn đau không?”

-“Không”

-“Thật chứ?”_Thanh chau mày nghi hoặc

-“Không tin em gỡ băng cho anh xem”_Thằng Tuấn đưa tay lên định gỡ thì Thanh cản lại_ “Nghỉ chút nữa đi”_nó đỡ anh nằm xuống, trông anh bây giờ như một đứa bé, rất non nớt.

-“Có thể ôm anh không!”_Thanh khẽ giọng

-“Được”_thằng Tuấn vén chăn chui vào ôm lấy thân thể mảnh mai của anh

Thanh tựa lưng sát vào ngực thằng Tuấn, cảm nhận hơi thở của nó phả lên mái tóc anh_ “Không muốn biết lý do sao?”_Thanh trầm giọng, nếu nó hỏi anh có can đảm để kể không?

-“..không”_nó gác cằm lên trán anh, vòng tay siết chặt kéo anh vào sâu trong lòng nó. Thanh lại có cảm giác an lành, cảm giác này khác với Phương, cảm giác với Phương là bình yên, như một người lênh đênh cần một cái phao để bám lấy, còn nhóc Tuấn, cảm giác như anh đã được về nhà. Thanh an lành mà thiếp đi

.....

-“Tại sao anh lại làm thế”_Thanh đập hai tay hai tay lên bàn làm việc hét to

-“Tôi đã làm gì sao tôi không biết nhỉ”_Quốc ngã người ra ghế, giương mắt thách thức

-“Năm năm trước là Phương, bây giờ là thằng Tuấn rồi cuộc anh muốn sao”_Thanh đay nghiến từng chữ.

-“Nào có liên quan đến tôi”_Quốc nhếch môi_ “Năm năm trước rõ ràng là thằng bạn em bị một tên cướp chém, đó là kết quả điều tra của công an, em bước từ trường luật ra thì em hẳn hiểu rõ cái gì là chứng cứ chứ”

-“Còn lần này”_Quốc nhúng vai_ “Tôi có làm gì đâu”

-“Anh.. anh cuối cùng là muốn sao hả!”_Thanh gục người ngồi phịch xuống ghế.

-“Tôi chỉ muốn cảnh cáo em”_Quốc trầm giọng_ “Đừng bao giờ nghĩ chuyện rời khỏi tôi..mong em đừng quên”_Quốc không nói tiếp, ánh mắt sắc lạnh

-“Tha cho tôi được không”_Thanh vô lực, thở dài, thì thào_ “Xin anh đấy”

-“Ah 28 tháng sau là đám cưới tôi đấy”_Quốc bắt ngờ đề cập.

-“...”

-“Mong em sẽ đến”

-“...”_Thanh ngẩng lên nhìn Quốc_ “Được tôi sẽ đến”_Thanh đẩy ghế, bước ra khỏi văn phòng, khép cửa lại, Thanh tựa mình vào cánh cửa, hít thở thật sâu. Đến lúc này, gã vẫn không chịu buông tay sao, không biết anh còn đủ sức đến lúc nào. Đối với Quốc, không phải Thanh không có tình cảm, Quốc là đại ân nhân cứu giúp gia đình Thanh, giúp cha anh phẫu thuật, giúp cuộc sống của anh. Quốc có tâm lý chiếm hữu cao bởi vì trong tay Quốc chẳng có gì hết, không có tình thương, từ nhỏ Quốc đã không có tình yêu thương của gia đình, lớn lên thiếu bạn bè, nên trưởng thành Quốc mất đi sự tin tưởng. Anh có nên thông cảm chăng, cũng có giới hạn thôi phải không! Kể cả việc kết hôn Quốc cũng không thể tự quyết định. Phải chi đừng hiểu về Quốc như thế, có lẽ. Thanh thở dài, tắt nước lên mặt, tỉnh táo lại nào.

.....

Dọc theo con đường quốc lộ là những cánh đồng lúa, lúa không biết vào vụ nào, chỉ thấy xa xa khói vượn bông bành, có lẽ người ta đang đốt rơm. Cánh đồng lúa có khoảng vàng, lại có khoảng xanh, vàng xanh xen nhau, cũng có màu nâu của đất, có phải do ánh mặt trời quá chói không mà Thanh thấy cánh đồng lúa như ánh lên rạng rỡ. Ven theo quốc lộ trên tỉnh Long An này, nơi nơi đều là lúa. Chiếc xe vẫn bon bon chạy giữa hai cánh đồng. Không chạy đường siêu tốc, chủ ý là để ngắm cảnh này, không hiểu vì sao mỗi lần nhìn cánh lúa xanh Thanh lại thấy như được thanh tỉnh. Xe lại lên cầu, cây cầu dây văng cao cao nổi ba dải cù lao. Từ trên cầu nhìn xuống là mặt nước yên tĩnh, chốc lại gợn nhẹ do có một chiếc ghe lớn chạy qua, dù là một chiếc xà lan lớn đi nữa thì trên cầu nhìn xuống nó chỉ bằng chiếc dép mà thôi. Rồi lại qua một cây cầu khác, hai cây cầu rút ngắn đoạn đường về quê hẳn đi, lúc trước phải đi ít nhất 3 tiếng mới về đến, còn bây giờ chỉ cần hai giờ đồng hồ.

Liếc mắt sang nhìn thằng Tuấn đang gục đầu ngủ ở ghế phó lái, Thanh khẽ cười. Mới sáng sớm đã ‘hốt’ nó từ trong ổ nhét vào xe về quê rồi. Tối hôm qua hình thư nó thức rất khuya, không biết nó làm gì mà khuya anh dậy đi lấy nước thấy trong phòng nó vẫn hắt ra ánh sáng. Thanh về quê gấp như vậy cũng không phải

đột hứng, có nguyên nhân hẳn hoi. Thứ nhất, hai ngày nữa là đám giỗ cha anh, thứ hai thằng Tuấn được nghỉ đến hết tuần này, và cuối cùng anh muốn tạm thời xa thành phố.

-“Tuấn Tuấn..”_Thanh lay thằng Tuấn dậy_ “Đến nhà rồi kìa. Dậy”

-“Ủ..”_thằng Tuấn dụi dụi mắt, xách cái ba lô của nó_ “Anh không vô hả?”

-“Thôi. Anh về nhà trước. Có gì chiều anh ghé”_Thằng Tuấn mở cửa bước xuống xe, Thanh vẫy tay chào nó rồi lái xe chạy đi.

Thằng Tuấn dõi theo bong chiếc xe chạy xa dần, khi bong xe mất hút sau ngã rẽ nó mới vào nhà.

-“Ah Anh hai về.. anh hai về mẹ ơi”_con út thấy thằng Tuấn reo lên

-“Đâu...”_mẹ nó từ phòng bước ra_ “Sao về không báo trước. Đi hồi mấy giờ mà sớm vậy con”_giọng điệu ôn nhu quan tâm.

-“Tại không có giờ học nên về”_thằng Tuấn mỉm cười, gãi đầu, tự dưng sáng còn đang ngủ là anh Thanh phóng vô phòng lôi nó dậy, kéo nó đi vệ sinh rồi nhét nó vô xe về luôn, nó có kịp biết trước đâu mà báo.

-“Mày đang chuẩn bị đi học hả”_thấy nhỏ em sửa soạn cái cặp nó hỏi

-“Dạ”_con út đáp

-“Ăn uống gì chưa con, để mẹ đi làm buổi sáng nha”_mẹ nó

-“Thôi. Để sau đi. Mệt quá, con đi ngủ à”_nó thả cái ba lô lên tấm ván phòng khách rồi phóng lên luôn, nằm ì ra đó ngủ bù.

13. Chương 13

Thanh thì không như Tuấn, về nhà là anh đi vòng vòng sau bờ dạo. Cảnh bờ yên bình, hàng dừa chốc chốc lại rì rào tán lá chạm vào nhau. Cuối bờ dừa là nơi yên nghỉ của cha anh. Khi khói nhang đã vương bay thì Thanh ngồi xuống bên mộ, tựa lưng vào phần bia, tầm mắt hướng vào khoảng không xa xa, không biết là đang ngắm tán dừa, cũng có khi là đám mây trắng bồng bênh trên nền trời xanh thẳm.

Chiều thì Thanh theo chú 4 đi bẻ dừa, dừa nhà Thanh là dừa ta, uống không ngon, Thanh theo chú 4 qua nhà chú ấy bẻ dừa dâu và dừa Tam Quan. Dừa dâu nước ngọt, còn Tam Quan thì thanh thanh, mỗi loại một vị, uống vào đều cảm nhận được vị ngọt, vị ngọt không chỉ mang lại từ vị giác. Mỗi tay xách một buồng dừa, ống quần xắn cao, trán đầy mồ hôi, lại còn trong nách kẹp một con dao nữa, trông Thanh rất ra dáng một người nông dân miền Tây đấy, đây là cuộc sống của Thanh trước khi lên thành phố, có đôi khi sống xa quê mà nhớ lại. Mỗi lần nghĩ đến khước môi không biết từ lúc nào lại cong lên một nụ cười, cuộc sống bình yên, giản dị có khi lại khiến cho người ta ham muốn rất nhiều. Muốn giàu thì phải không ngừng vươn lên, nhưng nếu muốn bình yên thì phải có dũng cảm bỏ lại tất cả. Vươn lên thì còn có thể suy tính cách này cách khác còn nếu muốn từ bỏ thì có thể suy tính cách nào!

Buổi tối, theo thói quen lúc nhỏ Thanh ra sau nhà ngắm sao. Bây giờ không còn cái giường bằng tra đặt sau nhà nữa, thay vào đó là cái xích đu. Nhà của Thanh hiện tại cũng không còn toàn ván cây với lá như trước, bây giờ là nhà tường, dán gạch hoa, trổ đá. Hoài niệm là một điều tuyệt vời của con người, con người sống đây với quá khứ, cái đẹp nhất cái hoàn mỹ nhất hình như nằm ở trong trí nhớ con người, lúc đó sao anh không thấy cuộc sống nó tuyệt đến thế, bây giờ lại thấy nhớ nhớ.

Tĩnh tĩnh. Tiếng chuông báo tin nhắn vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ miên mang của Thanh, là thằng Tuấn, cái thằng có gì không gọi mà còn bày đặt nhắn tin.

“A dang o nha ha???”

“Uhm! Có gì không?”_Thanh nhắn lại

“Khi nào a qua nhà e dc”

“Không biết, có việc gì hả”

“Me e mun gap a”_nhánh chóng thẳng Tuấn nhún lại

“Vay mai đi, trưa mai anh qua”_chắc thím 3 muốn cảm ơn đây, Thanh nghĩ

“U. Vay mai gap. pp”_thằng Tuấn xoay điện thoại trong tay, hướng vào nhà trong nơi mẹ nó đang loay hoay làm gì đó nói_ “Mẹ mai anh Thanh qua đó nha”

-“Uhm. Nó qua chơi hả”_mẹ nó quay qua nhìn nó

-“Chơi gì mà chơi. Mai mẹ làm sao cho coi được à”_thằng Tuấn nhìn mẹ nó_ “Người ta chiều cổ con mẹ thì cũng nên biết điều chút chứ”

-“Biết rồi. Con khỏi lo”_mẹ nó lại quay trở lại với công việc. Nó vẫn ngồi trên bộ ván, thăm cười.

Nhỏ út học bài xong cũng mon men lên ván.

-“Điện thoại anh hai đẹp quá”_nhỏ nhìn chằm chằm cái điện thoại trong tay thằng Tuấn

-“Đẹp hông”_thằng Tuấn xoay xoay cái điện thoại rồi đưa cho con nhỏ_ “Cho mày mượn nè”

Con út nhận cái điện thoại, hí hửng ầm ầm, chạm chạm, vuốt vuốt

-“Ủa hình nền ai hồng phải anh hả”_nhỏ út giương mắt nhìn thằng Tuấn, anh hai nhỏ nhỏ hiểu rõ. Ông anh này rất tự tin với vẻ ngoài của mình nha, không nói đến hình nền điện thoại, nhìn cái tường gần bộ ván là biết, toàn hình ông không hà. Lý nào bây giờ điện thoại lại để hình người khác chứ.

-“A”_thằng Tuấn đoạt lại cái điện thoại_ “Mày nhiều chuyện, không chơi tao lấy lại, khỏi con”_đút điện thoại vô túi quần, thằng Tuấn ngoe ngoẩy bước xuống nhà sau.

.....

Khoảng 10 giờ ngày hôm sao Thanh ghé nhà thằng Tuấn, xe không vào được con hẻm nhà nó nên Thanh nhờ một nhà trước ngõ hẻm xem chừng, nhà có một bé gái mũm mĩm, Thanh lấy trong mấy cái túi nilon ra cho cô bé hộp bánh, cô bé ôm hộp bánh bập bẹ nói cảm ơn. Thanh mỉm cười xoa đầu cô bé, đột nhiên cảm thấy như đồng hóa lại.

Tay chưa vào nhà, chỉ vừa đến cổng là đã được tiếp đón vang trời. Con chó xù lông sữa xối xả, tỏ ý đuổi khách quá rõ ràng. Thằng Tuấn từ trong nhà vù một cái phóng ra khè con chó rồi kéo Thanh vào nhà. Thanh hướng nhìn con chó cười cười, con chó thì chỉ nhe răng ‘gâu’ một cái không mấy hòa nhã.

Đặt mấy cái túi xuống bàn giữa thì thím 3 vén màn bước ra. Thanh cúi đầu chào.

-“Thím 3”

-“Thanh hả con. Mèn ơi đến chơi được rồi mua chi dữ vậy con”_ Thím 3 kéo ghế ngồi xuống, Thanh cũng ngồi theo.

-“Chú 3 không có nhà hả thím”_Thanh hỏi thăm

-“Ông đi theo tàu rồi con”

-“Tàu gì thím”

-“À tàu dừa á mà”

-“À”_Thanh gật gù tỏ ý hiểu

Trò chuyện qua lại một hồi thì nhỏ út về, nhỏ út vừa gặp Thanh là đã nhìn trân trân, ánh mắt hơi kì kì nha. Thanh chợt dạ, lúc đó nghĩ lại có lẽ lần đầu gặp nên vẫn còn xa lạ nhưng sau đó thì mới biết không phải vậy. Thanh có ý định về sớm, nhưng thím 3 lại kéo lại bảo dùng cơm cái đã. Xong xuôi mọi thứ thì cũng gần 3 giờ chiều Thanh mới từ giả ra về. Thằng Tuấn một mực đòi theo nói là để giúp chuẩn bị đám.

Ra cổng Thanh lại gặp cô bé lúc nãy, Thanh vẫy tay cô bé cũng vẫy vẫy đôi tay. Chiếc xe lăn bánh, trên xa Thanh nhìn thẳng Tuấn, thằng Tuấn chốc chốc cũng liếc qua bắt gặp ánh mắt kì lạ của Thanh.

-“Có gì nói đi đừng có nhìn như vậy”_thằng Tuấn chao mày

-“VẬY.. “_Thanh cười cười, ngó lơ tiếp tục tập trung lái xe, tỉnh bơ nói_ “Đưa điện thoại cho anh mượn được không”

-“ĐƯỢC”_thằng Tuấn đưa tay vào túi lấy điện thoại, bỗng dừng động tác, cắn môi dưới, rút tay ra_ “Điện thoại anh sao không dung, anh có mang theo mà”

-“Ồ tại anh vừa biết một việc”_Thanh vẫn mặt không đổi sắc tiếp tục lái xe

-“Việc gì?”

-“Có người lấy hình anh cài hình nền nên muốn coi thử thể nào ấy mà”_vẫn thái độ tỉnh bơ

-“Ai?”_thằng Tuấn chột dạ, suýt nhảy phổng lên

-“Em gái người đó nói anh biết”_Thanh khẽ liếc sang thằng Tuấn cười tà

-“Ồ tại.. tại.. “_con út mày giỏi lắm, có lòng tốt ày mượn xem mà lại đối xử anh mày như vậy, thằng Tuấn trong bụng rủa thầm, định bụng khi về sẽ cho con em nó biết lễ độ

-“Cái bộ dạng như vậy là sao..”_Thanh cười cười nhìn thằng Tuấn nghiêng răng trợn trợn

-“À tui lấy hình ông là để mai mốt có thất lạc để tìm á mà. Nghĩ xem, hình có sẵn trong máy cứ bấm lên cho người ta thấy dễ hơn hông”_mặc kệ, nó có lý do rồi đó. Mặc dù ngay cả nó cũng không thể tin vào. Cái lý do như vậy có khả năng diễn ra sao? Cũng may Thanh chỉ gật gù nói ra là vậy, không truy vấn gì thêm.

Nói là đám giỗ nhưng thực ra chỉ làm một bàn ăn để cúng vậy thôi, không có mời ai. Xong nồi thịt kho thì cũng xong hết công việc. Tối đó hai thằng ngủ chung vì không còn cái giường nào khác nữa. Đây cũng không phải là vấn đề vì giường của Thanh khá rộng, là giường đôi, mẹ Thanh đã mua lúc mới xây nhà xong chủ ý là để sau này Thanh cưới vợ cho nó tiện.

-“Ngủ chưa Tuấn”_Thanh nghiêng người qua nhìn thằng Tuấn

-“Chưa”_trong bóng tối, ánh sáng mờ mờ từ chiếc đèn ngoài phòng khách, Thanh chỉ thấy đôi môi thằng Tuấn mấp máy

-“Sao chưa ngủ, không quen chỗ à”_Thanh định đưa tay vuốt song mũi nó, nhưng lại rút tay về

-“Thế còn anh”_Thanh lại thấy đôi mắt sáng của thằng Tuấn, có lẽ lúc nãy nó vẫn nhắm mắt

-“Uhm. Anh không ngủ được”

-“Có gì bận tâm à”_thằng Tuấn lấy tay nâng tay trái lên gãi đầu, Thanh đang nằm bên trái nó, lại đang nằm nghiêng nên Thanh có thể cảm nhận được mùi hương cơ thể thằng Tuấn thoang thoảng_ “Sao cứ thở dài hoài vậy”

-“Uhm. Có việc cần phải quyết tâm”_Thanh nhích người lại gần hơn, nhưng vẫn giữ khoảng cách, không chạm vào thằng Tuấn

-“Thế đã đủ quyết tâm chưa”_hình như thằng Tuấn quay sang nhìn anh, anh không còn thấy đôi môi nó mấp máy nữa, cũng không thấy con mắt sáng của nó

-“Việc nên làm nhất định phải làm”_Thanh thở dài

-“Uhm. Sớm giải quyết đi”_Thanh cảm nhận được hơi thở của nó phả vào mặt mình, nhất định nó cũng đang xoay mặt về phía anh_ “Đừng dây dưa lâu quá”_hơi thở này sao lại ảm áp thế, Thanh cảm thấy cổ họng lại hơi khô, nuốt ‘ực’ một ngụm nước bọt. Thanh xoay người qua phía đối diện, chân co lên dẫu đi cái vật đang dần muốn cương lên kia.

-“Ngủ đi. Anh cũng ngủ đây”_Thanh cố nhắm mắt, hít thở thật sâu, dập tắt đi cái đám lửa đang muốn bén cháy, thấp thoáng đâu đó Thanh lại cảm nhận được cái hơi thở ấm áp lúc này. Không biết bao lâu sao Thanh cũng dần đi vào giấc ngủ.

Cuộc sống luôn cứ thích tạo ra tình huống làm khó người khác. Sau khi dọn dẹp xong xuôi thì chú 5 lại rủ Thanh qua nhà chú hái.maven, chú nói mùa này.maven trắng ngọt lắm. Dĩ nhiên, Thanh đi thì thằng Tuấn cũng theo. Cây.maven khá cao, qua nhà chú 5 mới biết là thằng con chú xách cái cây hái.maven đi mất tiêu rồi. Chú mới kêu hai thằng leo lên hái đi, không khó leo quá đâu. Thằng Tuấn xung phong phóng lên cây, phô diễn tài nghệ, tỏ vẻ mình là một con khỉ thứ thiệt, hái chùm này lại lật chùm khác. Chuyện ở đây là thằng Tuấn chỉ mặc mỗi cái quần đùi hà, ở quê như vậy là chuyện thường, chú 5 cũng vậy, mà nếu chú 5 leo thì đâu có chuyện để nói. Cái này là thằng Tuấn, Thanh từ dưới đất ngược đầu lên thì thấy cái quần nhỏ trong cái quần đùi. Vị trí khá thuận lợi khiến Thanh thấy cả một khối u lên nữa, chiếc quần nhỏ màu xanh sẫm bó sát cơ thể thằng Tuấn. Chuyện đêm qua lại hiện về, Thanh cảm thấy cơ thể dần nóng lên, nuốt nước bọt cái ực. Vội ngó sang hướng khác. Quái, trước đây anh đâu có thể chứ, sao thằng nhóc này dễ dàng kích thích anh như vậy. Lắc mạnh cái đầu vứt đi cái suy nghĩ không mấy trong sáng. Hành động này lại lọt vào con mắt chú 5.

-“Thanh con có sao không?”_chú 5 lo lắng hỏi

-“Ồ dạ không.. không sao”_Thanh có chút bối rối, không hiểu sao có cảm giác như kẻ trộm bị bắt quả tang

-“Chú thấy hình như con không khỏe”_chú 5 vẫn quan tâm_ “Mặt con đỏ quá, con bị say nắng à. Từ nhỏ cơ thể đã yếu rồi, vậy mà còn không đội nón”_chú 5 gỡ cái nón lá trên đầu ra đội vào cho Thanh.

Thanh cảm động nhìn chú, Chú 5 từ nhỏ đã đối với anh rất tốt. Chú nói anh từ nhỏ đã hiền, lớn lên lại ngoan, không như mấy đứa con của chú. Thanh cũng xem chú 5 như người trong nhà vậy, mặc dù hai người chỉ là hàng xóm của nhau.

‘Cốp’ một tiếng. Vành nón lá méo hằn một góc. Thanh bắt mắt trừng mắt nhìn lên thằng Tuấn.

-“Hề hề lơ tay.. lơ tay”_thằng Tuấn trưng ra cái bộ mặt tươi cười

-“Xuống đi cũng đủ rồi”_Thanh kêu nó

-“Để lật thêm chùm này cái đã”_nói rồi nó với tay ra chùm.maven. Thanh ngồi xuống nhặt.maven, cũng không thêm đổi chấp với nó, ngẩng đầu lên mắc công lại...

14. Chương 14

Nói là đi hái.maven nhưng khi về lại xách thêm một cái túi cam. Về đến nhà cũng đã xế chiều, cơm nước xong Thanh hỏi thằng Tuấn có muốn về không anh đưa cho về, nó nói cũng tối rồi đi lại mắc công quá, thế là nó lại ở qua đêm. Hai thằng ton ton ra ngoài sau nhà hóng mát, ăn trái cây. Ban đầu thì Thanh ngồi trên xích đu, thằng Tuấn xếp bằng dưới đất. Ngồi một chút nó than tê chân quá nên cũng bon chen phóng lên xích đu. Thanh đuổi nó cách gì cũng không xuống, cái xích đu mà nhét hai thằng thật là chật chội. Thanh phải ngồi sát ngoài mép, thằng Tuấn thì vô tư, hình như nó không thấy chật thì phải.

Khung cảnh khá tình tứ, Tuấn choàng tay ra sau để lên vành xích đu, trông cứ như đang ôm Thanh vậy. Nhưng ngồi thử coi mới biết muốn có tình tứ phải khó chịu thế nào.

-“Khi nào mình về nhà”_thằng Tuấn gặm miếng cam hỏi, giọng điệu cứ nhu nhừ xa nhà vùi về nhà, về mái ấm

-“Chiều mai chú mày có tiết phải không?”_Thanh liếc mắt nhìn Tuấn, nó gật đầu_ “Sáng mai về”

-“Ồ.. ở đây đi luôn hả”

-“Chú mày không về nhà lấy đồ sao?”_Thanh hỏi

-“Chắc cũng phải ghé qua”_thằng Tuấn gật gù

-“Thì vậy đi”_Thanh ngửa đầu lên ngắm trăng, hôm nay là 14 trăng đẹp

-“Anh quyết định xong chưa?”_thằng Tuấn nghiêm túc hỏi

-“Việc gì?”_Thanh bắt ngờ với câu hỏi đột ngột

-“Việc của anh đấy”_Thằng Tuấn nhìn thẳng Thanh_ “Anh quyết định chưa?”

Thanh khẽ cười, lại ngẩng đầu lên ngắm trăng, lời nói nhẹ nhàng nhưng dứt khoát_ “Xong rồi. Anh đã tìm được nơi mình cần đi rồi”

-“Tuấn nè”_Thanh nhẹ nhàng gọi tên nó_ “Chú mày có ước mơ gì không?”

-“Ước mơ?”

-“Uhm. Là ước mơ. Lúc nhỏ anh ước mơ mình lớn lên làm một luật sư, một luật sư có thể đứng trên tòa thao thao nói nói”_nó thấy gương mặt anh bừng sáng dưới ánh trăng_ “Có phải rất ngây thơ không?”_Thanh bắt ngờ quay lại, mỉm cười nhìn nó.

-“Sao lại ngây thơ, ước mơ rất đẹp mà”_nó nhìn anh

-“Hi.. chú mày cũng ngây thơ như vậy. Không có tiền làm sao học tiếp, không có tiền ai nhận mình làm tập sự, có ai nhận mình làm đệ tử đâu”_Thanh lại cười, cúi mặt cười

-“...”_tay thằng Tuấn chạm vào vai anh, Thanh mỉm cười, vỗ vỗ tay nó, tỏ ý không sao

-“Hey.. chú mày an tâm, anh mày bây giờ có tiền. Nên chú mày cứ nói ra đi, chú mày ước mơ cái gì anh sẽ giúp chú mày hết mình”_Thanh nhìn nó chờ đợi

-“Em muốn anh vui”

-“Hả?”_Thanh mở to mắt nhìn nó

-“Ý em là.. chưa biết nữa.. hi hi”_thằng Tuấn gượng gạo gãi đầu, sao nó lại nói ra cái lời sến rệt đó chứ, lúc này tại vì thấy anh như vậy, nó thật lòng nói ra suy nghĩ của mình thôi. Quả thực lời nói ấy chưa kịp thông qua não đã thoát ra rồi.

Thanh ngã người, thả lỏng toàn thân tựa vào người thằng Tuấn. Cảm giác mềm mại, hơi thở của nó phả vào tóc anh, tư thế ngắm trăng này thật tuyệt. Thằng Tuấn cũng không có đẩy anh ra hay cảm thấy khó chịu gì, Thanh cười khổ, mình đang lợi dụng sự tin tưởng của nó sao_ “Tuấn anh là gay”_Thanh buộc miệng thì thào nói

-“Hả? Anh nói cái gì”_lời nói nhỏ quá nó không nghe rõ

-“Không có gì”_Thanh thở cái phù, phóng xuống khỏi cái xích đu_ “Đi ngủ. Anh bảo anh buồn ngủ”

-“Vậy đi ngủ”_Thằng Tuấn cũng phóng xuống, tóm lấy tay Thanh kéo lại cù lét. Thanh nhất thời bị tập kích la oai oái vùng chạy, hai thằng to xác chạy vòng vòng quanh cái giếng, dưới ánh trăng vàng vắt vèo trên à đùa giỡn, tiếng cười giòn như mảnh trăng vàng vang xa.

Khung cảnh này cũng lọt vào mắt một người, mẹ Thanh thở dài, khép cánh cửa sổ lại, ngao ngán lắc đầu.

.....

Sáng hôm sau thì hai thằng rời nhà Thanh thật sớm vì còn ghé qua nhà thằng Tuấn nữa. Suốt cả đoạn đường Thanh không nói lời nào, khuôn mặt khá bình thản, nhưng thằng Tuấn nhận ra có điểm xa lạ. Mặc kệ nó nói cái gì Thanh cao hứng lắm là ậm ừ vài cái, dường như không muốn trò chuyện cùng nó. Đến Nam Thành phố thì thằng Tuấn không nhận được nữa, mở lời

-“Hôm nay anh làm sao vậy?”

-“Làm sao?”_Thanh khó hiểu, chau mày

-“Thái độ anh vậy là sao”_Tuấn quay sang nhìn khuôn mặt cổ tổ vẻ không có gì của Thanh, càng bực

-“Chú mày nói cái gì vậy”_Thanh cười khẩy, tỏ vẻ không hiểu

-“Anh biết em đang nói gì mà”_Tuấn nghiêm giọng, bực dọc nhìn Thanh

-“Chú mày càng nói càng khó hiểu”_gương mặt nghiêng nghiêng chăm chú lái xe, chẳng thèm nhìn nó một cái, đúng hơn là từ sáng đến giờ chưa nhìn mặt nó lần nào. Thái độ như vậy là sao, có gì nói thẳng ra chứ như vậy nó bực mình lắm.

-“Được..”_nó hậm hực, quay mặt ra cửa sổ. Nó cũng biết khó chịu nha, từ sáng tới giờ làm thẳng hề rồi, nói chuyện người ta cũng chẳng thèm quan tâm, lại trưng ra cái bộ mặt như muốn ăn đấm như vậy nữa. Nếu còn nhìn thêm nữa nó không dám chắc là không xông đến đấm một phát cho vỡ cái mặt đó ra đâu.

Không chỉ buổi sáng hôm đó, cả mấy ngày hôm sau thái độ Thanh vẫn thờ ơ như vậy. Lạnh nhạt như người đứng vậy, ví như khi Thanh đang xem ti vi, nó lại ngồi xuống gần thì Thanh nhích ra xa, rồi đổi sang ghế khác, hay lúc nó pha cà phê hỏi Thanh uống không, anh chỉ thờ ơ đáp, chú mày uống đi rồi sai bước về phòng, còn lúc nó đi tắm quên mang khăn kêu Thanh mang vào nhà tắm dùm nó, Thanh một mực bảo nó không được mở cửa rồi cố ném vào qua khe hở trên, kết quả cái khăn rớt xuống nền nhà tắm ướt nhẹp. Bực mình chưa, ‘Cạch’ một cái nó mở toang cửa phòng tắm bước ra, tay cầm cái khăn ướt nhẹp vớt cái ‘bạch’ xuống trước mặt Thanh.

-“Rốt cuộc anh muốn sao?”_nó nghiêng răng nhìn anh

-“Mặc đồ vô trước đi rồi nói”_Thanh ái ngại nhanh chóng xoay mặt đi, thằng Tuấn đang trần như nhộng trước mặt anh. Đang định bước đi thì khủy tay bị nắm chặt_ “Đau, buông ra”_Thanh chau mày, nhưng vẫn không quay mặt lại

-“Có phải anh chán em rồi không”_đạo lực trên tay càng mạnh, lời nói hung hăng

-“Chú mày nói năng lung tung cái gì không biết”_Thanh lấy bàn tay còn lại gỡ tay nó ra, nhưng có vẻ như là vô ích, nó nắm rất chắc_ “Buông ra”_Thanh bắt mắt, hét

-“Có phải hay không”_thằng Tuấn bắt ngờ hét lớn, giật một phát, kéo cả người Thanh quay lại, đối mặt với nó. Thanh có thể nhìn thấy đôi mắt hừng hực lửa của nó, hơi thở hỗn hển, giọt nước lã dài trên khuôn ngực nhấp nhô mạnh vì hô hấp dồn dập

-“Buông ra.. anh nói buông ra”_Thanh giằng co, muốn thoát khỏi tay nó_ “Chú mày phát điên gì vậy”

-“Phải không?”_thằng Tuấn lặp lại câu hỏi củ, nhìn thẳng vào mắt Thanh

15. Chương 15

-“Buông ra.. anh nói buông ra”_Thanh giằng co, muốn thoát khỏi tay nó_ “Chú mày phát điên gì vậy”

-“Phải không?”_thằng Tuấn lặp lại câu hỏi củ, nhìn thẳng vào mắt Thanh

‘Chát’ một tiếng lạnh lạnh vang lên, bàn tay Thanh run run ửng đỏ, thằng Tuấn nghiêng hẳn mặt sang một bên cho thấy đạo lực rất mạnh.

-“Đừng có lấy anh ra làm trò đùa”_Thanh tức giận ‘hừ’ một miếng, mạnh bạo gạt tay nó ra, thẳng bước về phòng. ‘Rầm’ một tiếng cửa phòng đóng chặt, Thanh tựa lưng vào cửa, thở hỗn hển. Nâng bàn tay trái lên, trên tay vẫn còn vương lại cái cảm giác mát lạnh của da thằng Tuấn. Thanh nhắm chặt mắt, ngửa cổ lên cao. Tại sao cứ phải dồn ép anh chứ, anh không muốn, quả thực không muốn. Sao thằng Tuấn lại đối xử với anh như vậy, nó không hiểu, anh chỉ muốn tốt cho nó thôi. Lời nói của mẹ lại vang lên trong đầu anh.

-“Thanh, lại đây mẹ nói cái này”_khi thằng Tuấn đã leo lên xe mẹ Thanh kéo Thanh lại có việc muốn nói

-“Gì mẹ?”_Thanh nhìn thằng Tuấn đang nghịch con vịt treo trong xe mỉm cười_ “Con đang vội”

-“Con và thằng Tuấn là quan hệ gì”_mẹ Thanh nghiêm túc hỏi

-“Mẹ hỏi gì ngộ vậy”_Thanh nhìn mẹ bật cười_ “Cái này mẹ rõ hơn con chứ”

-“Mẹ cũng muốn nhắc con chuyện đó”_mẹ nhìn thẳng vào Thanh_ “Nó là em họ của con, đừng có đi quá xa”

-“Mẹ!”_Thanh chau mày nhắc nhở, đối với việc ‘giới tính’ của Thanh mẹ Thanh đã biết từ lâu. Là người sinh ra và nuôi lớn sao mẹ Thanh không nhận ra chứ.

-“Con hiểu mà”_Thanh nắm tay mẹ trấn an_ “Nó mãi là em họ của con”

-“Dù sao cũng là bà con dòng họ. Con đừng có..”_mẹ Thanh nghẹn ngào

-“Con xin lỗi.. mẹ”_Thanh ôm chầm lấy mẹ, thằng Tuấn tình cờ nhìn thấy cảnh này, mỉm cười quay sang hướng khác

-“Mẹ biết con có chừng mực. Mẹ chỉ muốn nhắc con, anh em thân nhau cũng có giới hạn thôi, đừng đi sai đường”

‘Đừng có đi quá xa’, ‘đừng đi sai đường’ câu nói của mẹ vang vọng trong đầu Thanh. Anh em trong nhà đâu cần phải thân nhau đến mức như Thanh và thằng Tuấn, gần gũi nhau quá mức như vậy. Thanh nghĩ lại đúng là có những hành động quá giới hạn rồi, anh em có phải sẽ được cùng nhau tắm nếu vội, anh em có phải sẽ thi thoảng ngủ cùng nhau nếu thấy buồn, anh em trong nhà sẽ quan tâm nhau từng li từng tí chứ, anh em trong nhà có phải sẽ có xu hướng dính chặt vào nhau, và anh em nếu là anh em thì sẽ không có dục vọng với nhau, chắc chắn không... thằng Tuấn chỉ là vô tâm như thế, nó tin tưởng anh. Anh không nên lợi dụng nó. Phải biết chừng mực, lời nói của mẹ như cảnh tỉnh Thanh trong đêm mơ.

‘RẦM’ một tiếng, Thanh giật thót cả mình, tiếng động lớn như vậy có thể thấy rằng người đóng cửa là cố ý lấy cánh cửa trút giận, hay là muốn cảnh báo với một người khác ở phòng đối diện cũng không chừng. Thanh cũng chẳng màn nhiều, bước lại thả mình xuống giường, thất thần nhìn trần nhà.

Không biết là bao lâu, chuông điện thoại vang lên khiến Thanh giật mình, là thằng Phương.

-“Có việc gì à”_Thanh uể oải

-“Mày sao vậy”

-“Không sao. Có gì không tao mệt”_Thanh thực rất muốn yên tĩnh

-“Tao muốn hỏi mày có muốn đi xem phim không?”

-“Phim?”_Thanh cao giọng xác nhận

-“Ừ. Hôm trước mày nói tao muốn xem lại ‘Hong Môn Yến’. Tao thấy nay có suất chiếu”

-“Mấy giờ”_Thanh đột nhiên muốn ra ngoài, không thể tự nhốt mình như vậy được, anh có làm gì sai đâu.

-“Vậy chút tao qua đón mày. Tao có vé nè”

-“Vây.... lát gặp”

-“Uhm. Lát gặp”

Tắt điện thoại. Thanh bước vào phòng vệ sinh. Phải tắm rửa cho thoải mái, anh cảm thấy như có rất nhiều thứ bám vào thân, rất khó chịu. Còn đang ngâm mình trong bồn tắm thì Thanh nghe tiếng chuông cửa ‘king koong’ vang lên. Chắc thằng Phương đến, bước ra khỏi bồn, tắm lại sạch sẽ.

-“Anh Phương”_thằng Tuấn mở cửa thì thấy Phương

-“Uhm. Không mời anh vào à”_Phương cười đùa, thật trong lòng cậu đang ai oán vô cùng, trước kia đến nhà thằng Thanh có cần phải câu nệ nhiều thứ đâu chứ, giờ thì câu giống như một người khách thực sự rồi.

-“A.. vào đi”_thằng Tuấn nghiêng người sang một bên cho Phương đất xe vào rồi đóng cửa lại_ “Anh qua có việc gì không?”

-“Ồ.. “_Phương có hơi sững sờ, thằng Tuấn đóng vai chủ nhà quá đỉnh rồi còn gì, trước đây thằng Thanh chưa bao giờ hỏi cậu những câu như thế. Chỉ vài giây bất ngờ, Phương mỉm cười nói_ “Qua rủ Thanh đi xem phim”_Phương có cảm giác sao mà giống mình đang hỏi mượn món đồ của người khác quá.

-“Mà má của em bị gì vậy?”_Phương nhìn bên má đỏ ửng của thằng Tuấn hỏi

-“Xem phim?”_thằng Tuấn cau mày phớt lờ câu hỏi của Phương, đúng lúc đó thì Thanh từ trên cầu Thanh bước xuống.

Phương thoáng cái bất ngờ vì cách ăn mặc táo bạo của Thanh hôm nay, bình thường ăn mặc rất thời trang nhưng chủ yếu là thanh lịch, hôm nay khác nha. Chiếc áo màu xanh đen sẫm màu rộng cổ, mặc lệch qua một bên, để hở vai trắng mịn, không thấy hết vai nhưng xương quai xanh hoàn toàn có thể. Quần jean xé màu lam bạc, giày cũng màu xanh nhưng đậm màu hơn áo, áo phía trước trong quần, phía sau để ngoài. Cột thêm mái tóc cổ tình làm rối lên. Có thể nói trông rất bụi, so cool.

-“Đi”_Thanh hướng Phương mở lời

-“Chưa mà, đi sớm phải đợi đó”_Phương bình thường ngồi xuống ghế sofa, mới phát hiện hình như có mình cậu là có thái độ như mọi người, hai người kia vẫn đứng, thằng Tuấn nhìn chăm chăm Thanh, Thanh mắt đảo lơ hết chỗ này đến chỗ khác

-“A Tuấn muốn đi xem phim không anh còn..”

-“Nó không đi đâu”_Thanh cắt lời Phương_ “Mình đi”

-“Tao nói còn sớm mà”_Phương nhìn đồng hồ, còn hơn tiếng nửa lặn

-“Vậy đi ăn trước”_Thanh nói xong cất bước đi ra cửa, thằng Phương cũng đành đứng lên lẻo đẻo đi theo.

-“Không cần đợi anh về”_Thanh bước đến cửa, không quay đầu lại nói.

‘Két’ một tiếng, cánh cửa đóng lại, tiếng xe xa dần. Thằng Tuấn ‘khì’ một tiếng thở mạnh, được, nếu anh muốn vậy thì vậy đi.

-“Thì ra là vậy”_thằng Phương bặm môi ngẫm nghĩ sau khi nghe Thanh kể lại sự việc diễn ra giữa anh và thằng Tuấn. Xem phim xong hai thằng đi uống cà phê, thằng Phương mới mở lời thắc mắc tại sao cậu cảm thấy thái độ hôm nay giữa hai người khang khác.

16. Chương 16

-“Thì ra là vậy”_thằng Phương bặm môi ngẫm nghĩ sau khi nghe Thanh kể lại sự việc diễn ra giữa anh và thằng Tuấn. Xem phim xong hai thằng đi uống cà phê, thằng Phương mới mở lời thắc mắc tại sao cậu cảm thấy thái độ hôm nay giữa hai người khang khác.

-“Tao thấy như vậy là tốt cho nó hơn, đúng không?”_Thanh nhấp một ngụm cà phê nóng, nâng mắt nhìn Phương.

-“Thanh này..”_Phương trầm giọng_ “Mày có nghĩ cho thằng Tuấn thật không”_Phương nhìn Thanh.

-“Không nghĩ cho nó sao tao làm vậy”_Thanh chau mày khó chịu

-“Thực sự là nghĩ cho nó sao?”_Phương hít một hơi nhìn Thanh_ “Mày có nghĩ đến cảm nhận của nó không”

-“Ý mày là sao?”_Thanh nhìn thẳng Phương hỏi

-“Lúc trước mày đối xử với nó tốt như thế rồi.. rồi đột nhiên mày như thế..”_Phương ngẩng đầu nhìn thái độ của Thanh, nhận thấy anh vẫn chăm chú lắng nghe cậu nói tiếp_ “Mày chỉ nghĩ làm thế là tốt cho nó, nhưng nó thực sự cũng nghĩ như mày sao”

-“Chuyện này tao chưa từng nghĩ tới”_Thanh thở dài, ngón tay đan vào nhau đặt trên bàn

-“Đúng vậy. Mà đột nhiên ngó lơ, bỏ ngơ thằng nhỏ vậy nó sẽ cảm thấy thế nào..”_Phương tiếp tục chiến dịch khai thông trí tuệ, xin lỗi Thanh, có những việc cần chính mình cảm nhận, cũng có những việc người ngoài không nên xen vào, nhưng người trên khán đài sẽ nhìn tổng quát trái banh hơn người trong sân

-“Tao.. thực không nghĩ tới chuyện này”_Thanh hít một hơi dài_ “Tao chỉ..”

-“Mày như vậy là không được”_Phương cắt lời Thanh_ “Mày có biết mày đang gộp chung cái gọi ra tốt cho thằng Tuấn với xa lánh nó không?”

-“Tao..”_Thanh muốn nói gì đó lại thôi

-“Thái độ và cách ứng xử của mày hiện tại là xa lánh nó chứ không phải chùng mực”

-“Nhưng mà..”

-“Mày nghĩ mày mang bệnh?”_Phương nâng cốc cà phê nhướn mi hỏi

-“Không..”

-“Nó không là bệnh đúng không”_Phương đặt cốc xuống bàn_ “Vậy thì không cần gì phải cách ly cả”_Phương chạm nhẹ vào mu bàn tay Thanh, vỗ về_ “Còn nếu là thực yêu.. càng không thể nào”_lời nói càng lúc càng nhẹ, như tự nói cho cậu nghe, như tự rút ra một kết luận

.....

Thanh mở cửa bước vào, đèn ti vi vẫn sáng, Thanh bước lại sô pha thì thấy thằng Tuấn đang co ro trên ghế sô pha ngủ. Ánh sáng ti vi hắt vào làm sáng lên gương mặt của nó, lời nói của thằng Phương lại vang lên trong đầu Thanh, “mày đang xa lánh nó”. Thanh ngồi xuống bên sô pha, ngắm thằng Tuấn.

-“Anh xin lỗi”_Thanh thì thào, lời nói nhẹ nhàng, đưa tay vuốt dọc theo má thằng Tuấn, má trái vẫn còn đỏ ửng, chắc hẳn rất đau đấy. Thanh đi vào tủ lạnh lấy cái khăn lạnh ra áp lên mặt thằng Tuấn. Có vẻ dễ chịu thì phải, thằng Tuấn cọ cọ mặt vào tay Thanh. Muốn chú mày không bị tổn thương người lạ chú mày lại là anh, thật là mâu thuẫn mà. Thanh cười khổ rồi tiếp tục lau má thằng Tuấn. Dù đang khép mắt ngủ nhưng khóe môi thằng Tuấn vẫn vẽ lên một đường cong.

-“Mày thôi đi”_thằng Tuấn bực dọc liếc thằng Duy một cái. Từ sáng tới giờ rồi, cái mặt thằng Duy cứ tùm tùm đáng ghét

-“Thì mày nói tao biết con nhỏ nào đi”_Thằng Duy

-“Tao nói bị té mày nghe không rõ à”_thằng Tuấn cung tay hàm dọa

-“Có quỷ mới tin”_thằng Duy kênh mặt lên_ “Mày xem..”_thằng Duy đưa bàn tay nó vào ướm trên mặt thằng Tuấn_ “Rõ ràng là dấu tay.. haha.. con nào”_thằng Duy nhin không được nữa phốc một cái cười lẫn ra bàn_ “Trời ơi! Kakaka ặc ặc.. mày ăn ở sao mà bị gái nó tán một cái quá sá vậy con.. haha”

-“Mày chết đi”_thúc một cú vào bụng thằng Duy, thằng Tuấn hùng hổ bước đi ra khỏi căn tin, nếu không phải đã hút sạch ly nước dấm nó hắt thẳng vào mặt thằng Duy lắm à.

Thằng Tuấn ngồi trên sô pha xem ti vi, nhưng tâm mắt thì gián vào người anh họ đang ngồi kế bên gọt táo. Gương mặt Thanh nghiêng, vẻ mặt chăm chú xoay xoay con dao trong tay, từng lát vỏ táo cuộn tròn rớt ra. Thằng Tuấn nhận ra thái độ của Thanh đã không còn khác thường như mấy ngày trước, nó biết Thanh vẫn quan tâm nó, như thế là đủ, nó không muốn truy hỏi lại chuyện đã qua. Như bây giờ không phải tốt lắm sao, nó có thể tiếp tục thân cận anh, được anh quan tâm, được gần gũi anh. Ở Thanh không biết là vô tình hay cố ý mà luôn phát ra một lực hút với nó, khiến nó muốn thân cận anh. Những ngày trước nó rất khó chịu, phải nói là bực bội, có cái gì đó cuộn cuộn trỗi dậy trong lòng, có bức rức, lại như có một loại động vật nhiều chân cứ bò qua bò lại trong tim nó.

Nhưng mọi thứ đã qua, phải không, nửa đêm hôm qua khi nó thức dậy thấy Thanh ngồi gục ngủ cạnh bên sô pha, rồi nó thấy cái khăn lạnh trên má nó. Nó biết Thanh sẽ không bỏ rơi nó mà. Nó sẽ không cho phéo điều đó xảy ra, vì nó biết khi điều đó xảy ra nó sẽ rất, phải nói là tận cùng khó chịu. Nó ích kỉ, không muốn

bản thân khó chịu lần nữa, nếu anh không quan tâm nó, nó sẽ quan tâm anh, nếu anh bỏ rơi nó, nó sẽ bám lấy anh. Vì Thanh là anh họ của nó, vì Thanh hiện tại là một người nhà của nó, một người quan trọng trong lòng nó. Chìa khóa, có lẽ nó đã trao mất rồi.

-“Nếu anh bỏ rơi chìa khóa một lần nữa, em sẽ hủy luôn ổ này”

-“Hử?..”_Thanh ngừng động tác gọt táo, giương mắt nhìn nó, nó thì thào cái gì anh không nghe rõ, muốn nói thì phải nói lớn lên chứ, còn có cả tiếng ti vi thì làm sao nghe được cái thanh âm nhỏ hơn cả tiếng muỗi kêu của nó.

-“Nhớ đó”_thằng Tuấn bắt chợt bặm môi, to mắt nhìn Thanh, cái kiểu như là bắt nạt con nít.

Mắt to nhìn mắt nhỏ, mắt nhỏ khó hiểu lại nhìn mắt to, mắt to hung hăng trừng mắt nhỏ_ “Ờ ờ..”_mắt nhỏ yếu thế thỏa hiệp, tiếp tục gọt táo. Mắt nhỏ khó hiểu chớp chớp, nhún vai, thực là ngày càng khó hiểu.

Thằng Tuấn gật gù tỏ vẻ hài lòng, khoe môi giương giương nụ cười đắc thắng. Nhớ cho kỉ lời hứa hôm nay đó. Thằng Tuấn chuyển tâm mắt tiếp tục xem ti vi, Thanh vẫn chăm chú gọt cho xong trái táo. Cuối cùng cũng xong, Thanh chia trái táo thành mấy miếng để vào đĩa, giờ chỉ việc lấy cây que xuyên qua mà ăn thôi.

-“Mai đi xem phim đi”_thằng Tuấn bất ngờ nói, mặt không biểu cảm

-“Hả...?”_miếng táo chưa kịp nuốt xuống vẫn còn vương lại trong khoang miệng

-“Tui nói mai tui với ông đi xem phim đi”_thằng Tuấn kiên nhẫn lặp lại

-“Ừc..”_cuối cùng cũng nuốt xuống được, từ nay sẽ không một lần nuốt trọn miếng táo nữa_ “Sao tự nhiên lại muốn đi xem phim”

-“Ông không muốn đi với tui à”_thằng Tuấn khẽ hạ tầm mắt xuống nhìn Thanh. Khoe môi cũng khẽ cương lên nụ cười tà, thử nói không muốn xem.

-“Ách ..”_Thanh bất giác phát run, cái vẻ mặt hiện tại thật đáng sợ, giống như mấy kẻ lưu mang khinh khinh đòi tiền, mà cũng giống như mấy ông chồng dạy vợ, cái kiểu mà ‘tối nay bà sẽ biết tay’_ “Ha ha..”_Thanh cười gượng_ “Phim gì..”_quay mặt đi, xuyên một miếng táo khác.

-“Hồng Môn Yến.. tui thấy lịch mai có chiếu”_thằng Tuấn gọn nhẹ đáp

-“Anh vừa mới xem..”_chưa dứt lời là có thể cảm nhận được ánh mắt chiếu thẳng vào mình, Thanh nhận ra hình như bản thân bất giác đổ mồ hôi lạnh_ “Cũng được... vậy mai đi”_nâng miếng táo đưa lên môi, ‘xạc’ một nhát cắn đôi.

-“Quyết định vậy đi”_thằng Tuấn tỉnh bơ tiếp tục xem chương trình bình luận bóng đá, tỉnh bơ kéo tay Thanh, tỉnh bơ há môi nuốt trọn miếng táo mà Thanh vừa ăn, tỉnh bơ kéo cong khoe môi, và cũng rất thanh tỉnh cảm nhận đường như có dòng chảy xuyên qua trái tim, một dòng nước ấm, mà cũng hình như là dòng mật ngọt.

17. Chương 17

Sáng sớm, khi những tia nắng tinh nghịch xuyên qua tấm rèm cửa len lỏi vào phòng chiếu rọi lên khuôn mặt trong phòng, như muốn đánh thức người đang mơ màng ngủ. Thanh dụi mắt thức dậy, vươn vai ngáp một cái dài thỏa mãn. Từng bước xuống giường, ‘xạc’ một tiếng kéo tấm rèm cửa ra hai bên, đón ánh nắng ban mai sáng bừng.

Thằng Tuấn không có ở trong phòng, khi Thanh đẩy cửa bước vào thì thấy căn phòng trống không. Hôm nay chẳng phải nó không có tiết sao, sao lại thức sớm như thế. Khép lại cửa phòng, Thanh bước xuống lầu mới biết thì ra thằng Tuấn đang ở trong bếp.

-“Sớm vậy..”_Thanh mở tủ lạnh lấy chai nước thuận miệng hỏi

-“Uhm.. em nấu bữa sáng..”_Thanh quay đầu lại nhìn lên bàn, đúng là có thức ăn thực, khéo môi gương gạo nở một nụ cười.

Hai anh em họ chúng nó mỗi người một tô, từ từ ăn mì bàn việc hôm nay đi chơi. Nói là mì nhưng nếm vào mới biết có bao nhiêu tâm sức, nước dùng được nấu từ xương ống, rất thanh ngọt, còn có thịt và trứng. Không phụ lòng nó dậy sớm hầm xương, Thanh dùng hết cả bát mì.

-“Chú mày nói suốt chiều hôm nay mấy giờ..”_Thanh hỏi

-“9 giờ 30”

-“Vậy xem xong mình đi ăn trưa luôn”

Thời gian anh em họ chúng nó sống cùng nhau cứ như vậy mà bình thản, vui vẻ trôi qua. Cũng đã hơn hai tháng từ ngày Thanh trở về quê. Có nghĩa là cũng đã qua ngày cưới của Quốc, hôm ấy Thanh có đi, đi cùng thằng Tuấn. Thanh không muốn đi một mình, không hiểu sao rất muốn có thằng Tuấn đi cùng. Không ở quá lâu, chỉ tới chào hỏi, kí tên, đưa thiệp rồi về, không ở lại dùng tiệc. Lúc chào hỏi chúc mừng, bất giác Thanh thấy mình lại có thể nhìn thẳng vào Quốc mỉm cười nói “Chúc anh hạnh phúc”. Thanh không còn sợ nữa, có lẽ vì lúc trước không có chỗ dựa, một khi thoát khỏi cái lồng sẽ không biết bay về đâu, giờ đây Thanh biết mình có thể bay về nơi nào rồi. Hay đúng hơn, lần này Thanh thực sự có thể dứt khoát. Như chờ đợi hoàng hôn, băng qua màn đêm tối, cuối cùng hướng tới được ban mai sáng bừng.

Nhận được tin nhắn từ Quốc bảo Thanh đến ngay khách sạn Bình Minh. Thanh nhìn dòng tin nhắn lưỡng lự một hồi rồi cũng thay đồ đi đến điểm hẹn. Thanh lên tầng phòng 122, cửa không khóa, đẩy cửa bước vào thì ‘Bốp’ một tiếng Thanh không còn cảm giác gì nằm vật ra sàn.

Thanh mơ màng tỉnh dậy, cảm thấy cổ tay truyền đến một cảm giác đau điếng.

-“Tỉnh rồi à”_một giọng nói mềm nhẹ cất lên, Thanh ngẩng đầu nhìn lên thì hoàn toàn bất ngờ

-“Thư kí Trần, cô làm gì vậy”_Thanh cự quạ nhưng vô ích, tay anh bị trói choàng qua cây cột, cả chân cũng bị trói_ “Cô điên à, thả tôi ra”

‘Chát’. Từ má trái truyền đến cảm giác đau nhói, có vị mặn, khéo miệng hình như đã chảy máu, lực tay lớn thật.

-“Cô..”_Thanh cau mày, phát hiện phía sau thư kí Trần còn có một người, người này là, cô ta là, cả người Thanh chấn động, rốt cuộc anh cũng đã hiểu chuyện gì đang diễn ra

-“Giám đốc phụ nhân”_Thanh nhếch môi mỉa mai, đúng thực là không phải Quốc, xưa nay Quốc chưa bao giờ một lần nhắn tin cả_ “Cô làm việc này sao?”

,

Chát’ một tiếng, âm thanh vang vọng trong căn nhà vắng.

-“Thằng khốn như mày còn dở ra cái giọng điệu đó hả”_con ả thư kí lại nổi điên, gân xanh nổi đầy trán định xông đến

-“Thôi đi..”_giọng nói mềm nhẹ, Thảo Ly kéo tay cô ả , nhưng bất ngờ lại bị ả gạt tay ra, hất ngã xuống sàn

-“Em xem cho rõ, nó là cái đồ thối nát, lá cặn bã”_lời lẽ đầy nguyền, ngón trỏ chỉ thẳng vào mặt Thanh_ “Nó là thứ ngu chung với đàn ông để kiếm tiền, đốn mạt, như mấy con đĩ ở lề đường”

-“Thư kí Trần, tôi không ngờ cô lại mắng hay như thế”_Thanh cười cười khinh bỉ

-“Mày..”_con ả lại xông lên nhưng bị Thảo Ly bắt lấy

-“Được rồi chị, anh ta chảy máu rồi kìa”_Thảo Ly gương mặt nhìn Thanh_ “Em thấy như vậy được rồi”

-“Được cái gì mà được”_Con ả hung hãn nhìn Thảo Ly một cái_ “Phải cho nó một bài học nhớ đời”

-“Chị định làm gì”_Thảo Ly cưỡng lên khi thấy con ả móc ra trong túi xách một con dao

-“Cái thứ như nó chưa thấy quan tài là chưa có chừa”_ả ta hung hãn tiến lại gần Thanh. Thanh cũng hoang mang, tim đập dồn dập

-“Đừng có làm bậy”_Thảo Ly chạy lại đoạt con dao trong tay ả_ “Đi quá xa rồi”

-“Đưa con dao cho chị”_ả ta định giật lại con dao nhưng Thảo Ly đã né qua một bên

-“Vốn dĩ tôi không nên nghe theo chị làm cái chuyện điên rồ này”_Thảo Ly ném con dao ra xa, bước đến vòng ra phía sau mở dây trói cho Thanh_ “Xin lỗi”

-“Cẩn thận”_Thanh hét lên, vùng ra, đẩy ngã Thảo Ly_ “Á a”

-“Anh có sao không..có sao không”_Thảo Ly lồm cồm bò lại lay lay người Thanh, máu bắt đầu chảy ra.

-“HA HA haha haha”_Con ả đứng giữa cổ cười lớn

-“Chị điên rồi”_Thảo Ly trừng mắt nhìn ả, hét lên_ “Mau gọi cứu thương, nhanh lên”

-“Gọi cứu thương à”_ả ta hung tàn nhìn Thảo Ly_ “Để tao gọi quan tài cho chúng mày”

-“Chị muốn làm gì”_Thảo Ly kinh hãi, tay ôm chặt lấy Thanh, chợt cảm thấy trong quần anh có vật gì đó. Thanh nhìn sâu vào mắt nàng.

-“Chúng mày một đứa là điểm, một đứa dựa vào tiền ép buộc anh Quốc của tao”_ả từng bước đến gần_ “Chúng mày có gì tốt, sao lại giành ảnh của tao. Tao phải giết chúng mày, giết chúng mày”

-“Khoan đã”_Thảo Ly hồi hợp hít điều hòa hơi thở, âm thầm luồn tay vào túi quần Thanh

-“Chuyện gì”_con ả dừng tay nhìn Thảo Ly

-“Có thể để tôi tự tay hành hạ tên này không”_Thảo Ly nhìn ả

-“HA ha mày muốn tự tay kết liễu nó à”_con ả có vẻ thích thú

-“Đúng.. đúng thế”_Thảo Ly run run giọng nói_ “Tôi hận hần, hận hần”_Thảo Ly siết chặt vòng tay hơn

-“Được..”_Thanh thì thào_ “Chết trong tay ..giám đốc phu nhân tôi cũng toại nguyện”_Rồi Thanh hướng mắt nhìn con ả_ “Nhưng tôi có chuyện muốn hỏi cô”

-“Chuyện gì”_ả tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn

-“Thư kí Trần.. cô yêu Quốc phải không?”_Thảo Ly cũng kinh ngạc nhìn ả. ả chau mày, bộ dạng như đang lưỡng lự, cắn chặt môi dưới, hít một hơi sâu

-“Đúng thế.. thì sao?”_ả gần giọng. Quốc phải là của ả, ả cùng Quốc là bạn học từ thời đại học, rồi về sau theo Quốc, trợ giúp biết là bao nhiêu cho Quốc, thế thì Quốc phải yêu ả, hai đứa chúng mày là thứ tiện nhân cướp Quốc của ả. Chịu đủ rồi, ả cho Quốc nhiều như vậy, theo Quốc bao năm tại sao chẳng có gì, nếu không có gì thì hủy nó đi. Cho đi mà không nhận lại được gì, thế thì ngu ngốc cho đi thêm chi nữa.

-“Tôi hiểu rồi”_Thanh gật gù, nhìn Thảo Ly, hai đôi mắt giao nhau hiểu ý

-“Bây giờ thì an tâm mà lên đường đi...”_ả từng bước xông tới, vung con dao sang lóe lên cao, hét to _ “Za a a”

18. Chương 18

-“Bây giờ thì an tâm mà lên đường đi...”_ả từng bước xông tới, vung con dao sang lóe lên cao, hét to _ “Za a a”

Rầm. cánh cửa bị phá tan.

“Đứng yên.. đứng yên”_ công an xông vào bao vây căn phòng

-“Hả các người ..sao sao lại”_ả ta hoang mang, nắm chặt con dao xông đến_ “Là chúng mày”

‘Phăng’

-“ A á”_ả ngã khụy xuống đất. Thanh cũng cảm thấy đôi mắt nặng dần. Thảo Ly run rẩy toàn thân, rút tay ra khỏi người Thanh, vẫn còn nắm chặt cái điện thoại.

.....

Mùi thuốc nồng nặc xông vào trong mũi. Thanh mở mắt, thấy cái trần nhà trắng, ánh đèn sang lóa cả mắt.

-“Anh tỉnh?”_giọng nói quen thuộc, Thanh quay sang nhìn thì đúng là thằng Tuấn

-“Bệnh viện?”_Thanh cố mỉm cười, vừa cong khoe môi thì lại cảm thấy ran rát

-“Uhm. Anh thấy có chỗ nào đau không?”_thằng Tuấn lo lắng hỏi

-“Chỗ nào cũng đau cả”_Thanh ô nhu nhìn nó_ “Khát, anh khát”

Thằng Tuấn vươn tay lấy ly nước trên đầu giường đút anh uống, từng muỗng từng muỗng ngọt ngào. Nước tràn ra khoe môi, thằng Tuấn lấy tay áo lau đi.

Cửa phòng được đẩy ra, Thảo Ly cúi mặt bước vào.

-“Cô..”_thằng Tuấn khó chịu nhìn Thảo Ly

-“Tuấn”_Thanh nắm lấy tay nó, vỗ nhẹ_ “Tôi không sao”_Thanh hướng đến Thảo Ly mở lời

-“Xin lỗi anh, em.. em thực”_Thảo Ly bối rối, hai tay đan vào nhau

-“Tôi hiểu mà, đây không phải chủ ý của em đúng không?”

-“Em .. em”_Thảo Ly nhìn Thanh cảm kích

-“Bà Lý”_một anh công an bước vào_ “Chúng tôi cần bà theo về lấy lời khai”

-“Dạ”_Thảo Ly hướng nhìn Thanh_ “Trả anh”_nàng đặt chiếc điện thoại xuống bàn rồi theo anh công an ra khỏi phòng.

Thanh dõi theo bóng lưng Thảo Ly ra khỏi phòng, rồi xoay mặt qua nhìn thằng Tuấn mỉm cười. Bộ dạng thằng nhỏ trông thật tội nghiệp, có lẽ nó đã rất lo lắng cho anh. Vô thức, Thanh vươn tay chạm vào mặt nó, muốn xoa đi cái vẻ hoang mang trên gương mặt.

Bất chợt thằng Tuấn vươn đến ôm Thanh thật chặt vào lòng, Thanh thoáng bất ngờ rồi ôn nhu mỉm cười vỗ về lưng nó.

-“Anh không sao.. không sao”

-“Em rất lo lắng.. rất sợ.. anh đột nhiên biến mất.. đột nhiên công an gọi đến..”_vòng tay thêm chặt, như muốn hòa chung cả người Thanh vào nó, để anh vĩnh viễn bên nó.

-“Đừng có như thế..”_Thanh mỉm cười_ “Chú mày mít ướt như con gái vậy.. anh sắp nghẹt thở rồi nè”_nói thế nhưng Thanh vẫn không đẩy nó ra, mà ngược lại ra sức vỗ về tấm lưng nó.

.....

Về nhà vẫn là thoải mái nhất. Thanh lười biếng nằm dài trên giường, cuộn mình trong cái chăn lăn qua lăn lại. Thoát khỏi những ngày nằm trong bệnh viện thật là sung sướng.

-“Uống thuốc này”_thằng Tuấn xòe bàn tay nó ra đưa cho anh một bịch thuốc

-“Khỏe rồi mà”_Thanh phàn nàn_ “Uống chi nữa”

-“Bác sĩ nói anh phải uống”_thằng Tuấn bộ dáng nghiêm túc

-“Uống thì uống”_nhìn bộ dạng không muốn thương lượng của nó Thanh đành ngoan ngoãn nghe lời_ “Uống xong có thưởng gì hông?”_Thanh sang mắt nhìn nó, bộ dáng như đứa trẻ đòi quà

-“Em hông có kẹo cho anh đâu”_thằng Tuấn nhún vai trêu chọc

-“Có mà..”_Thanh mỉm cười nhìn nó, nụ cười tà

-“Thực không có”_thằng Tuấn cũng kiểm tra lại thử mình có khi nào mình có kẹo mà không biết không, nhưng quả thực không có

-“Có anh nói có.”_anh lồm cồm bò trên giường lại gần thằng Tuấn, thằng Tuấn có thể thấy thấp thoáng trên cái mông uyển chuyển kia đang ngoe ngẩy cái đuôi_ “Đây nè.. anh muốn ăn kẹo này”_Thanh vươn trảo chạm vào môi nó

-“Hả?”_thằng Tuấn ngạc nhiên, mở to cả hai mắt. Cả người nó cứng đờ khi gương mặt Thanh càng ngày càng phóng đại trước mắt nó, mùi hương hơi thở anh thoang thoảng dịu nhẹ, nó từ từ nhắm mắt

-“Khi”_Thanh phì cười, ngã lằm xuống giường_ “Haha chú mày dễ dụ quá, không.. không đùa nữa”_Thanh ôm bụng lăn lộn cười không ra hơi

-“Anh..”_thằng Tuấn bực mình lại què què, ‘hừ’ một tiếng rồi bước ra khỏi phòng. Nụ cười trên khóe môi Thanh cũng tắt dần. May quá, chút nữa là không tự kiểm soát được rồi, chủ ý ban đầu chỉ định trêu nó thôi mà, sao lại có cảm giác khao khát như thế chứ. Thanh thở dài, tay chạm vào trái tim đang đập rối nhịp.

Thanh bước xuống giường, bật máy vi tính lên, đã đến lúc nên in lá thư này ra rồi. Enter một cái, máy in đã cho ra một một lá đơn.

19. Chương 19

Có những chuyện không phải bây giờ mới nghĩ thông, nhưng hạ được quyết tâm thì không phải dễ. Thôi thì sớm muộn gì cũng dứt khoát, có những thứ cần phải một đao đoạn tuyệt thì tốt hơn. Thanh rút tờ đơn từ trong cặp ra, đẩy cửa bước vào phòng tổng giám đốc.

-“Em đã quyết định”_Quốc mặt không cảm xúc nhìn tờ đơn từ chức được đẩy về phía mình

-“Xin anh đấy”

-“Cuối cùng em cũng chọn cách rời tôi”_Quốc nhìn vào mắt Thanh

-“Quốc!”_đây là một trong số ít lần Thanh gọi tên gã_ “Đến lúc buông tay rồi”

-“Vì tên sinh viên đó à”_Quốc trầm mặc

-“...”_Thanh quay mặt sang hướng khác

-“Em yêu thằng đó?”

-“Không biết nữa. Nhưng tôi muốn bảo vệ mối quan hệ này”_Thanh hít một hơi dài, khẽ mỉm cười, lúc này khuôn mặt tươi cười của thằng Tuấn chợt lóe qua.

-“.. tôi hiểu rồi”_Quốc mỉm cười, một nụ cười rất khẽ, chỉ cong môi nhẹ_ “Tôi không thể làm em hạnh phúc được, cả đời này cũng không thể”_Quốc vươn tay lấy lá đơn_ “Cái này tôi nhận”

-“Cảm ơn anh, Quốc”_Thanh cảm kích nhìn Quốc

-“Tôi mong em hạnh phúc”

-“Xin lỗi anh”_Thanh nghẹn ngào

-“Em không còn nợ tôi gì cả”_Quốc ngã lưng ra ghế, chiếc ghế xoay một vòng đưa lưng về phía Thanh_”Đi đi”

Thanh xoay người bước đi, tiếng bước chân đều đều chậm dần, khi tay chạm vào nắm tay cửa, Thanh quay mặt lại nhìn một lần nữa, muốn mở lời, nhưng cuối cùng vẫn là xoay mặt bước đi. Tôi nợ anh rất nhiều Quốc, tôi biết cả đời này không thể trả hết, nhưng tôi không thể cho anh thứ anh cần. Tôi không yêu anh, tình cảm với anh là muốn trả ơn, là thương cảm, không bao giờ là yêu. Mím cười Thanh mở toan cánh cửa, ánh sáng bên ngoài như bình sáng, chiếu vào toàn thân anh.

Quốc xoay ghế nhìn về phía cánh cửa. Lần này có lẽ nên buông tay, thực vẫn không cam tâm, sớm biết ngày này sẽ đến nhưng vẫn không muốn buông tha. Sớm biết em không yêu tôi, nhưng vẫn muốn chiếm lấy em. Nhưng lần này thì khác, thấy được sự cương quyết, em đã hạ quyết tâm thực sự rồi phải không Thanh. Em như một chú chim bị nhốt trong lồng, khi bị giam thì inh ỏi kêu thả ra, nói là tù túng, nói là khó chịu, nhưng khi mở chốt cửa thì chú chim này lại hưởng lợi cho cái lồng, cho cuộc sống của mình sao này.

Khóe môi cong nhẹ, chợt như cười, chợt như chế giễu, lần này chú chim lại chủ động mở chốt cửa bay ra thật rồi. Nếu đã quyết tâm thoát ra, hãy bay cao, bay thật cao, tôi mãi dõi theo em, không thể chấp cánh cho em, tôi sẽ nhờ gió nâng em bay cao. Tôi không có gì có thể cho em, vì tôi không phải là nơi em muốn về. Vì em là người tôi yêu, người tôi không yêu tôi có thể làm mọi thứ, với người tôi yêu thì chỉ có thể làm theo điều người đó muốn.

Quốc nhếch môi khinh bỉ, cao thượng à, tôi không như thế đâu. Tôi chỉ muốn nhìn em tung tăng như lần đầu gặp mặt, đó chính là Trần Gia Thanh tôi yêu, có lẽ tôi đã hủy hoại nó, nhưng tôi rất muốn một lần nữa nhìn thấy gương mặt tươi tắn của Trần Gia Thanh lúc xưa. Nếu một ngày nào đó em thực mệt vì đã bay, tôi sẽ bắt em lại, nhốt em mãi mãi trong lồng. Nhớ đấy, phía sau em có tôi, một kẻ ngoài tiền ra thì chẳng có thứ gì cho em.

“Hãy nhớ đấy..”_lời nói thoảng nhẹ, giọng nói trầm ấm đọng lại trong căn phòng làm việc sang trọng.

.....

Thanh sải bước trên đường về nhà, hôm nay anh muốn đi bộ, muốn tận hưởng từng chút từng chút quãng đường tuyệt vời này. Qua ngã rẽ phía trước là đến nhà rồi sao, nhanh thật. Anh còn muốn đi thêm nữa đấy.

“Cậu ơi mua dùm tôi vé số đi cậu”_bà lão ngồi xe lăn, tay cầm cọc vé số này nỉ chàng trai trước mặt.

Chàng trai nhìn bà, rồi nhìn cọc giấy trong tay bà, bất giác chau mày. Bộ dáng xinh đẹp thoát tục, cả người phát ra bạch quang, khi cau mày vẫn khí chất hơn người.

“Ta không mua”_chàng trai ánh mắt tĩnh lặng nói_ “Người đi nơi khác đi, đừng làm phiền ta”

“Mua dùm bà một tờ đi cậu”_bà lão tiếp tục đưa cọc vé số lên

“Ta sẽ không mua đâu”_chàng trai bộ dáng vẫn lạnh như băng_ “Người đừng có nhiều lời”_rời từ trên cao nhìn xuống bà lão_ “Khuyến người nên tự giữ lại hết cái mớ giấy này đi”

“Con mua”_từ xa xa Thanh đã nhìn thấy hết tất cả mọi chuyện, liền chạy lại, lấy cọc vé số trong tay bà lão_ “Con mua hết”

“Lại là con”_bà lão ánh mắt có vui mừng cũng có ánh lên cảm xúc gì đó mà Thanh không hiểu

“Là con”_Thanh gật đầu mỉm cười_ “ Bao nhiêu ạ?”

“Cậu ở đây à”_một người thanh niên khác chạy tới, khuôn mặt anh tuấn, khôi ngô hướng chàng trai lúc nãy mà vẫy tay

“Người đi đâu thế”_chàng trai ánh mắt lạnh băng nhìn người thanh niên

“Mua kem..”_người thanh niên đưa một cây kem cho chàng trai_ “Cậu ăn đi”

‘Bạch’ một cái, que kem rớt xuống đất vung vãi

“Cậu sao thế?”_người thanh niên vẻ mặt có chút lo lắng

“Không sao”_lạnh lung đáp, chàng trai nâng bước chân đi, rồi bỗng dừng lại, không quay đầu lại, cất tiếng_ “Gạt người.. người bị gạt rồi.. Ngu ngốc”

Nhìn bong bóng hai người, một cao cao, ngao ngao, một ngoe ngáy theo sau mà Thanh cười gượng nhìn cọc vé số trong tay, rồi nhìn bà lão. Có bị gạt cũng không sao, nhìn ánh mắt vui vẻ của bà là Thanh cũng cảm thấy vui theo.

20. Chương 20

Tìm một công việc mới đối với Thanh là không quá khó, chỉ là một công việc chức vụ cao như trước thì không dễ. Nằm trong tay tấm bằng thạc sĩ Luật, thêm đó là bằng cử nhân kinh tế, ngoài ra, là hơn 5 năm kinh nghiệm làm trong công ty của Quốc, có thể nói là tìm một công việc dễ làm rất dễ. Thực ra lúc trước lúc còn làm ở công ty Quốc thì Thanh cũng đã nhận được rất nhiều lời mời vẫy gọi từ các công ty khác, nhưng Thanh lúc đó đã từ chối tất cả.

Một tuần sau Thanh tìm được việc mới, vốn dĩ cũng không cần đi làm nhanh đến thế, với số tiền gọi là ‘trợ cấp thất nghiệp’ mà Quốc chuyển cho, Thanh cũng có thể an nhàn sống mấy năm. Nhưng Thanh hiện tại không muốn động đến số tiền đó, đó là tôn nghiêm của anh, anh cũng không tìm Quốc mà cau mày nhắc nhở Quốc lấy lại số tiền. Anh hiểu Quốc, nếu Quốc đã chuyển tiền thì tự có chủ ý của mình, Quốc làm việc gì luôn suy tính rất kĩ lưỡng, không việc gì là bất đồng, nhất thời cả.

Nói về công việc mới của Thanh là làm trưởng phòng kế toán kiêm cố vấn ột công ty. Nhận được đề bạt vào công việc này cũng khá bất ngờ, mới vào công ty đã một bước lên trưởng phòng không có nhiều người làm được. Lương tháng chỉ gần hai ngàn, Thanh thấy như thế cũng ổn, theo thời giá thị trường thì mức lương này khá hợp lý. Mỗi ngày làm 6 tiếng, thứ bảy đi làm một buổi, chủ nhật nghỉ.

–“Chú mày không xem ti vi à”_thằng Tuấn đứng lên khỏi ghế sofa Thanh ngạc nhiên hỏi

–“Anh xem đi”_thằng Tuấn cười gượng, không phải nó không muốn xem ti vi, mà là không muốn xem Xi-trum thôi. Chợt thằng Tuấn thấy dưới bàn có cái gì, nó lấy lên xem thì ra là một cọc vé số, xem kĩ có vé cách đây cả tuần, chắc là ông anh họ nó mua về rồi quẳng ở đây đây mà.

Xách cọc vé số, lại mở máy vi tính lên, thằng Tuấn lựa ra vé theo từng ngày, rồi bắt đầu dò số. Thanh chăm chú xem ti vi, chốc chốc lại liếc qua thằng Tuấn đang giằng mắt vào màn hình máy tính, thấy nó hết nhìn xuống bàn rồi nhìn lên màn hình, không biết đang xem cái gì, nên Thanh cũng lẩn mò qua xem

–“Chú mày đang làm cái gì vậy”_Thanh ở phía sau lưng nó hỏi

–“Anh xem..”_thằng Tuấn vươn tay kéo Thanh lại, chỉ vào màn hình_ “Hình như vé này trúng rồi”_nó đưa trong tay lên một tờ vé số

Thanh liếc vào màn hình nhìn dãy số, rồi lại đối chiếu với dãy số trong tay thằng Tuấn, gạt gù_ “Đúng là trúng rồi”

–“A.. từ nhỏ đến lớn em mới biết thế nào là trúng số á nhà”_mặt mày rạng rỡ, thằng Tuấn có vẻ rất vui

–“Là giải 10 triệu à”_Thanh nhìn vào màn hình xác nhận

–“Uhm”_thằng Tuấn nhanh nhẩu gạt đầu_ “5 tờ”

–“Gì?”_Thanh không hiểu nhìn nó

–“Em nói mình có 5 tờ”_nó xòe ra 5 tờ vé số

–“À..”

–“Thế anh định làm gì?”_Thằng Tuấn hớn hờ nhìn anh chờ đợi_ “Khi nào đi đổi số đây..”

Thanh nhìn gương mặt rạng rỡ của thằng Tuấn, bất giác cũng vui vui. Cau mày ra vẻ suy nghĩ một chút, Thanh quay lại nhìn thằng Tuấn nói_ “Anh cho chú mày đó”_Thanh mỉm cười.

–“Cho em?”

-“Uhm. Không phải chú mày nói muốn mua xe sao. Tiền này xem như anh tặng chú mày.”

-“Sao được”

-“Sao lại không. Đây cũng đâu phải tiền của anh. Nếu chú mày ngại..”_Thanh xoa xoa cằm rồi xòe tay ra_
“Cứ đưa anh năm chục là được, xem như anh bán lại cho chú mày. HAHA. Mấy tờ giấy củ cũng bán được xem như là anh hồi rồi”-

Thằng Tuấn không nói được lời nào, nhìn anh cười một cái méo xẹo. Thanh vỗ vỗ đầu nó, rồi ung dung bước về sô pha, đi được vài bước, như sức nhớ cái gì đó, anh quay lại_ “Chú mày đưa anh một tờ đi”

Hôm nay trời mưa rất to, thế mà Thanh vẫn đứng dưới mái hiên nhà, bộ dạng ngó tới ngó lui như đang đợi một ai đó. Thằng Tuấn đứng ở bật thềm, nhiều lần kêu anh nhưng anh vẫn không vào, nó cũng hết cách với ông này. Bất ngờ, Thanh lao ra khỏi mái hiên, thằng Tuấn cũng tò mò theo sau anh.

-“Đây..”_Thanh chìa tờ vé số được bọc kĩ trong tay ra đưa cho bà lão trước mặt_ “Con trả lại bà”

-“Trả lại ta”_bà lão ngồi xe lăn, mái tóc ướt nhẹp, chiếc áo mưa củ kĩ không thể bao trọn than bà_ “Con nói gì vậy..”

-“Đúng con trả lại bà”_Thanh chắc nịt nhét vào trong tay bà lão_ “Vé này đã trúng, 5 tờ, con đưa lại bà một tờ”_Thanh mỉm cười, nụ cười rạng rỡ. Phút chốc thằng Tuấn thấy tim mình sao hẫng đi, dưới làn mưa đang tuôn rơi vào mặt, nụ cười Thanh như tỏa sáng.

-“Ta .. ta.. “_bà lão ấp úng, đôi tay run run

-“Chỉ là giải 10 triệu thôi ạ”_Thanh nắm lấy đôi tay bà_ “Đây cũng là chuyện thường mà, người trúng sẽ báo ân cho người bán. Bà nhận nhé”

-“Cảm ơn con”_bà lão nghẹn ngào cúi mặt, không biết là mưa hay nước mắt rơi trên bàn tay sẫm màu củ bà, từng chữ thốt ra nấc nghẹn.

-“Vậy con vào trước đây ạ”_Thanh lại mỉm cười_ “Hôm nay chắc con không mua vé củ bà được, lúc đi ra con không củ manh theo tiền”_Thanh xoa mái tóc ướt sũng, xoay người bước vào nhà. Thằng Tuấn vẫn đứng hình nhìn dáng Thanh ung dung bước đi, nó thấy đầu đó thấp thoáng ánh hào quang.

-“Sao còn đứng đó”_bất ngờ Thanh xoay người lại nhìn thấy nó vẫn chôn chân tại chỗ_ “Vào mau, ướt hết rồi”

-“Dạ”_thằng Tuấn như một đứa trẻ, cuống quýt, cùng Thanh hai người tung tăng dưới làn mưa.

Thấp thoáng đầu đó xa xa, mờ mờ như ẩn như hiện hình bóng hai người, một chàng trai khí chất phi phàm, thanh tĩnh thoát tục khoe môi cong lên một nụ cười.

-“Tình người, tấm lòng củ người vẫn đẹp như thế”_chàng trai hài lòng thốt lên

21. Chương 21

-“Oa xe mới ta”_thằng Duy đi vòng vòng quanh thằng Tuấn đánh giá

-“Thấy sao...”_thằng Tuấn thông thả dắt xe đi hỏi

-“Cũng được..”_thằng Duy gật gù_ “50 chai hông mạy?”

-“Không thềm nói với mầy”

-“Xí.. hông thềm”_thằng Duy bủ môi_ “Rửa đi mạy”

-“Hêy... Linh..”_thằng Tuấn vẫy tay gọi, dẫn xe lại gần nhỏ_ “Đợi anh Phương hả”

-“Uhm.. sao lâu quá”_nhỏ hướng nó nói_ “Xe mới hả”

-“Ừ hi.. để Tuấn chở về cho... được không?”

Chiếc xe bon bon chạy trên đường, một trai một gái trông rất xứng đôi. Nhỏ con gái chốc chốc lại cười, hai đứa tâm sự khá hợp thì phải. Nhỏ Thùy Linh nhận được điện thoại của anh hai nhỏ nói hôm nay không về, được lời mời của thằng Tuấn nhỏ đến nhà nó chơi.

-“Anh Thanh không có ở nhà hả?”_nhỏ ngó trước sao không thấy Thanh nên hỏi

-“Có.”_thằng Tuấn đáp_ “Chắc ảnh đang trên phòng làm việc”

-“Làm việc à..”_nhỏ gật gù mỉm cười

Cốc cốc cốc

-“Vào đi”_Thanh từ màn hình vi tính ngó lên, đẩy đẩy gọng kính_ “A Thùy Linh.. em mới qua chơi hả?”

-“Dạ”_nhỏ e dè bước đến, bộ dáng hiền thực, đặt ly nước lên bàn_ “Cà phê.. anh uống thử xem, em mới pha đó”

-“Uhm.. đúng lúc quá, cảm ơn em”_Thanh đưa tay nâng ly cà phê lên, một làn khói trắng xông vào mũi. Đưa mắt nhìn ra cửa sổ, Thanh xuất thần suy nghĩ, khẽ thở dài, rồi cũng khẽ mỉm cười.

.....

-“Phương..”_Thanh bắt ngờ hỏi_ “Mày yêu ai bao giờ chưa?”

-“Chưa.. sao mày hỏi vậy”

-“Tao nghĩ tao đã yêu”

-“Giờ mày mới nhận ra à”

-“Ý mày là sao?”_Thanh xoay lại nhìn Phương

-“Tao biết lâu rồi”_Phương bình thản đáp_ “Là thằng Tuấn.. đúng không?”

-“Tao..”

-“Người ngoài cuộc thì sáng mà”

...

Không thể tin được, nhỏ Thùy Linh tựa lưng vào tường, vốn dĩ định mang nước chanh lên cho anh Thanh và anh hai, không ngờ lại nghe được cuộc nói chuyện của hai người. Đôi mắt hoang mang như không thể tiêu hóa nổi những điều mà nhỏ mới được nghe. Thanh là gay, là đồng tính, là thứ mê đàn ông. Mà người Thanh thích lại là Tuấn.

Ngồi thẫn thờ trong phòng một thời gian khá dài, không biết đã bao lâu, tâm trí nhỏ Thùy Linh vẫn đang rất rối loạn với những gì đã nghe buổi chiều. Nếu đó là một sự lừa dối thì tốt biết mấy, nhưng hôm nay chẳng phải cá tháng tư mà.

Nâng mắt nhìn bầu trời không một vì sao, nhỏ tự hỏi không biết Tuấn có biết việc này không. Không chừng Tuấn đã biết, không chừng Tuấn và Thanh đã chung chạ với nhau. Không, chẳng phải Tuấn có cảm tình với nhỏ sao, nhỏ có thể nhìn thấy được thằng Tuấn thích nhỏ. Có khi chỉ là mình Thanh yêu Tuấn cũng không chừng. Nhỏ tự hạ quyết tâm, thứ mà nhỏ không có nhỏ cũng không muốn người khác hưởng để dành đâu. Có khi lại có thể thức tỉnh người trong mộng.

Vừa kết thúc môn là thằng Tuấn nhanh chóng thu xếp giáo trình, phải nói môn này chán chết đi được, trước đó cũng không quên kêu thằng Duy dậy đi về. Cái thằng ngủ suốt tiết, cầu cho nó qua môn.

-“Tuấn..”

-“Thùy Linh.. sao vậy”

-“Hôm nay Tuấn chở Linh về nha.. anh hai bận rồi”

-“Uh..”

-“Ha ha.. vậy tao về trước..”_thằng Duy tự thấy mình là kẻ thức thời, xách cặp đi trước, khi đi còn không quên chò mỏ vào tai Tuấn thì thào_ “Được chỗ người đẹp về.. xướng nha”

Thằng Tuấn chẳng nói gì, chỉ thúc vào hông thằng Duy một cái, thằng Duy quá quen với chiêu này nên nhanh nhẩu né tránh, chuồn mất hút.

Hôm nay nhỏ Thùy Linh đặc biệt cởi mở, đó là điều thằng Tuấn nhận thấy, không chỉ chủ động đề nghị thằng Tuấn đưa về mà suốt cả dọc đường cũng nói năng tíu tít. Trước giờ nó và nhỏ chưa từng nói nhiều như vậy, bất giác nó cảm thấy vui, có lẽ nhỏ đã xem nó như một người quen.

-“Chiều mai Tuấn có rảnh không..”_nhỏ Thùy Linh xuống xe, tháo mũ bảo hiểm hỏi

-“Mai không có giờ học”_thằng Tuấn nhận chiếc nón_ “Có gì không Linh?”

-“Linh muốn rủ Tuấn đi uống nước.. hihi”_nhỏ chột đỏ mặt cười

-“A”_thằng Tuấn cũng bất ngờ_ “Cũng được.. khoảng mấy giờ”

-“Sáng mai.. khoảng 9 giờ”_nhỏ cắn cắn môi dưới_ “Còn có cái này nữa.. Tuấn làm bạn trai Linh được không”

-“Hả?”_thằng Tuấn sững người như trời trồng

-“Không..”_nhỏ xua tay phân trần_ “Chỉ là giả vờ thôi.. nha.. tại mai mấy đứa bạn cấp 3 hẹn gặp.. mà.. mà đứa nào cũng có bồ hết rồi.. nên Linh muốn nhờ Tuấn”

-“Thì ra là vậy”_thằng Tuấn gượng gạo gật đầu tỏ vẻ đã hiểu

-“Vậy Tuấn.. có thể”_nhỏ lonh lonh nhìn Tuấn

-“Dễ dàng”_thằng Tuấn gật đầu đáp ứng_ “Vậy mai gặp. Tuấn về trước”

-“Bye..”_nhìn bóng xe xa dần, nụ cười trên mặt nhỏ cũng nhạt bớt.

Cơm nước xong xuôi anh em họ chúng nó lại ra ban công lầu 2 uống cà phê ngắm sao trời. Hôm nay đặc biệt nhiều sao nhĩ, bầu trời có vẻ sâu hơn. Chắc là nhờ vào ánh sang của sao mới thấy được cái khoảng đen sâu ở chỗ khác.

-“Mai là thứ bảy rồi nhĩ?”_Thanh nhìn bất giác thốt lên, như là một mở lời, cũng như là lời khẳng định.

-“Uhm..”_Thằng Tuấn gật, nhìn Thanh chờ đợi

-“Chú mày có đi đâu không?”

-“Có a”_nó cười cười

-“Có hẹn rồi à”_thoáng thất vọng, định mai rủ nó đi ra ngoại ô chơi.

-“Hi.. hẹn với Thùy Linh”_thằng Tuấn thật thà khai báo.

-“Thùy Linh à”_Thanh vô thức lặp lại

-“Ồ.. Thùy Linh.. mà ông biết Thùy Linh nhờ tui làm gì hông”_nó nhìn Thanh cười, thấy Thanh lắc lắc nó nói tiếp_ “Làm bạn trai”

-“Hả?”_Thanh ngạc nhiên, hai con mắt hoạt động hết công suất mở to

-“Uhm.. tui cũng bất ngờ lắm”_Thằng Tuấn nâng cốc cà phê thổi thổi hớp một ngụm. Thanh nhìn làn khói trắng vương tỏa quanh mặt nó, bất giác thần thờ. Nội tâm xao động, dạo gần đây Thanh đã quên mất một điều, thằng Tuấn và anh không cùng tính hướng. Một ngày nào đó nó sẽ có bạn gái, một cô gái như Thùy Linh chẳng hạn, nó sẽ kết hôn, sẽ có con.

Thanh ngả mình xuống giường, nhắm mắt muốn an tĩnh, nhưng vẫn không sao an tĩnh được, vì cảnh tịnh nhưng tâm chẳng tịnh chút nào. Nếu một ngày nào đó thằng Tuấn biết tình cảm của anh với nó thì sao, có lẽ với tình cảm hai người bây giờ nó sẽ không xa lánh anh, cũng sẽ không xách dép bỏ chạy như trước,

nhưng chắc chắn nó sẽ ái ngại. Phải, nó sẽ ái ngại khi ở chung với một thằng gay, hơn thế nữa khi mà thằng gay đó lại còn có tình cảm với nó.

Thanh kéo giường khõe môi, cười Thanh muốn cười, khõe mắt cay quá, còn có vị mặn. Vô lý, đã nhắm mắt sao nước lại có thể chảy, đóng càng chặt lại càng cảm nhận dòng nước rĩ ra. Anh làm sao thế này, yếu đuối quá, đã dám vượt qua nhiều thứ như thế mà giờ lại ái ngại cái mà ah từ lâu đã hiểu. Đã dám đối mặt với Quốc thừa nhận, dám đối mặt với Phương nói yêu thằng Tuấn, dám nhìn thẳng vào bản than nói, anh sẽ không cần nó đáp lại, chỉ cho nhận được hay không anh không màn, thế mà bây giờ, bây giờ lại yếu đuối thế này.

Không sao, Thanh tự nói với bản than, thở ra một hơi dài, khõe môi lại muốn giường lên. Dù có chuyện gì đi nữa hai đứa vẫn là an hem họ mà, anh mãi có thể, chắc chắn có thể là người anh họ tốt nhất với nó. Một người anh họ hoàn hảo.

Ánh nắng lại đánh thức Thanh ột ngày mới, Thanh dụi mắt thức dậy, cảm thấy hơi mệt, không nhớ rõ tối qua mấy giờ mới ngủ nữa. Miên mang suy nghĩ rồi chập chờn vào mộng lúc nào không hay. Về giấc mộng đêm qua, Thanh cười khổ, trong mộng anh nhớ đã thấy thằng Tuấn cùng với một ai đó bên nhau, còn Thanh chỉ đứng trốn trong một ngõ dối theo. Xoa bồng mái tóc, ngáp một cái dài vươn vai, Thanh bước ra khỏi phòng, đi tìm thằng Tuấn, như một thói quen, sang thức dậy anh muốn nhìn thấy gương mặt nó, có hôm là nó vẫn còn khò khò ngủ trên giường, lại có hôm đang đánh răng, cũng có hôm là đang xxx, cũng có lần nó đang thay đồ.

Thanh khẽ đẩy cửa, lách người bước vào phòng, không nhớ tự lúc nào thằng Tuấn đã không còn khóa cửa phòng, cũng không còn nhớ từ ngày mấy mà Thanh vào phòng nó quên đi lịch sự gõ cửa. Có lẽ nhiều thứ đã trở thành thói quen, Thanh nhẹ thở dài, có nên thay đổi thói quen này không, bắt đầu bằng một thói quen khác chẳng hạn.

Ngồi xồm bên giường, nhìn gương mặt ngây ngô ngủ của thằng Tuấn, thật thánh thiện, Thanh mỉm cười. Nhẹ thở một hơi khác, nếu có thay đổi thì lúc khác đi, cho anh một thời gian nữa đi, bây giờ anh muốn ích kỉ thêm chút. Cho là lợi dụng anh cũng chấp nhận, anh muốn thỏa mãn mình một chút nữa, anh khao khát gần nó, khao khát nhìn thấy nó, khát khao than cận nó, một chút cũng muốn ở trong lòng nó. Vì lòng nó ấm, vì tay nó rộng, vì vai nó êm, vì gương mặt nó khiến anh an lòng. Từ từ kéo gần cự li giữa hai người, Thanh đặt môi mình lên môi nó, như chuồn chuồn đập nước, như gió thổi chiếc lá va vào thân cây, nhẹ nhàng nhưng nồng ấm. cả người Thanh run lên, đứng dậy, lấy mu bàn tay lau má, bước ra khỏi phòng.

Thằng Tuấn chậm rãi mở mắt, ngón trở vân vê khõe môi, rồi chạm vào giọt nước trên má, chau mày dỗi theo bong anh ra khỏi cửa. Sao anh khóc, lại có chuyện gì xảy ra sao?

.....

–“Chú mày mặc bộ này đi”_Thanh lựa lựa trong tủ ra đưa cho nó một bộ đồ

–“Chỉ đi uống cà phê thôi mà”_thằng Tuấn nhún vai tỏ vẻ không cần thiết, bộ Thanh đưa là bộ có thể xem là đắt nhất trong số quần áo của nó. Không biết giá rở rang, nhưng ở với Thanh bao lâu, nó cũng có thể nhận thấy cái áo này so với mấy cái kia có sự khác biệt.

–“Dù sao cũng đừng làm nhỏ Linh mất mặt”_Thanh nhét bộ đồ vào tay nó, bỏ nó đứng lại trong phòng, Thanh xoay người cất bước đi ra. Thằng Tuấn nhìn theo bong anh, lại nhìn bộ đồ trong tay. Hôm nay có gì khác, nó không biết rõ là cái gì, nhưng nó cảm nhận được tâm trạng có điều bất an. Có điều gì đang đợi nó, hay có điều gì mà nó đã bỏ qua.

Khoảng 8 giờ thì nhỏ Thùy Linh đến nhà Thanh, cả thằng Tuấn cũng khá bất ngờ, không phải hẹn là nó sẽ qua đón nhỏ hay sao. Nhỏ Thùy Linh thì tỏ ra không có gì là bất thường, càng không có điều giải thích cho việc nhỏ đến sớm, vào nhà là tíu tít về cuộc đi chơi hôm nay của nhỏ với thằng Tuấn. Thanh cười cười nghe nhỏ kể, cũng có khi bồi cho nhỏ vài câu.

–“Hay là anh đi với tụi em đi”_nhỏ bồng đề nghị

–“Sao được”_Thanh cười, thằng Tuấn cũng nói sơ qua về ý nghĩa cuộc hẹn hôm nay, có anh đâm ra không tiện lắm

-“Có gì đâu. Chỉ là đám bạn cũ gặp nhau thôi mà. Càng đông càng vui”

-“Ồ tuổi anh không hợp với các em đâu. Có người ngoài e các em lại ngại”_Thanh uyển chuyển từ chối

-“Em nó không sao mà”_nhỏ nhất quyết không tha_ “Có anh khao tụi nó còn mừng không hết haha..”_nhỏ cười, cười thật tươi

-“A thì ra rủ anh đi là để anh trả tiền hả”_Thanh cũng hòa theo nhỏ

-“Đi mà anh.. nha”_nhỏ năn nỉ_ “Có gì lỡ có nhậu xin anh chở tụi em về.. nha anh”

-“Các cô cậu còn định uống rượu nữa sao?”

-“Anh cứ xem tụi em như con nít”_nhỏ bĩu môi_ “Tụi em lớn cả rồi.. đi nha anh.. em giới thiệu cho anh một con bạn em.. cực xinh nha”

22. Chương 22

Cuối cùng vẫn là từ chối không đi, Thanh mở máy chuẩn bị công việc cho tuần sau, không nhiều, kiểm toán lại chi thu của tuần này, báo cáo, hạch toán, dự toán cho tuần sau. Đạo này công ty đang có một kế hoạch lớn, nếu thành công thì sẽ có cơ hội vươn lên cao hơn. Một dự án đấu thầu, theo thông tin thì dự án lần này công ty Quốc cũng tham dự. Công ty hiện tại đang hết sức chú ý đến hạng mục lần này, vì thế nên chi thu càng phải rõ ràng, để có thể huy động tối đa nguồn lực công ty.

Khoảng hai giờ sau thì công việc cũng xong, Thanh mới phát hiện là đã trưa, nhưng lại không muốn đi ăn, Thanh lần la mở lại trang Twitter đã không biết bao lâu không sử dụng, có một người theo dõi mới, không biết là ai. Lúc trước vì quá mến mộ Heidi nên đã tạo ra một trang để theo dõi tin tức của chị ấy, nghĩ lại mà vui vui.

Có một tin nhắn, Thanh tò mò nhấp vào xem, thì ra là tin từ người bạn mới.

Ta_là_Nhân: Chào you. Keke. Tìm được người bạn người Việt trên đây thật khó đấy nha. Zum Zum. Tên Nick của you thật hay.

Thanh nhìn màn hình, không biết có nên trả lời hay không, lịch sự thì nên, nhưng dù sao đây cũng chỉ là thế giới ảo mà. Cuối cùng vẫn là trả lời.

Bachthanhvan: Rất vui được làm quen.

Thanh lại lần la một số trang khác, vài phút sau lại báo có tin nhắn, Thanh mở ra xem, thì ra cũng từ người bạn mới.

Ta_là_Nhân: Ô ô. Rốt cuộc you cũng on, cứ ngỡ trang này bị bỏ hoang rồi.

Bachthanhvan: Tôi không thường online.

Ta_là_Nhân: Sống mà không lên mạng á. Ôi tui không thể sống thiếu mạng.

Thanh không trả lời, vài phút sau người đó nhắn tiếp.

Ta_là_Nhân: Rõ ràng còn on mà sao không re cho người ta. Giận. You có gì vui hông kể tui nghe với.

Bộ hai người thân lắm sao, Thanh nghĩ, từ tốn đáp lại.

Bachthanhvan: Không có gì.

Ta_là_Nhân: Tui và you có quen nhau đâu, vì thế you đừng ngại. Cứ nói ra a, cái gì cũng được, tui muốn kết bạn.

Thanh nghĩ người này nói đúng, hay là vì Thanh thực muốn tìm người tâm sự, một người chưa từng quen, như một cái sọt rác để Thanh xả ra. Thanh cũng không rõ vì lý do gì, Thanh rất muốn kể, ngay tại lúc này,

cần một người nghe, một người hoàn toàn tách bạch khỏi thế giới của Thanh, một người chưa từng quen nhau, một người không biết đang tồn tại ở nơi nào.

Chuông điện thoại vang lên phá tan tiếng lạch cạch phát ra từ bàn phím, là thằng Tuấn.

-“Alô.. al”_bên kia có vẻ rất ồn_ “Tuấn alô..”

Tút tut tut

Thanh cau mày nhìn màn hình điện thoại, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Thanh rất lo lắng, trong lòng dâng lên một cảm xúc bang khuâng, thoi thúc. Thanh muốn gặp nó, Thanh có cảm giác như sắp mất thứ gì. Gập máy tính, mở thiết bị định vị điện thoại, giữa máy Thanh và Tuấn có kết nối với nhau, Thanh lái xe ra khỏi nhà.

Zô

Tiếng hô vang vọng khắp căn phòng karaoke, những chiếc ly thủy tinh va vào nhau tạo nên sức nóng cho buổi tiệc.

-“Tuấn sao lại không uống”_một thằng trong đám lên tiếng_ “Cạn.. phải cạn chứ”

-“Tui không quen uống bia”_thằng Tuấn ngượng ngượng đáp

-“A haha đừng nói là chỉ biết uống rượu để thôi nha”_lại một giọng khác vang lên, kéo theo một tràng cười thoải mái

-“Tui đi vệ sinh”_thằng Tuấn đứng dậy, sải bước ra khỏi phòng

Quái, sao lại không điện được, bên trong quán này sóng yếu đến thế sao, kì thực thằng Tuấn đang rất nhớ đến Thanh ở nhà, hôm nay anh chỉ có một mình, lại là ngày nghỉ không biết có buồn không. Biết vậy nó không đồng ý đi với nhỏ Thùy Linh rồi, toàn một đám gì đầu không, ép nó uống suốt. Nếu ở nhà thì khác, có thể thấy Thanh, có thể cùng anh xem ti vi, hay chơi cờ, hay chỉ tán gẫu chuyện trên trời dưới đất, nói chung là cái gì cũng được, dù là cái gì đi nữa cũng tốt hơn hiện tại nhiều lần.

Nó thở dài trút bầu tâm sự, rửa tay, khoáng nước rửa mặt, chắc nó phải tìm cách từ chối đi về thôi, nó không muốn ở đây thêm nữa, cả thể xác và tinh thần nó đều không muốn. Nó không thể uống tiếp, lòng nó nghĩ về Thanh.

-“Mày thấy có đáng không”_cô gái kề bên nhìn Thùy Linh do dự nhìn nhỏ, đừng quá ích kỉ sẽ hại thân mày thôi. Nếu là của mày là của mày, không là của mày nó sẽ ra đi, huống hồ mày chưa từng có trong tay mà.

-“Tao muốn thế”_nhỏ cương quyết.

Lúc đó thì thằng Tuấn đẩy cửa bước vào, cười chào mọi người rồi ngồi xuống kế bên nhỏ. Thằng Tuấn nói với nhỏ tỏ ý nó muốn về, nhỏ vui vẻ cười, nói ở thêm chút nữa thôi, rồi đưa cho thằng Tuấn ly nước nói là uống đi, cho nó già bớt say.

Không lâu sau đó thì đám bạn nhỏ Linh từ già ra về, nhỏ cũng theo ra ngoài thanh toán, bảo thằng Tuấn ở lại trong phòng đợi nhỏ một chút rồi. Thằng Tuấn ngồi ở phòng karaoke chờ nhỏ, nó nghĩ có lẽ nhỏ muốn từ già đám bạn của nhỏ đây mà, nó cũng không muốn làm phiền, dù gì đám bạn này nó cũng chẳng quen ai.

Nó cảm thấy trong cơ thể có điểm khác biệt, nhiệt lượng dường như đang mỗi lúc một cao lên thì phải. Chẳng lẽ có kiến sao, nó gãi gãi trên vai, khó chịu thật. Nó lắc lắc đầu muốn thanh tĩnh, nó cảm nhận được cái nóng rực trong hơi thở ra, cơ thể nó, cái đó, sao lại vô cớ mà muốn cương lên thế này. Đôi mắt nó mờ hửn, nó chảy nước mắt sòng, đôi mắt cũng nóng nữa. Bia này mạnh đến thế sao, nó thực muốn vào phòng vệ sinh để giải quyết nhưng khi đứng lên mới biết thực chất cơ thể đã muốn bunn ra. Mọi sức lực của nó lúc này dường như dồn cả về một chỗ. Cái gì đang diễn ra với cơ thể nó vậy.

Nó nghĩ đến Thanh, gương mặt anh lại thoáng hiện qua trước mắt nó. Nó vô lấy anh, vật anh xuống bộ sofa. Có lẽ đó là toàn bộ sức lực còn sót lại của nó, nó ôm chặt lấy cơ thể anh. Cơ thể anh mát rượi, nó cảm thấy dễ chịu, càng vui sướng vào trong cơ thể anh. Một bàn tay mát lạnh chạy dọc theo sống lưng nó, áo nó được khai thoát, hơi thở nó phập phồng, nó cảm thấy khoái đạt khi da thịt nóng rực của nó tiếp xúc với luồng khí lạnh từ điều hòa.

Phạch

Bốp

Nó bị ai đó quăng xuống đất, cú đánh thật mạnh khiến nó có phần thanh tỉnh. Nó ngồi bệt dưới đất, ngốc đầu lên nhìn “Anh Phương..”_có tiếng khóc ai đó, thúc thích thúc thích, nó quay mặt lại xem, thì toàn thân nó chấn động, toàn bộ thần kinh nó căng cứng “Thùy.. Thùy Linh”_phịch một tiếng nó vô lực ngã xuống sàn. Nó cúi mặt suy nghĩ, khoan đã, nó đã làm gì thế này, lúc này nó đã làm gì, sao quần áo nó lại sộc sộc, sao nhỏ lại khóc. Nó từ từ ngược mặt lên.

–“Anh .. anh..”_nó toàn thân chấn động, không không phải thế. Nó liên tục lắc đầu, ngoảnh ngoảnh lắc đầu_“Anh Thanh.. không..”_nó bò lại chỗ Thanh, nó không còn sức nữa, nó chỉ có thể nhào người bò về phía Thanh.

Thanh đứng ở cửa, bất động nhìn cảnh tượng trước mặt, gương mặt nóng giận của thằng Phương, bi thương của nhỏ Thùy Linh, và thằng Tuấn hình như đang dần ra. Chân Thanh như bị trụ vững tại chỗ, không thể động nữa, giờ anh mới biết anh yêu thằng Tuấn biết bao, cái cảm giác đau khổ hiện tại, cái cảm giác tuyệt vọng hiện tại.

Khó thở, bầu không khí ở đây thật ngột ngạt, Thanh muốn thoát khỏi đây. Vừa cố gắng nâng lên bước chân nặng trĩu thì ống quần lại bị túm lấy. Thanh nhìn nó, vô hồn nhìn thằng Tuấn đang cố sống chết bám lấy ống quần anh. Nó đang làm gì vậy, nó đang diễn trò gì cho anh xem vậy. Gương mặt của nó sao lại như rất đau khổ, nó muốn nói với anh cái gì sao, đừng làm phiền anh nữa. Buông tha anh, anh sẽ buông tay, anh phải buông thôi, còn nếu đã nắm quá chặt, thế thì anh chỉ còn cách một đao chặt đứt luôn cánh tay của mình thôi.

Vùng một cước hất thằng Tuấn ra, Thanh xoay gót bước đi, nước mắt lại rơi à. Xem như lần cuối đi, dùng nước mắt này cuốn trôi tất cả. Trái tim sao lại thắt lại, ai đang bóp chặt trái tim anh, ai đang chèn một thứ gì đó trong cuốn phổi, hô hấp mà cũng nặng như thế. Có lẽ đây là cái giá của sự buông tay. Hay là cái giá mà anh phải trả!

23. Chương 23

Vùng một cước hất thằng Tuấn ra, Thanh xoay gót bước đi, nước mắt lại rơi à. Xem như lần cuối đi, dùng nước mắt này cuốn trôi tất cả. Trái tim sao lại thắt lại, ai đang bóp chặt trái tim anh, ai đang chèn một thứ gì đó trong cuốn phổi, hô hấp mà cũng nặng như thế. Có lẽ đây là cái giá của sự buông tay.

Phịch

Bạch

Thanh hoảng hốt xoay người lại, thằng Tuấn nằm một đống bất tỉnh trên sàn nhà.

–“Tỉnh?”_Thanh nắm lấy bàn tay thằng Tuấn khi vừa thấy hàng mi nó chuyển động, quả thật nó tỉnh. Thằng Tuấn mở mắt nhìn, chói, nó nheo chớp hàng mi rồi từ từ mở ra. _ “Đây là bệnh viện”_không đợi nó hỏi Thanh đã lên tiếng nói trước.

–“Anh..”_môi thằng Tuấn mấp máy, có lẽ nó khát.

–“Để anh lấy nước”_Thanh xoay người ngồi dậy đi lấy nước thì bàn tay anh bị giữ chặt, Thanh quay lại nhìn nó

–“Đừng đi”_thằng Tuấn vùng dậy ôm chầm lấy anh, cơ thể nó run lên, cái ôm thật chặt_ “Tin em.. đừng đi”_Vòng tay như tăng thêm đạo lực, kéo Thanh sát vào người nó.

–“Không đi.. anh không đi”_Thanh ôn nhu vỗ về trấn an nó, anh lại khiến nó hoang mang thế này sao. Có phải vì anh không tin nó, Thanh khi nào mà không tin nó chứ, nhưng cái tin đó khác, anh tin nó là đứa em

họ ngoan, là người tốt. Nhưng chỉ dừng lại ở đó thì không đau, chỉ dừng lại ở đó tin sẽ không bị siết chặt như lúc thấy nó bên cạnh người khác. Khốn thật, từ lâu đã biết không còn là thể đóng cái vai anh họ này rồi, từ lâu đã nhận ra không thể xem nó như một thằng em trai bình thường. Cớ gì mà không thừa nhận ra chứ, cái đau cũng tự mình ôm lấy thì còn sợ gì nữa. Vậy tại sao không một lần đổi mặt, không một lần rõ ràng. Hay là sợ mất đứa em họ này.

Thanh tựa cằm vào vai thằng Tuấn, hít một hơi thật sâu. Giữ lấy mùi hương của nó, quần quýt hơi ẩm của nó, luyến tiếc vòng tay nó mà thì thầm vào tai nó _”Anh tin em”_Cái tin này không phải do nhỏ bạn con nhỏ Thùy Linh đứng ra nói rõ ràng sự việc thằng Tuấn bị chuốc thuốc, cũng không phải đến từ việc anh quá yêu thằng Tuấn đến độ mù quáng. Cái tin tưởng này tự sự đau lòng, đau khi thấy nó bên người khác nên chọn cách tin nó, đau khi nhìn nó nằm bất tỉnh trên giường một ngày vì thuốc quá liều nên tin nó muốn nó tỉnh lại, đau khi thấy nó buồn nên tin nó.

Cảm thấy sức khỏe khá hơn nên thằng Tuấn muốn về nhà, ở bệnh viện thật khó chịu, kèm theo cái ‘căn bệnh’ của nó khiến nó thấy không quen. Chơi thuốc kích thích quá liều đến nỗi nhập viện thì nói ra không khỏi gương gung. Ánh mắt cái cô y tá như đang cười tủm tỉm khi nhìn nó khiến nó toàn thân ngứa ngáy, đâm ra nó mặc cảm với mọi ánh mắt của người trong bệnh viện. Thằng Tuấn một mực đòi xuất viện nên Thanh cũng chiều theo nó đi làm thủ tục, anh cũng phần nào nhìn ra sự ái ngại của nó.

Uống xong liều thuốc an thần thằng Tuấn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Thanh ngồi bên mép giường chăm chú nhìn gương mặt nó. Khô than thằng nhỏ, mấy ngày nay trông nó xanh xao hẳn. Nhỏ Thùy Linh chơi cú lần này cũng quá độc rồi, không ngờ nhỏ có thể làm như vậy. Vuốt mái tóc thằng Tuấn, tết vài sợi tóc vương trên trán lại chon ngay ngắn. Qua chuyện này, cũng nhờ chuyện này Thanh nghĩ thông một chuyện, đau cũng đã đau rồi, thế thì đổi mặt đi.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Thanh nhanh chóng bắt máy sợ thằng Tuấn thức giấc.

-“Alô”

-“Tao nè”_giọng nói trầm, nặng, là của thằng Phương

-“...”_Thanh im lặng, vì anh biết thằng Phương có điều muốn nói

-“Chuyện con Linh.. tao.. tao xin lỗi”_thằng Phương thở dài, náo nức

-“Qua rồi”_Thanh tỏ giọng bình thường, qua rồi Thanh không muốn truy cứu nữa, cứ để nó qua đi, dù gì nhỏ Thùy Linh cũng còn quá trẻ, chưa chính chắn, cứ xem như một bài học cho nhỏ đi_ “Thằng Tuấn hiện tại không sao.. cho qua đi”

-“Cảm ơn mày..”_thằng Phương ngập ngừng, giọng nói phảng phất buồn lòng

-“Uhm.. cứ vậy đi”_Thanh cũng không biết nên nói gì thêm nữa, là bạn bao năm giờ mới thấy có cái xa cách thế_ “Vậy tao cúp đây”

-“.. Uhm mày tắt đi”

Thanh thở dài một hơi, rồi ấn tắt cuộc gọi. Tao cũng không biết nói gì an ủi mày Phương à, bản thân tao cũng không thể tha thứ cho nhỏ Thùy Linh thì sao tao an ủi mày tha thứ cho nó. Không truy cứu nó phần lớn cũng vì mày, mày biết không. Khi nghe nhỏ bạn Thùy Linh kể lại, điều đầu tiên tao nghĩ là phải soạn ngay một đơn tố cáo, nhưng khi nghĩ đến mày, tao lại thôi.

Nếu là một đứa con gái, có lẽ tao sẽ đi đến tát cho nhỏ Thùy Linh một cái thật mạnh để giáng mặt con nhỏ, để trút giận. Nếu là một bà mẹ tao sẽ chỉ thẳng mặt con nhỏ mà mắng con nhỏ một trận. Nhưng tao không làm được, tao là một thằng con trai, tất cả mọi thứ đều nén lại trong lòng. Không phải không đau, mà là nỗi đau, mà là nỗi đau bị nén lại thành uất ức. Nghẹn ngào, chần ngang trong lòng. Dòng thác bị đập ngăn lại, gió bị cửa chặn ngang, khó chịu lắm. Không thể giải khai bớt, cứ tăng thêm lực nước đập vào đê, cái cảm giác này, mày có hiểu cho tao không Phương.

Thanh nâng tầm mắt nhìn bầu trời bao phủ bởi màu hồng cam, ngọn lửa lụi tàn dần. Nằm xuống bên thằng Tuấn, cuộn người trong lòng nó, ấm áp thật. Đến cả hơi ẩm cũng quen như thế, làm cách nào mà buông tay được. Vùi vào ngực nó, hơi thở nó đều đều phả trên mái tóc anh. Nếu không buông được thì cố gắng mà

nắm chặt đi, khi nào dây đứt thì bị ngã thôi. Dù sao cũng không phải hối tiếc vì mình cũng đã từng níu giữ lấy.

24. Chương 24

-“Anh có chuyện muốn nói”_nên một lần nói rõ ra, sẽ tốt hơn cho cả hai.

-“Anh nói đi”_thằng Tuấn ngồi bên cạnh nhìn anh chờ đợi

-“Chuyện này..”_Thanh hít sâu_ “Anh là gay”_khẽ nhìn sang biểu tình của thằng Tuấn, không có cái bộ dạng gì ngạc nhiên cả, có lẽ nó sớm đã biết. Chỉ có bản thân anh khư khư không mở lòng thôi.

-“...”_thằng Tuấn không nói gì, chờ anh tiếp tục

-“Anh nghĩ chắc việc này chú mày cũng biết rồi”_hai ngón cái vôn vè vào nhau, Thanh lại nhìn thằng Tuấn, chỉ nhận được cái gật đầu của nó_ “Anh.. anh..”

-“Như thế nào”_thấy Thanh ấp úng thằng Tuấn có vẻ sốt ruột

-“.. anh.. anh có tình cảm chú mày.. cái đó không là tình anh em”_hít sâu một hơi rồi thả ra, cuối cùng cũng đối mặt được, không quá khó nhai

-“...”_không phải bất ngờ đến á khẩu, chỉ là không biết phải nói gì, thằng Tuấn chọn cách im lặng và lắng nghe. Tâm nó dao động, tự mình cảm nhận và được người khác xác nhận là hai việc khác nhau.

-“Thế còn chú mày?”_Thanh quay sang nhìn nó, khẽ cười_ “Đi đến bước này chắc không thể là an hem như lúc trước rồi.. chú mày tự chọn lựa đi.. nếu không muốn ở cùng anh sẽ..”

-“Em biết...”_thằng Tuấn cắt ngang lời Thanh_ “Từ lâu em đã biết anh em họ chúng ta không giống như những anh em khác... em nghĩ mình cũng thích anh”

-“Không cần vội vàng, hãy suy nghĩ kĩ đi, anh cho chú mày thời gian”_Thanh rờ sô pha đứng lên_ “Tạm thời anh sẽ về quê.. chú mày cứ suy nghĩ cho kĩ.. thật kĩ.. con đường này nếu không yêu nhau thật sự quyết không dễ đi”

-“Em biết em cần gì”_thằng Tuấn kéo lại tay Thanh

-“Chú mày hiểu cái gì là yêu không..”_Thanh hạ mi nhìn nó, nhìn vẻ mặt của nó, Thanh biết nó vẫn chưa xác định rõ. Nó không hiểu yêu là cái gì, nó đã yêu chưa, hay là cảm thấy quen khi ở bên Thanh, như một lỗi mòn quen chân không muốn chuyển sang đường khác. Thanh đã đối mặt với tình cảm bản thân, không đồng nghĩa là sẽ ép buộc nó.

-“Khi nào chú mày nhận ra chú mày yêu anh..hiểu thế nào là yêu.. anh sẽ đợi”_Thanh sai bước về phòng, thu dọn vài thứ, về quê. Cũng như bao lần, nhà là nơi có thể cho anh an trú, mẹ là nơi cho anh ấp ủ.

.....

Mái nhà yên bình như vậy, hàng cây vẫn xanh như thế, lòng con người cũng nên hòa vào thiên nhiên. Có những việc bề trên ắt đã có sắp sếp, mọi việc theo ý người vậy. Vừa vào nhà là Thanh ôm chầm lấy mẹ, bà cũng không hiểu việc gì xảy ra với con trai, chỉ nhẹ nhàng xoa đầu con mình. Đứa con bà đúng là số khổ, trời gieo oan trái, nó rất mềm yếu, nội tâm nó mỏng manh vô cùng. Hà có gì cho nó là một thằng con trai cứ, nó cứ phải dồn nén tất cả lại, cứ phải tỏ ra mạnh mẽ, muốn khóc cũng không thể òa khóc nức nở được. Vì phải dồn nén nên tâm hồn lại càng thêm mỏng manh, cái gì cũng nghĩ cho người khác, để cuối cùng người bị tổn thương là ai chứ.

Thanh về đến trưa thì nhà có khách, Thím 3 nghe tin Thanh về nên qua hỏi thăm, sẵn tiện hỏi hàng tình hình thằng Tuấn, vì cả hai tháng rồi nó chưa có về. Thanh tỏ vui vẻ tiếp chuyện, bảo thằng Tuấn bận học lắm. Đối mặt với Thím 3 Thanh cũng có phần e dè, sợ bị nhìn thấu, có lẽ do tự ti bản thân mà ra. Thím

3 đột nhiên hỏi Thanh “Con thấy ổn chứ?”. Thanh không hiểu ý tứ câu nói, nên chỉ gật đầu mỉm cười nói “Con khỏe”. Thím 3 gật gù nói “Thế à!”, rồi quay sang tiếp chuyện với má Thanh.

Cả ba người đang ngồi uống nước trà trò chuyện thì cửa cổng lại mở, một người khác bất ngờ tiến vào. Thanh ngạc nhiên tròn mắt, hai người lớn cũng tỏ ra bất ngờ. Chỉ có người khách mặt vẫn đầm chiêu, ánh mắt gián vào người Thanh. Thanh mỉm cười. Tâm hồn anh lại dậy sóng.

–“Nói chuyện đi”_thằng Tuấn gật đầu chào mẹ Thanh và mẹ nó rồi hướng Thanh mở lời

–“Ồ..”_Thanh cười méo xẹo

–“Con mới về à”_mẹ thằng Tuấn nhìn nó, quái không phải nó mới điện thoại bảo bà qua đây xem thằng Thanh thế nào sao, nhanh như vậy mà đã về rồi.

–“Dạ”_thằng Tuấn vẫn gián mắt vào Thanh_ “Đi.. nói chuyện chút”_rồi hất cổ, đi trước. Thanh cũng đứng lên đi theo nó.

–“Tụi nhỏ không biết có chuyện gì”_mẹ Tuấn nhìn mẹ Thanh thăm dò.

–“Chuyện của đám nhỏ mình theo không kịp.. à mà thím bán dừa nhiều chục vậy”_mẹ Thanh chuyển chủ đề, thoàng nhìn bong dáng hai đứa nhỏ đi xa xa, trong lòng không khỏi thở dài.

Theo thằng Tuấn ra khu vườn sau nhà, hai anh em họ chúng nó vẫn chưa nói lời nào. Chợt thằng Tuấn dừng lại bên một góc dừa, tựa lưng vào thân dừa, nó bắt tréo tay trước ngực, nhìn Thanh.

–“Sao đột ngột vậy”_Thanh lại bán nụ cười

–“Uhm..”_thằng Tuấn trầm giọng, như đang kìm nén_ “Em muốn như trước”_nó rất khó chịu. Thanh đột ngột ra đi, bỏ lại nó. Nó biết cái lần ra đi này không hề giản đơn, nếu không giữ lại nó sẽ bị mất mãi mãi. Yêu là cái gì thì quan trọng thế sao, nó không hiểu rõ yêu, không muốn nghĩ thêm nữa, nó chỉ biết cứ như trước kia đi, như trước kia nó sẽ không khó chịu. Lòng nó ấm, tim nó rộn ràng, không bọ thắt lại. Vậy hà cớ gì đi tìm khái niệm cho chữ yêu, sống hướng về cái yêu xa xa chi bằng sống như trước, sống bên anh, hai người vui vẻ qua ngày, tốt hơn không!

–“Em có thực là yêu anh không?”

–“ĐÚNG”_thằng Tuấn lớn giọng đáp_ “Em không biết thế nào là yêu”

–“Đây chỉ là nhất thời thôi, là chú mày đang lầm tưởng...”

–“Anh thôi đi”_thằng Tuấn ngắt lời Thanh, bấu lấy bả vai anh_ “Em không biết thế nào là yêu, nếu yêu là muốn ở bên cạnh người mình yêu.. EM YÊU ANH, nếu yêu mà muốn chiếm giữ tâm hồn người mình yêu.. EM YÊU ANH, nếu yêu là bực mình, tức giận khó chịu khi thấy người mình yêu bên cạnh người khác.. EM YÊU ANH, nếu yêu là muốn chiếm hữu người mình yêu.. EM RẤT YÊU ANH, còn nếu yêu là khao khát người mình yêu.. anh biết không.. em tột cùng yêu anh...”_mỗi câu ‘em yêu anh’ thằng Tuấn hét lớn, đến câu cuối cùng, lời nói ngọt ngào nhẹ dịu bên tai Thanh.

‘Chát’ một cánh tay hạ xuống, cánh tay còn lại vươn lên.

25. Chương 25

‘Chát’ một cánh tay hạ xuống, cánh tay còn lại vươn lên.

–“Cái bạt tay này là đánh cho anh thức tỉnh..”_Thằng Tuấn hạ cánh tay xuống, nắm lấy bả vai Thanh nhìn thẳng vào mắt anh_ “Rõ ràng rất thích em sao mà lại làm em đau lòng, rõ ràng muốn em nhưng lại luôn đẩy em ra..”_Tuấn ôm chặt thấy Thanh, găm cắn lấy tai anh_ “Đừng đẩy em ra nữa, được không”

–“Tuấn.. Anh.. á”_Thanh tán vào lưng thằng Tuấn cái ‘bát’. Cái thằng điên, tự nhiên cắn tai anh.

-“Hi..”_thằng Tuấn cười cười, trưng ra bộ mặt ngây ngô

-“Em muốn ở bên anh, anh cũng muốn ở bên em đúng không..”_Tuấn nhìn Thanh, Thanh không đáp, Tuấn nói tiếp_ “Vậy tại sao anh luôn muốn đẩy em ra”

-“Sẽ không”_Thanh ghen ngào đáp, anh không đáp lời nó là anh đang tự trách mình, tại sao anh lại như vậy, anh không sống thực với tình cảm của mình, khiến cho cả hai không vui như thế. Thằng Tuấn đã mạnh dạn nói ra, còn anh, anh lại hèn nhác, trốn chạy, không dám đối mặt.

-“Kể cả khi em không biết yêu là gì?”_thằng Tuấn cụng trán vào trán Thanh

-“Đến khi chú mày bỏ đi thì thôi”_Thanh hôn nhẹ môi nó bằng khẳng định.

-“Vậy em sẽ xem đây như là lời hứa cả đời”_vòng tay qua eo Thanh, kéo anh dính sát vào người nó. Cái cảm giác lúc này khát quá, không phải lần đầu ôm Thanh, nhưng hiện tại nó mới cảm nhận Thanh là của nó, hòa nhau làm một. Nếu anh đã nói đến khi nào em từ bỏ thì đó ắt hẳn là lời hứa cả đời rồi, vì giờ này nó biết ngoài anh ra nó không muốn ai như thế nữa. Vậy thì nó không bao giờ từ bỏ, bây giờ không buông anh ra, sau này dính theo anh cả đời.

-“Thả anh ra.. anh khó..”

Thằng Tuấn nuốt trọn lời anh bằng đôi môi nó, nhìn đôi môi anh mấp máy khiến nó muốn hung hãn cầu xé, nhưng nó kìm lại, nó muốn từ từ hưởng thụ, nừ từ nếm vị ngọt môi anh. Bất ngờ bị hôn Thanh không kịp phản ứng, đôi môi chưa khép lại là cơ hội cho chiếc lưỡi tinh nghịch của thằng Tuấn lách vào. Nhẹ nhàng mở khớp hàm anh ra, chiếc lưỡi của nó truy tìm và quấn quýt lưỡi Thanh.

Chốc chốc lại va chạm vào nhau, hai chiếc lưỡi quyết luyến quanh vờn nhau, mỗi lần Thanh cảm thấy hô hấp khó khăn muốn ngưng thì thằng Tuấn lại tăng đạo lực kéo sát Thanh vào người nó. Thanh vùng không thoát đành tựa tay trên ngực nó, cả người như mất hết sức lực, toàn thân tựa vào cơ thể thằng Tuấn chống đỡ.

Thấy gương mặt anh ngày càng đỏ, thằng Tuấn đành quyền luyến đành chỉ nụ hôn. Nếu không phải là đang ngoài vườn, nếu không phải là ban ngày có lẽ nó đã ‘tham lam’ hơn. Hiện tại nó mới nhận ra Thanh có sức thu hút với nó như thế nào, một nụ hôn đã khiến toàn thân nó nóng ran, cái đó cương cứng và chạm đến khó chịu.

Lúc môi hai người rời nhau còn vương lại một sợi bạch tơ, Thanh đỏ ửng cả mặt ra sức hô hấp. Thằng Tuấn mỉm cười, nhìn Thanh.

-“Nếu anh còn như thế nữa..”_thằng Tuấn vươn tay tóm lại mấy cọng tóc Thanh vươn trên trán_ “Em sẽ không kìm chế được mất”

Lời nói hàm ý, ánh mắt nóng bỏng dục tình khiến Thanh càng thêm ngượng ngùng, cắn cắn môi dưới. Không thèm quan tâm đến nó, nhẹ một cước đá vào chân nó, xoay mặt đi che bộ dáng hiện tại của mình. Thanh sải bước vào nhà bỏ lại thằng Tuấn đang la oai oái than đau.

Thấy Thanh thong thả đi không thèm quay đầu lại nhìn nó một cái. Không thèm giả đau nữa, thằng Tuấn hừ lạnh một tiếng _ “ Tối nay em sẽ cho anh biết tay”.

26. Chương 26

Chỉ một câu ngắn gọn ‘tối nay con ở lại đây’ là thằng Tuấn đã đường đường chính chính ngủ qua đêm tại nhà Thanh. Mẹ Thanh khẽ mỉm cười chẳng nói gì, mẹ thằng Tuấn thì vội từ già đi về vì có việc gì đó, trông bà rất bồn chồn. Thằng Tuấn hỏi bộ có việc gì sao, bà chỉ trầm mặc, cười gượng một cái nói không có gì đâu.

Cơ nước xong xuôi, tắm rửa thoải mái, trắng chưa lên cao là anh em họ chúng nó đã kéo nhau vô phòng ngủ rồi. Cái này không phải lỗi của Thanh, không biết thằng Tuấn bị cái gì mà một mực đòi đi ngủ, nói là đi cả ngày rất mệt. Mà nó muốn nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi đi, mắc mớ gì lôi lôi kéo kéo Thanh vào cùng chứ, lại còn vừa lên giường là ôm sát cứng rồi.

Rúc sâu vào trong lòng của thằng Tuấn, gối đầu trên tay nó, lưng dán vào ngực nó, cảm nhận được hơi ấm, mùi hương, và cả nhịp tim của nó nữa. Thằng Tuấn tựa cằm lên tóc Thanh, cọ cọ, hương thơm thật thoải mái, không biết là vì nó thích hương dầu gội này, hay là vì quá si cái người dùng nữa. Không quan trọng, cái gì cũng được, biết rằng mình thích là được rồi. Choàng cánh tay còn lại qua eo Thanh, kéo Thanh thêm gần vào nó, nó thực muốn cứ như vậy có thể dính chặt hai người lại với nhau. Không có tinh thần cầu tiến thật, nhưng biết phải làm sao khi mà bây giờ nó chỉ muốn cả ngày dán vào người Thanh.

Thanh nhắm mắt hưởng thụ, có phải quá nhanh không, mới hôm qua còn là anh em cơ mà. Nhưng mà hiện tại anh rất vui, trái tim như một cái lọ đựng đầy nước, một dòng nước ấm lại xuyên qua cuốn tim, khiến nó run lên, ngất ngây. Giây phút này, có phải là thực. Dòng suy nghĩ miên man của Thanh nhanh chóng bị chặn lại. Quay về thực tại khi cảm nhận cái bàn tay đang đặt trên eo anh dần dần di chuyển, xuống xuống dần. Thanh bặm môi, dùng lưng đập một phát vào bụng nó, và rồi Thanh nhanh chóng hối hận vì hành động này của mình. Khi lưng anh chạm vào vùng bụng thằng Tuấn thì bị cánh tay của nó siết chặt, dính sát vào người nó luôn.

Thanh cảm nhận gương mặt mình như đang nóng dần lên, cái gì đang cọ cọ vào lưng anh thế này. Cái vật cương cứng đó, không nói quá nhưng Thanh thực có thể cảm nhận nhiệt lượng nóng hổi từ vật đó truyền qua người anh.

–“Anh tự làm tự chịu nha”_thằng Tuấn xoay người một cái đặt Thanh nằm dưới thân nó. Bốn mắt lại nhìn nhau, mắt lớn dục vọng nhìn mắt nhỏ, mắt nhỏ lại ngượng ngượng nhưng rồi cũng nhìn mắt lớn, mắt lớn toát ra tà ý, mắt nhỏ nhìn sâu vào mắt lớn. Lại còn không biết bản thân đang nằm trong tình trạng nào mà nâng người chạm nhẹ môi vào môi mắt lớn.

Không bỏ qua cơ hội thằng Tuấn nâng cổ Thanh, nụ hôn nhẹ ban đầu lại biến thành nụ hôn mãnh liệt. Chiếc lưỡi hùng hổ xông vào khoang miệng Thanh mà quần lấy, mà kéo ra, mà rút lấy chiếc lưỡi Thanh. Hai cái đầu nghiêng qua nghiêng lại, thân nhiệt nóng dần.

–“Để anh tắt đèn”_Thanh đặt tay lên ngực đẩy nó ra, nào ngờ thằng Tuấn nhanh chóng nắm lấy tay Thanh không cho anh đi.

–“Tại sao phải tắt đèn”_giọng nói cứng đực, khàn, dễ dàng nhận biết đã bị dục vọng dâng trào mà chiếm lấy.

–“Không phải chú mày muốn..”_Thanh giương mắt nhìn nó

–“Muốn”_khẽ cười, nụ cười tà tà, cúi xuống hôn chóp mũi Thanh_ “Nhưng không cần phải tắt đèn..”

Không để Thanh kịp phản ứng bàn tay thằng Tuấn đã lần mò vào trong quần Thanh mà xoa nắm vật nhỏ. Kích thích có phần vụng về, bàn tay cũng không phải mềm mại, nhưng người anh em nhỏ của Thanh lại nhanh chóng lớn lên, lớn nhanh như thổi. Thanh từ từ nhắm mắt cảm thụ, dù có vụng về hơn cũng làm Thanh sướng ngất, vì đây là người anh yêu. Không quá khó khăn để lột sạch người Thanh, vì anh chỉ mặc mỗi chiếc quần cộc và thun. Thằng Tuấn còn dùng tốc độ nhanh hơn nữa để tự lột sạch mình, vì nó chỉ có mỗi chiếc quần cộc hà.

Cảm thấy hơi thở nóng rực đang phả trên mặt mình, Thanh mở mắt ra, đập vào mắt anh là gương mặt của thằng Tuấn, rất gần, còn ánh mắt nữa, đôi mắt vì tình dục bao phủ một tầng. Vươn tay khoát ra sau cổ, kéo nó xuống, hôn lên môi nó, dùng sức lật người nó lại. Ngồi trên bụng nó, thằng Tuấn nhìn Thanh mỉm cười, cái bộ dạng như là để em xem thử anh sẽ làm gì.

Cấn cấn môi dưới, đúng là cắn thẳng, không phải lần đầu tiên của anh, nhưng là lần đầu tiên với người mình có tình cảm. Thanh muốn nó trọn vẹn nhất, lại sợ khiến nó không thích, không thoải mái. Hít một hơi sâu, Thanh cúi đầu, ngón tay nhẹ nhàng khiêu khích đầu vú của nó. Một dòng điện chạy dọc sống lưng khiến thằng Tuấn ưỡn người, cảm giác như có gai chạy dọc toàn thân, ngón chân cái dựng thẳng lên. Bây giờ thằng Tuấn mới thấy hai cái vú mình có công dụng thật chứ không phải để trang trí.

Thanh cũng rùng mình một cái, sao lại lớn thế nhỉ, khi thằng Tuấn ưỡn người lên cũng đồng thời cái vật bên dưới của nó chạm vào mông Thanh. Thanh hoang mang hẳn, kích thích khi bình thường thì đã xem qua, không ngờ kích thích bây giờ thật là khủng khiếp. Rùng mình một cái, nuốt ực một ngụm nước bọt, Thanh cúi người ngậm đầu vú đã cương lên của thằng Tuấn vào môi, rờ đầu lưỡi quẩn lấy. Thằng Tuấn nhắm mắt, ngửa cổ thở dốc. Cái loại cảm giác này khiến nó không tày nào chịu nổi, như biết mình bị giam muốn bức ra lại không nổi. Muốn, muốn, muốn hơn thế nữa.

Thanh ngượng ngừng rờ đầu lưỡi xuống dần, xuyên qua vùng bụng nó, lướt qua cái rốn của nó. Hơi thở thằng Tuấn hỗn loạn, toàn thân như có kiến bò ran, nóng bừng lên.

Nắm trọn cái vật cương cứng, nóng bừng trong tay. Khử tay Thanh khẽ động nhẹ mấy cái thì nghe thấy hơi thở thằng Tuấn ngày càng loạn. Hé môi ngậm cái vật nóng bừng này vào miệng, chiếc lưỡi lại liếm dọc theo thân, rồi quẩn quanh đỉnh đầu.

Kích thích quá lớn, không thể chịu đựng được nữa, thằng Tuấn ngửa cổ há miệng to thở dốc. Tay bấu chặt ra giường.

–“Ah.”_một tiếng, thằng Tuấn ưỡn thân, cắm sâu cái vật của mình vào trong khoang miệng Thanh. Trong người như muốn nổ tung, nhắm chặt mắt hưởng thụ khoái cảm, rồi lại ra sức thở dốc_ “Hơ hơ.”

–“Đừng nói anh là lần đầu nha..”_nhả cái vật đang dần mềm nhũn ra, Thanh mỉm cười hỏi nó. Lau lau giọt trắng trên khóe môi, phần lớn đã nuốt rồi, cũng chẳng cảm thấy tởm gì hết, có lẽ yêu đến mù quáng thật rồi. Thanh nghĩ nếu không phải là lần đầu sao lại non thế, kích thích nhỏ cũng không chịu được, lại còn quá nhanh. Càng nghĩ lại càng thấy nó đáng yêu, nhìn gương mặt đỏ bừng của nó, thân người thở hổn hển, ngực phập phồng nhấp nhô, cái bụng nữa, cơ bụng không từng khối nhưng mà rất có dáng, một hàng lông tơ chạy dọc từ rốn xuống tận gốc dương vật. Bộ dáng rất gợi tình nha.

–“Thì sao”_thằng Tuấn thì thào đáp, lần đầu thì có gì lạ chứ, ai lại không có lần đầu, không lẽ anh Thanh đang chê nó thiếu kinh nghiệm đâu ra. Nếu là vậy nó cũng đành chịu vì nó biết lấy cái kinh nghiệm đó từ đâu ra bây giờ.

–“Thực là lần đầu”_Thanh mở to mắt nhìn nó, không thèm đếm xỉa tới anh, nó quay mặt sang hướng khác. Thanh thì lại cảm thấy trái tim cứ Pink pink lên thôi. Thả cả người xuống ôm chầm lấy nó, kéo đầu nó lại mà hôn môi nó.

Bị Thanh đè như vậy thằng Tuấn cũng không cảm thấy nặng, không đẩy Thanh ra thì thôi đằng này nó lại dùng tay đặt lên lưng Thanh, làm điểm tựa cho anh. Được nước lấn tới, quả thực Thanh muốn làm gì thì làm, hết ngấu nghiến mút đôi môi mà anh yêu thích lại xoay qua bên má nó, cái mũi, vành tay, mi mắt của nó cũng không buông tha, trái cấm cũng bị mút lấy. Có người từng nói rằng khi chỉ còn hai người thì cần gì phải ngượng ngừng, cứ làm hết thỏa mãn bản thân, miễn là không tổn hại đến người thứ ba. Những thứ khác hãy để bên ngoài, dâm dăng, lẳng lơan chỉ là cái tư tưởng của mấy bà cô ở ế mà thôi. Vì vậy, bây giờ nó là của Thanh, Thanh thực muốn một phát mà cắn nó, nuốt lấy nó vào bụng.

Sức trai đôi mươi hùng hực tràn đầy, một lần đầu tiên thì có hề chi. Vì thế thằng Tuấn nhanh chóng cảm nhận được cơ thể dần biến đổi, lại có sức lực hẳn ra. Nằm dán lên người nó, nên Thanh cảm nhận rất rõ cái vật mềm nhũn kia đang muốn vươn cở lên lần hai khởi nghĩa.

27. Chương 27

Sức trai đôi mươi hùng hực tràn đầy, một lần đầu tiên thì có hề chi. Vì thế thằng Tuấn nhanh chóng cảm nhận được cơ thể dần biến đổi, lại có sức lực hẳn ra. Nằm dán lên người nó, nên Thanh cảm nhận rất rõ cái vật mềm nhũn kia đang muốn vươn cở lên lần hai khởi nghĩa.

Bỏ qua cái ngượng ngừng ban đầu, cánh tay thằng Tuấn mon men dần mò xuống xoa nắn hai bên mông Thanh. Thanh chống người ngồi dậy, hai bộ vi cương cứng ma sát vào nhau, đỉnh đầu rỉ ra một dịch trong

trắng mê mị.

Thằng Tuấn cả người lại hừng hực khí nóng, muốn xông trận ngay lập tức. Thanh nhìn ra được dự tính dâng trào trong ánh mắt nó, nhưng mà bây giờ anh mới nhớ ra một việc quan trọng. tâm trạng nhất thời hoang mang.

-“Không có chất bôi trơn”_Thanh nhìn nó cười cười_ “Làm sao nhóc”

-“Bôi trơn.”_thằng Tuấn không hiểu rõ ý Thanh lắm_ “Không có thì sao?”

-“Uhm.. không có thì”_cắn cắn môi dưới, lại nhìn cái vật cương cứng to lớn, chắc hẳn rất đau đây, hít một hơi, cười nhẹ_ “Cũng không sao”

Thanh cúi người nuốt trọn bộ vị của nó vào miệng mà mút liếm, không có chất làm trơn đành dùng nước bọt vậy. Dù sao cũng sẽ đỡ hơn là cứ vậy mà đâm thẳng, do vừa phóng tinh xong nên khi Thanh chạm vào bộ vị thằng Tuấn có cảm giác sung sướng khó tả, cái cảm giác tê dại gấp bội lúc này. Thanh dùng đầu lưỡi quần lấy dương vật nó, bôi trơn toàn bộ thân dương vật. Vừa mút lại vừa dùng tay động cái vật cương cứng của mình.

Thằng Tuấn vươn tay nắm lấy cái vật cương cứng từ tay Thanh, mà ra sức luật động. Khủy tay dao động, cổ tay cũng xoay xoay khiến Thanh nhanh chóng xuất tinh. Dùng lượng tinh dịch vừa bắn ra mà làm chất bôi trơn mở rộng lỗ nhỏ phía sau. Trán Thanh toát cả một tầng mồ hôi. Nếu không phải là thằng Tuấn anh cũng không tin mình lại có thể cam tâm làm ra cái chuyện này. Giống như tự làm sạch mình dâng mỗi lên cho sói ăn vậy.

Nhìn Thanh một, rồi hai ngón tay cắm vào cái nơi riêng tư thâm sâu, cái miệng vẫn ngậm chặt lấy cái dương vật nó, bộ dáng Thanh lại mỏng manh yếu ớt, thằng Tuấn không thể tiết chế thêm nữa mà lật đật anh nằm sấp xuống giường.

-“Được rồi.”_giọng Thanh khan đục lại càng gợi tình_ “Chú mày vào đi”

Không để Thanh kịp đổi ý, thằng Tuấn nhanh chóng rê bộ vị nóng hổi của nó vào đúng vị trí. Khi đỉnh đầu chạm vào vùng da hồng nộn kia, thằng Tuấn không kìm được mà dập mông một cái thật mạnh, dương vật của nó nhanh chóng bị mất hút hết 2 phần 3, thằng Tuấn ngửa cổ lên trần thở dốc.

-“Ah..”_Thanh một tiếng hét lên rồi nhanh chóng cắn chặt môi dưới. Cái thằng chẳng chút kinh nghiệm gì cả, một cái đã muốn lút cán luôn rồi, Thanh cảm thấy toàn thân phát run, cơ thể như bị xé toạt làm đôi. Lại không dám la lớn, chỉ có thể mong cái đau nhanh trôi qua_ “Đừng vội.. đợi chút”_Thanh nhỏ giọng thì thào.

Thằng Tuấn cũng nghe theo lời Thanh mà tiết chế, nó thấy trán Thanh ra từng từng mồ hôi, chắc hẳn anh rất đau đi. Nhưng một cái gì khác trong cơ thể lại thôi thúc nó động, hẩy động đi. Cái nóng ẩm bao phủ dương vật nó, có cảm giác như dương vật đang bị ép chặt đến khó chịu lạ rất thống khoái.

Thanh đều ồm hờ hấp, cơ thể cũng dần quen hơn, xoay mặt lại nhìn thằng Tuấn thì thấy mặt nó đang đỏ bừng vì tiết chế.

-“Được rồi.”_Thanh khẽ cười gật đầu.

Như được một lệnh thông qua, thằng Tuấn kéo rút dương vật ra đến gần hết rồi lại dập vào một lần nữa. Hơ một tiếng thật thống khoái, cặp mông nhẹ nhàng dao động, ra vào ra lại vào, khiến cặp mông thêm phần săn chắc.

Toàn thân bủn rủn vô lực, Thanh muốn ngã xuống lại được cánh tay thằng Tuấn nhẹ nhàng nâng lên. Khóe mắt vương vấn lệ chảy, một cảm giác mê mị đang dần lan tỏa khắp người Thanh. Thanh có thể cảm nhận được từng chuyển động của khối vật to lớn trong người mình, cái vật kia đang va chạm vào chỗ sâu nhất trong người anh, kịch liệt cọ sát vào thành ruột anh, khiến anh tê dại, nhưng lại muốn muốn sâu hơn nữa. Cái đau của thân thể, cái tê dại của não bộ, hòa vào nhau tạo nên một nỗi thống khoái khó tả. Khiến Thanh mê mị đắm chìm, vành mi vô thức hoen ứ.

-“Chậm.. chậm một chút”_Thanh thều thào, ngược lại ngử điệu lại như mời gọi, hấp dẫn

-“Không.. hơ.. ơ.. không thể”_thằng Tuấn cúi người gặm nhắm lại thì thào vào tai anh. Cặp môi lại nổi lên từng cơ như phô diễn sự sẵn chắc.

-“Xin.. em.. chậm .. anh.. a a”_Thanh không thể hoàn câu nói, nấc nghẹn, cánh môi vô thức mở rộng, đôi mắt nhắm nghiền, cái đầu lại lắc lắc, cái cảm giác này đúng là khó chịu mà, như dần mòn rút đi hết sức lực của anh.

-“Kêu bằng anh..”_thằng Tuấn hôn nhẹ lên cổ Thanh, chiếc lưỡi mơn trớn liếm dọc theo sống cổ_ “Gọi anh.. sẽ chậm”

-“Chậm.. quá nhanh.. chậm.. sâu quá”_Thanh hoàn toàn tê dại, thằng Tuấn lại tinh ranh khi cố tình rút ra hết chiều dài rồi đập một cái thật sâu vào. Thanh mở bừng mắt, trên cả người, lắc đẫy ngầy ngậy. Dương vật Thanh từ lúc nào lại cương cứng trở lại, đỉnh đầu chảy một dòng nước rỉ kéo dài như sợi chỉ dọc xuống tẩm ra giường. Thanh hiện tại hoàn toàn mất kiểm soát, thằng Tuấn nắm mọi chủ động.

-“Gọi anh.. xin anh đi”_thằng Tuấn mạnh mẽ cười, bàn tay tham lam vòng xuống chạm vào dương vật Thanh mà vuốt ve, mà trêu đùa.

-“Đừng.. a.. ơ.. chậm.. đừng chậm”_Thanh vô lực toàn thân, cổ họng khô khốc, không biết là do khoang miệng đang mở hay là do hơi nóng từ thân nhiệt nữa.

-“Gọi anh..”_thằng Tuấn không bỏ qua cơ hội bức ép đến cùng, ngón tay lại tinh nghịch mà true đùa đỉnh đầu vật của Thanh, khiến Thanh toàn thân run nhẹ. Hai kích thích cùng một lúc Thanh không thể chịu nổi nữa, cảm nhận rõ ràng vùng da hông nó khi thằng Tuấn đâm vào sâu trong anh, phía trước lại bị tay thằng Tuấn chơi đùa.

-“Anh.. chậm.. chậm lại”_Thanh vô thức làm theo lời nó

-“Kêu anh Tuấn”_thằng Tuấn chỉnh lại, thêm đạo lực đập mạnh như trừng phạt

-“Anh Tuấn.. chậm chậm lại”

-“Ngao chưa”_thằng Tuấn mỉm cười hài lòng, bàn tay lại vuốt ve thân dương vật Thanh mà dao động, chuyển động cơ thể cũng nhanh hơn. Toàn thân nó như sắp bùng nổ, cúi xuống dính chặt vào người Thanh, bờ mông ưỡn tới cắm chặt vào sâu trong người Thanh. Thanh cảm nhận rõ ràng cái vật trong người mình dường như đang nở ra. Chợt bừng tỉnh Thanh muốn thoát khỏi tay nó, nhưng cánh tay nó quá chặt, mà anh hiện tại lại không có lực, không tày nào thoát ra.

-“Đừng bắn vào trong.. a á”_Thanh nhú cả người lại. đã muộn, thằng Tuấn “Ồ hơ” một tiếng bắn toàn bộ lượng tinh thật sâu trong người Thanh. Cái chất nóng bỏng đó Thanh có thể cảm nhận nó đang vướng vào bụng mình, sâu trong người mình. Cả người Thanh cương cứng, anh cũng bắn tinh tràn ra bàn tay thằng Tuấn. khi người anh cần lên thì cái vùng kia càng co chặt lại, bao phủ như muốn nuốt lấy cái dương vật thằng Tuấn. Thằng Tuấn siết chặt dán vào người Thanh, nỗi thống khoái lan truyền trong từng tế bào của nó.

Cúi người hôn lên vành tai của Thanh, nút trọn vành tai, lại không kìm chế được mà cắn một ngụm lên chiếc cổ trắng mịn kia. Thằng Tuấn vẫn không nỡ rút ra khỏi người Thanh, hai người cứ giằng chặt vào nhau như thế một thời gian

-“Yêu anh quá đi mất”

28. Chương 28

Toàn thân như bị rút hết sức lực mà nằm trên giường, lại được thằng Tuấn ôm lấy trong lòng, quá mệt mỏi mà thiêm thiếp đi lúc nào không hay. Cũng quên cần phải vệ sinh. Thằng Tuấn cũng lưỡi cử động, hình như cũng quên cả việc phải ‘rút ra’, như thế có phải gọi là hòa hợp vào nhau không nhỉ. Căn phòng nhỏ lại

nồng nàn hương vị, mùi hanh của tinh, mùi mồ hôi hòa quyện vào, tiếng thở đều đều. Hai người cứ như thế mà dính lấy nhau mãi nguyện chìm vào giấc ngủ, một giấc đến sáng.

Thằng Tuấn dậy mất mơ màng thức giấc, cánh tay vô thức mà quờ quạng cái gối kế bên mới phát hiện là không có ai. Nhìn quanh phòng cũng không thấy Thanh, sao anh lại dậy sớm vậy, những chuyện xảy ra không phải là mơ chứ. Chợt thấy một vệt loang lổ trắng hồng trên giường, lại đỏ mặt mỉm cười vô hồn mà nhớ về chuyện tối qua, nghĩ lại thì lo lắng, không phải nó đã làm anh bị thương chứ. Cái này nó không muốn.

Mon men xuống giường tìm Thanh, lại nghe trong nhà vệ sinh hình như có người, chắc là Thanh.

-“Anh Thanh.. cóc cóc.. anh Thanh.. em muốn đi vệ sinh”

-“Chú mày đợi chút”_lại nghe trong nhà vệ sinh vọng ra_ “Anh sắp xong rồi”

-“Ồ”_nó lơ đễnh đáp, đành đợi vậy.

-“Chú mày vào đi..”_Thanh mở cửa bước ra, vẻ mặt dường như không tốt lắm.

-“Anh sao vậy”_nó quan tâm hỏi, không phải là bị thương thật đó chứ.

-“Không.. không sao”_Thanh xua tay, cười cười_ “Chú mày không phải cần dung nhà vệ sinh sao.. đi đi”

Nhìn Thanh từng bước, từng bước di chuyển nó biết là anh có chỗ không khỏe mà. Anh không nói với nó chắc cũng không có gì nặng, nhún vai, làm vệ sinh cá nhân trước rồi tính.

Bữa sáng đã được mẹ Thanh làm xong, món ăn khá thanh đạm, món chính cháu trắng, món phụ hột vịt muồn, món chấm muối tiêu. Thanh nhìn tô cháu mà muốn lười ăn, quả thực nhét không vào mà, không muốn ăn gì hết, bụng không khỏe.

-“Thấy tốt hơn chưa con”_mẹ Thanh hướng Thanh lo lắng hỏi.

-“Cũng đỡ hơn rồi mẹ”_Thanh đáp, lại quay sang nhìn thấy mắt thằng Tuấn ánh lên sự quan tâm, anh mỉm cười, gạt đầu tỏ ý khỏe mà.

-“Tuấn có muốn ăn gì khác không..”_mẹ Thanh quay sang hỏi thằng Tuấn, bà thấy nó hình như cũng không thích món này lắm.

-“Ồ..”_thằng Tuấn nhìn lại tô cháu trước mặt_ “Dạ không.. ngon lắm mà”_xúc một muống thật to đưa lên môi, gặm gù. Thật ra là do nó quan tâm Thanh nên cũng quên việc ăn thôi.

-“Ừ.. tại anh Thanh con đau bụng nên bác chỉ nấu cháu thôi”_mẹ Thanh ôn tồn giải thích.

-“Đau bụng?”_thằng Tuấn tia mắt sang Thanh.

-“Ừ.. không biết ăn trúng cái gì mà từ sáng tới giờ cứ đau bụng suốt”_mẹ Thanh quay sang Thanh hỏi_ “Có cần mua thuốc không, lát mẹ đi chợ mua luôn ha”

-“Không cần đâu mẹ”_Thanh từ chối, dù sao cũng không phải trúng thực mà, nghĩ đến cái lý do vì sao mà đau bụng Thanh lại không khỏi... đỏ mặt.

-“Ừ vậy ăn xong nghỉ ngơi chút đi”_mẹ Thanh nhìn nhìn Thanh_ “Mà cổ con sao vậy”

Cả Thanh và Tuấn đều cứng người, bất giác nhìn nhau, cười cười_ “Bị muỗi cắn”_Thanh sờ sờ vào dấu vết trên cổ đáp.

-“Muỗi?”

-“Dạ.. muỗi nhiều thật bác ạ”_thằng Tuấn cũng phụ họa chêm vô.

-“Thế à”_mẹ Thanh gạt gù tỏ vẻ tán đồng, ánh mắt lại toát lên sự nghi ngờ.

Ăn xong thì Thanh ngoan ngoãn làm theo lời mẹ là đi nghỉ ngơi. Bụng đã bớt đau hơn, mà dù có đau nữa chắc cũng không còn gì để ‘sổ’ ra đâu. Sáng giờ trực nhà vệ sinh rồi còn gì. Nghĩ lại mà thở dài, tối qua đúng là mệt quá không kịp ‘hậu giải quyết’ gì cả. Cứ như vậy mà ngủ thiếp đi, sáng lại bị cơn đau bụng ủa đến mà thức giấc.

-“Anh không sao thực chứ”_thằng Tuấn dọn dẹp xong cũng mon men lên giường ngồi kế bên Thanh.

-“Mẹ anh đi chợ rồi à”_Thanh quay sang nó.

-“Uhm..”_nó gật, lại hỏi_ “Sao tự nhiên lại đau bụng”

-“Cái này..”_Thanh cắn cắn môi dưới, khó nói thực, nhưng không nói rõ có khi nó lại đâm ra nghĩ, rồi lo lắng thêm thì sao_ “Tại chú mày hết”

-“Tại em?”_thằng Tuấn khó hiểu chau mày, có muốn đồ thừa làm nũng cũng nên hợp lý chút chút, liên quan gì nó ta, nó có cho anh ăn gì sao.

-“Đúng tại chú mày”_Thanh quả quyết xác nhận, tai lại bắt giác hồng lên_ “Anh.. anh hôm qua kêu là dừng.. dừng bắn vào mà”_Xấu hổ chết đi được, từ nhỏ đến lớn chưa từng nói ra những lời khiến bản thân muốn tìm chỗ chui như vậy, quay mặt, úp vào gối.

-“Hả?”_thằng Tuấn nghĩ nghĩ rồi như nhất thời bưng tỉnh, gãi gãi ót, giảo giác quay quay mặt, cái này, là vì lý do đó sao. Nó đâu có biết để lại ở trong đó thì sẽ bị đau bụng chứ, mà nếu biết nó cũng không chắc bản thân nó có thể tiết chế được không nữa. Hôm qua nó như mất kiểm soát bản thân vậy, có gì thôi thúc lại thúc đẩy nó.

Nếu vậy thì từ sau nó không bắn vào nữa là được chứ gì, những lời này đương nhiên không thể nói ra. Nhìn Thanh vành tai đỏ ửng là biết rồi. Không cần nhiều lời, vô thanh mà lại hữu thanh mới hiệu quả nhất, nhẹ nhàng nằm xuống, ôn mềm mà xoay người Thanh, lại ngọt ngào mỉm cười, ôm ấp.

29. Chương 29

Trở lại thành phố vào buổi chiều vì sáng mai thằng Tuấn lại có giờ học. Dĩ nhiên, khi xuống mỗi người một nẻo nhưng khi về là cùng nhau.

Nếu nói không có sự khác biệt là không thể tin, người xưa nhưng danh nghĩa đã khác dĩ nhiên có điểm khác. Nhưng cái khác này cũng không có cái gì quá xa lắm, thân nhau thì lúc trước cũng thân nhau rồi, anh em thì vẫn là anh em. Có điều thỉnh thoảng lại ngủ cùng nhau, mà tần số ngày càng lớn. Càng không đơn giản chỉ là nhắm mắt ngủ như trước.

Khi gặp nhỏ Thùy Linh trong lớp học thằng Tuấn nhận ra rằng nó không hận nhỏ như nó nghĩ, biết nói sao, nó không có cái cảm giác lồng lộn lên ghánh ghét, cũng chẳng hung hãn trừng nhìn nhỏ, không xa lánh như tránh tà, lại không phải sợ hãi không muốn tiếp cận nhỏ. Nó chỉ là không nghĩ bản thân và nhỏ có thể như trước, đơn giản thế thôi, ngoài ra không nhiều thêm những thứ khác. Nó cũng kinh ngạc, vì sao lại như thế, không phải nó nên hận nhỏ hay sao!

Thằng Duy hôm nay lại tỏ ra khá bức dọc, hỏi ra mới biết hấn và bà chị của hấn cãi nhau. Không biết cách an ủi, đành chịu trận lắng nghe thằng Duy sổ trận vậy. Việc này cũng không hẳn là xấu, ít nhất thằng Duy không ngủ trong suốt giờ học, quả là một kì tích. Có đôi khi thằng Tuấn cũng nghi ngờ có phải thằng này ở nhà không được ngủ hay không mà vào lớp là ngủ gà ngủ gật, rồi tự cười, sao lại có ý nghĩ kì quái như vậy chứ.

Tràng giang đại hải một hồi đến cuối cùng thằng Duy hùng hồn phán một câu xanh rờn là hôm nay tao không về. Thằng Tuấn lại hỏi nếu không về mày đi đâu, thằng Duy nghĩ nghĩ một hồi rồi quay sang nhìn nó, ánh mắt thành khẩn đến long lanh khiến thằng Tuấn chân lòng dựng thẳng mà rùng mình.

-“Mày thu nạp tao nha”_thằng Duy chấp hai tay trước ngực, nhìn rồi nhìn nó, chớp xong lại chớp chớp.

-“Ngộ không à.. sự phụ không thể tự ý quyết định chuyện này”_thằng Tuấn tỏ đạo mạo, vỗ vỗ đầu thằng Duy, lại bị thằng Duy né sang hướng khác.

-“Đi..”_thằng Duy không bỏ qua cơ hội_ “Đi mà..Tuấn.. Tuấn đại ca..”

-“Mày cũng biết tao đang ở nhờ nhà anh họ mà”_nên tao đâu có tự quyết định được, với lại hiện tại tao cũng muốn ‘riêng tư’ một chút. Tự dưng rước kì đà về làm gì, dĩ nhiên những lời này do bụng thằng Tuấn nói với tim nó. Về mặt thì vẫn ánh lên tia khó xử.

-“Tao có thể giúp mày việc nhà.. cái gì cũng được thu nạp tao đi.. nếu không..”

-“Không thì sao”_thằng Tuấn cau mày hỏi

-“Ngủ ngoài đường chứ sao”_nhún vai tỏ vẻ bất lực.

-“Mày đùa à”

-“Đâu có.. tao hết tiền rồi”_lại còn tự móc túi chứng minh hoàn toàn rỗng toét. Nhìn vẻ mặt như muốn siêu lòng của thằng Tuấn, thằng Duy mở cờ trong bụng, ừ thì trong túi hẵn rỗng toét thật nhưng trong ba lô thì ai biết đâu.

-“Để tao hỏi anh Thanh thử”_thằng Tuấn lấy điện thoại ra, rồi lại nghĩ không biết nên gọi hay không, vô tình nhấn gọi rồi lại nhớ ra chắc bây giờ anh đang làm việc thế là tắt nhanh. Nhanh chóng điện thoại báo có tin nhắn từ Thanh.

“Sao lại gọi anh”

“Nho a ak hjhj”

Qua vài phút cũng không nhận được re nào từ Thanh, dưới sự thúc giục của thằng Duy, đành nhấn tiếp.

“Bn e mun qua o nho vaj ngay ak”

“Con trai?”

“Uh.. hjhj.. dc ko a?”

“Bạn cùng lớp với chú mày?”

“Dung oi”

“Chú mày tự quyết định đi. Bye. Anh còn có việc”

Thế thì có lẽ được, nó cho thằng Duy một cái gật đầu, thằng Duy phát mừng ra mặt. Thằng Tuấn cũng nói rõ chỉ vài ngày thôi đó, thằng Duy gật gù nói chỉ hai ngày là được. Thằng Tuấn nghĩ tới mà thấy tức cười, thằng này trốn nhà đi mà còn biết trước ngày về hả ta, nghe cứ như là đi nghỉ ngơi du lịch đâu đó á.

Cốc cốc

-“Vào đi”

-“Thanh chú kí dùm chị cái này”_người phụ nữ đặt tập hồ sơ lên bàn làm việc, tiếp tục giải thích_ “Dự toán cho kế hoạch lần này”

-“Kế hoạch đầu thầu hả chị”_Thanh lật lật xem qua

-“Uhm.. còn có mấy cái thu chi trong tuần này nữa chú xem luôn giúp chị”

-“Chị đợi em lát”_Thanh xem qua rồi gật gật tỏ hài lòng, cô này làm việc khá hiệu quả_ “Chị ra ngoài trước đi.. khi nào xong tôi sẽ gọi”

Cốp cốp vài bước lại dừng lại, Thanh ngẩng đầu lên xem còn có việc gì không thì thấy chị ta nhìn Thanh chăm chăm, ánh mắt soi mói kì lạ, về mặt cười cười.

-“Chú Thanh đang yêu phải không”

-“A sao chị nói vậy”_Thanh thoáng bất ngờ

-“Thì thấy vẻ mặt chú dạo này tươi tươi nên chị đoán vậy”_hình như bản tính bà tám bộc lộ thì phải.

-“Đang trong giờ làm việc thì phải!”_Thanh nhẹ nhàng nhắc nhở, chị ta tỏ ra mất hứng rồi xoay người ra ngoài. Làm việc phải có nguyên tắc của mình, Thanh không bao giờ lãng phí thời gian làm việc vào những

việc thế này, song phẳng, một ngày anh bán 6 tiếng cho công ty, thì 6 tiếng đó anh chỉ làm việc, ngoài ra thời gian khác thì không bao giờ lôi công việc vào.

Gấp lại hồ sơ, những cái thuộc thẩm quyền thì xem qua cẩn thận rồi kí, phải chịu trách nhiệm với chữ kí của mình nên không thể qua loa được. Xem rõ từng con số và điều khoản, dù đó là nhân viên đặc lực nhất dưới tay mình thì cũng đôi khi có sơ sót. Người lãnh đạo mình phải chịu trách nhiệm vì thế không nên hời hợt. Lấy hồ sơ hoạch định cho tài chính cho kế hoạch đầu tư ra, cái này cần phải thông qua boss tổng xem xét. Kế hoạch lần này do boss trực tiếp chỉ đạo.

Định cung tay gõ cửa mới phát hiện hình như bên trong xếp đang có khách, cửa lại hở không khóa, định xoay bước đi lại nghe được tiếng xếp nhắc đến một người quen khiến Thanh dừng bước.

-“Quốc à cậu cũng đừng có quá đáng nha”_tiếng xếp cau có_ “Kế hoạch lần này với công ty chúng tôi rất quan trọng bao nhiêu chắc cậu cũng rõ. A các cậu vốn không hợp với dự án này”

-“....”

-“Người cậy đề cử thì tôi cũng đã nhận rồi.. bây giờ cả kế hoạch này cậu cũng muốn nuốt sao?”

Tập đoàn A, Quốc, người của Quốc đề cử sao, Thanh hoang mang, bước về phòng mình. Có phải là anh không? Có khi nào anh là lính nhảy dù? Nghĩ lại cũng thấy mình vào vị trí này quá dễ dàng rồi còn gì, nhưng vẫn không muốn tin. Chẳng lẽ không cách nào thoát khỏi gả ta sao. Hay vốn dĩ không phải là mình, chỉ do anh quá nhạy cảm thôi, Quốc từ sớm đã quên mất anh rồi. Cười khẩy, có thể dễ dàng quên vậy thì không dây dưa lâu thế. Mà chẳng phải chấm dứt rồi à, đúng hết rồi, con người thật khó hiểu, mà anh lại là một con người, lại còn nhạy cảm, nên càng không giản đơn, phi logic quá. Con người càng lý trí hình như là để che giấu đi tâm hồn yếu cảm của mình.

Cuối cùng cũng nên làm sáng tỏ, một cuộc điện thoại thôi mà. Một thời gian khá dài không liên lạc, vẫn còn là bạn được chứ, dù gì cũng từng thân hơn là bạn thân.

30. Chương 30

Quán cà phê chiều lưa thưa khách vắng, điệu nhạc nhẹ ngân nga, vang vang. Bài hát về Hà Nội, giọng hát lại trầm, nhẹ, như day như buồn ngủ. Nhưng nơi ngồi lại là một quán cà phê ở trung tâm thành phố Hồ Chí Minh, tầm mắt nhìn ra ngoài tầm kính dày là hàng hàng xe chạy, nối đuôi nhau, vương bụi đường. Nhìn dòng người vội vã, lại có cảm giác sinh động, vì bên tai không phải là tiếng xe ồn ào mà là điệu nhạc âm vang.

Cánh cửa lớn bị đẩy ra, một thân người bước vào, toát ra sự chững chạc, thành danh. Quốc vào quán, ánh mắt lướt qua một cái khắp căn phòng, dừng lại bên một người thanh niên ngồi ở gần cửa sổ.

Người thanh niên đó tay chống cằm, ánh mắt nhìn ra ngoài ô cửa, ánh mắt hiền hòa, trong trong, lại như suy tư trầm ngâm, khiến người ta nhìn thấy sẽ tự hỏi không biết anh ta đang nghĩ cái gì vậy nhỉ. Đến khi Quốc đứng bên cạnh, ‘Uh..’ một cái gần giọng Thanh mới phát hiện Quốc đã đến. Thanh nhìn Quốc, anh ta vẫn như vậy, phong độ, chững chạc, cả cơ thể toát ra khí chất của một con người cao cao.

Mỉm cười, nụ cười ột bằng hữu lâu ngày gặp lại, Thanh chìa tay ra, nhướn miệng cười. Quốc nhìn nhìn bàn tay Thanh rồi cũng vươn tay ra bắt lấy. Bàn tay này vẫn mềm như vậy, Quốc nhanh chóng rút tay về, kéo ghế xuống ngồi đối diện Thanh, nhìn Thanh. Ánh mắt này khiến cho Thanh có cảm giác không yên được, như đang dò xét, như đánh giá lại giống như thấu hiểu nhìn rõ tất cả. Thanh cười cười, cũng nhìn Quốc, phút chốc hai người dường như không biết nói gì, đã chuẩn bị trước khi điện thoại hẹn gặp thể mà giờ này khó mở miệng quá. Có nhiều điều điều muốn nói, nhưng lại bị nén lại ở đâu đó trong ngực, tự cảm nhận nếu mình nói ra đúng là không hợp tình cảnh tí nào, thế là không nói lời nào.

Bầu không khí cứ như vậy, hai người nhìn nhau, một người mặt không gợn sóng, một người cười cười gượng. Đợi đến khi cô bé phục vụ bê menu ra hỏi các anh dùng gì ạ thì hai người mới chuyển đi sự chú ý.

-“Cà phê”_Quốc nhìn cô nhân viên bảo, cô nhân viên viết viết vào một tờ giấy rồi rời đi.

-“Anh.. vẫn khỏe chứ”_đần đo suy nghĩ, lại nhìn nhau cả buổi, Thanh trong lòng tự cười, tự nhiên lại có thể thốt ra một câu như vậy, nghe sao xa lạ quá.

-“Khỏe”_Quốc xác nhận, lại nhìn Thanh hỏi_ “Em và thằng nhóc đó.. tốt chứ”_không vòng vo, Quốc đi thẳng vào vấn đề mà mình quan tâm.

Thanh khẽ cười, không ngờ câu đầu tiên anh ta nói lại là hỏi mình với thằng Tuấn. Nhẹ cười với cô nhân viên vừa ra đặt cốc cà phê xuống bàn, cô ta cũng mỉm cười lại Thanh một cái mới bước vào trong. Lúc này Thanh mới xoay qua Quốc_ “Tôi cứ ngỡ anh sẽ hỏi tôi sống tốt không chứ”

Quốc khẽ cười, chỉ là một cái cong môi nhẹ, chỉ là khoe môi nhếch lên. Nhưng cái cong môi nhẹ đó lại như ánh dương nhỏ, thấp lên gương mặt Quốc. Thanh đắm đắm nhìn Quốc, nụ cười như thế này đã bao lâu anh chưa thấy Quốc thấp lên nhĩ, có lẽ rất lâu rồi.

Như hai người bạn già lâu ngày gặp lại, cứ ngỡ thân thân như ngày nào giờ mới biết không thể quay lại như trước, hay là do bao năm đã có quá nhiều cách ngăn thì phải. Muốn gỡ đi cái vách nào dễ dàng, nhưng nào ai hiểu cả hai hơn nữa. Lời nói có phải quá dư thừa không, nhìn nhau đã hiểu nhau, cái này có đáng gọi là tri kỉ?

Nếu nói về đời người thì vẫn là một câu củ rích dùng cả trăm năm ấy, dài không dài mà ngắn không ngắn. Nhưng cái khoảng không dài mà cũng chẳng ngắn ấy lại xảy ra biết bao nhiêu chuyện, hôm nay anh là bạn tôi, ngày mai anh và tôi là gì; hôm nay chúng ta hận nhau có chắc ngày mai chúng ta không thể cùng nhau nắm tay nhau, nhìn nhau chan chứa cảm tình. Dù không dài nhưng nó đủ để thay đổi cảm xúc con người, dù không ngắn nhưng cuộc đời này lại khiến người ta tiếc nuối mãi.

Trải qua bao nhiêu việc trong quá khứ, hận cũng đã hận rồi, nú kéo giờ cũng đã buông tay, giờ đây tôi và anh lại có thể bình ổn ngồi lại đây, nhìn nhau, dòng hồi ức đã qua cũng không còn quan trọng nữa. Cái gọi là tha thứ, cũng không hẳn, chỉ là thấy như hiện tại không phải là tốt lắm sao. Nghĩ đến chuyện tha thứ hay không cơ bản là vẫn canh cánh ở trong lòng vấn đề đó mà thôi. Hiện tại là tốt nhất, anh vẫn dõi theo tôi, tôi biết, và tôi cũng vậy, xem báo lại tìm xem có đưa tin về anh không, chỉ như thế thôi, một vị trí nhỏ dành cho người xưa, cổ nhân à.

Bước vào nhà Thanh phát hiện ra ngay căn nhà hôm nay có điểm khác lạ. Thứ nhất, trên giá có thêm một đôi giày lạ, một đôi giày thể thao trắng với màu dây lòe lẹt, không phải thằng Tuấn tự dưng có sở thích màu mè chứ! Thứ hai, căn nhà có vẻ ngăn nắp hơn hẳn, báo buổi sáng gọn gàng trên sofa giờ được xếp ngăn nắp trên bàn kiếng, nhà dường như mới được lau xong, còn hơi nước. Mà làm Thanh khó tin nhất là trong nhà thoang thoảng hương thơm, ai đó đang nấu ăn. Không phải thằng Tuấn chứ! Thanh khó tin từng bước bước vào bếp.

-“Cho tao miếng coi”_thằng Tuấn tay cầm sẵn đôi đũa, nhắm ngay cái nồi trên bếp mà làm mục tiêu.

-“Chưa có chín.. cái thằng... bỏ xuống...”_thằng Duy nhanh nhẩu dùng đôi đũa trong tay kẹp đôi đũa thằng Tuấn lại.

-“Hồi nãy tao thử được rồi mà”_và cũng lúc đó tao mới biết ày ở ké cũng có cái lợi, hehe.

-“Hồi nào..”_thằng Duy lấy đầu đũa chấm vào nước thịt đưa lên ném thử, gạt gù.

-“Khi mày đi rửa tay đó”_thằng Tuấn hì hì cười, cái đũa vừa được thả ra có dấu hiệu không yên phận.

Thằng Duy khinh thường nhìn nó, thằng Tuấn cười khì khì đánh trống lảng. Khi Thanh bước vào bếp đập vào mắt Thanh là khung cảnh thế đấy, thằng Tuấn đang rất gần một người con trai khác, cười toe tét, cánh tay choàng sang người ta, rất giống như đang ôm, người con trai đó cũng nhìn nó. Và cũng người con trai đó là người đầu tiên nhận ra sự hiện diện của Thanh.

-“Anh Thanh phải không?”_thằng Duy gạt nhẹ một cái coi như chào hỏi.

-“Em là..”_Thanh nhìn tổng quan thằng con trai trước mặt một cái, rồi lại liếc sang thằng Tuấn một lượt_ “bạn thằng Tuấn đúng không”

-“Anh về rồi”_thằng Tuấn giờ mới phốc một cái nhảy xa thằng Duy, tư thế này đúng là để khiến người ta hiểu lầm, có khi nào Thanh đang hiểu lầm rồi không, nó có cảm giác ánh mắt anh khác lạ, như đang trách móc. Nó ngược lại lại cảm thấy vui, anh đang ghen à, haha, thực là ấm lòng mà.

31. Chương 31

-“Anh về rồi”_thằng Tuấn giờ mới phốc một cái nhảy xa thằng Duy, tư thế này đúng là để khiến người ta hiểu lầm, có khi nào Thanh đang hiểu lầm rồi không, nó có cảm giác ánh mắt anh khác lạ, như đang trách móc. Nó ngược lại lại cảm thấy vui, anh đang ghen à, haha, thực là ấm lòng mà.

-“Ngại quá hehe.. em ở ké ăn chục nhà anh vài ngày khề khề”_thằng Duy gượng gạo cười cười.

-“Có gì đâu mà em nói vậy”

Bữa cơm chiều nhanh chóng được dọn lên, thức ăn hôm nay do thằng Duy chuẩn bị, tự tay nấu. thằng Tuấn quả thật không ngờ thằng bạn nó là chân nhân bất lộ tướng, có tài nấu ăn giỏi như vậy, Thanh cũng khen thằng Duy nấu rất khá, hỏi nó có học qua lớp nào không. Thằng Duy toe toét cười rộ lên nói là đâu có, chỉ tự nấu thôi hà. Thằng Tuấn vừa ăn vừa đánh giá, thằng này đúng là một nội trợ tốt, có thể dọn nhà, lại nấu ăn được, có khi nên giữ nó lại thêm vài ngày, dạo này Thanh có vẻ bận rộn, có thằng Duy ở đây đỡ phiền anh xuống bếp, lại có thể không cần phải ăn ở ngoài. Suy nghĩ thì nghĩ thế trong đầu thôi, chứ nào có nói ra, nghe ra sao mà giống bóc lột con người ta quá.

Chuyện thằng Duy đến ở vài ngày vốn là nghĩ không có gì rắc rối, nước tới chân mới biết thực ra là do bản thân chưa suy nghĩ thấu đáo. Chuyện là khi màn đêm buông xuống, ba anh em ngồi cùng nhau xem tivi, thằng Duy ngồi xếp bằng trên sofa, ‘cướp’ một cái cần một miếng lê, quay sang thằng Tuấn hỏi.

-“Tối nay chúng mình ngủ chung rồi ha.. hắc hắc”_mặt nở một nụ cười gian, còn ma ranh dùng khủy tay huýt vào hông thằng Tuấn một cái. Nói xong một câu không hợp với hoàn cảnh, anh Duy nhà ta lại tính bơ ‘cướp’ một tiếng in dấu răng lên trái lê mà tiếp tục xem tivi.

Thằng Tuấn nhìn Thanh cười cười, méo xẹo, cái này đúng là nó chưa từng nghĩ tới à nha. Chỉ nghĩ là có thêm một người tới nhà ở thôi. Khổ nỗi nhà chỉ có hai phòng ngủ, mà dạo này chỉ dung có một phòng hà, hôm nay chui ra thằng Duy thì tính làm sao. Không thể kêu thằng Duy vào phòng nó ngủ để nó qua phòng Thanh ngủ được, giải thích thế nào, tao không quen ngủ với người lạ, hay là con trai với nhau không quen, nói ra không sợ thằng Duy cười vào mặt sao. Lại cũng muốn ngủ cùng Thanh, muốn được ôm anh như một cái gối mềm vào lòng, cảm giác đó khiến nó nghiện mất rồi, mềm mềm, ấm ấm, lại nhẹ nhàng, hương dịu nhẹ, ấm lòng.

Một vấn đề nan giải đây, lại chưa nói đến việc Thanh có ghen hay không nữa, liếc cái thằng kì đà đang ngồi nhõn nhõn xem tivi mà ăn lê kia một cái, thật là biết là dẫn kì đà về rồi, ai ngờ con kì đà này lại cản trở nhiều thứ như vậy đâu chứ.

Nhìn cái điệu bộ của thằng Tuấn mà Thanh muốn cười, nén lại, cái thằng như trẻ con thế, cũng đáng yêu, muốn véo vào má nó một cái, cần một gặm.

-“Hai đứa chơi nha.. anh đi nghĩ trước”_đứng dậy, sải bước lên cầu thang, quay lưng lại với thằng Tuấn, bước vào phòng, lại nhìn nhìn cánh cửa, cuối cùng vẫn là khép lại. Cảm thấy mệt mỏi, mở tủ lấy đồ, vào nhà tắm, tắm xong thì lên giường ngủ. Nhưng lại không ngủ được, suy nghĩ về khá nhiều thứ, nhiều điều cứ như một drama mà lần lượt chiếu lướt qua, khiến người ta suy nghĩ. Nghĩ về một ngày đã qua, những gì mình thấy, có những thứ lúc đó không để ý thì bây giờ lại tái hiện rõ mồn một. Ví như cái thái độ của chị nhân viên kia, lúc đó đúng là không quan tâm giờ nghĩ lại cũng buồn cười, đúng là con người thích soi mói người khác, Thanh không nghĩ đó là quan tâm, vì độ thân thiết giữa hai người chưa đến mức đó.

Lại còn có chuyện nhỏ nhặt hơn, ví như đã lâu rồi không thấy bà cụ ngồi xe lăn bán vé số gần nhà. Bình thường không để ý, giờ này bỗng nhiên nhớ ra, đúng là lâu rồi không gặp bà thật, không biết bà hiện tại

sống thế nào, mong là bà vui vẻ. À còn Quốc nữa, anh ta có phải hay không đã có hạnh phúc mới, hình như buổi chiều mình thấy ngón áp út anh ta mang nhẫn, mà hình như cũng không rõ lắm, tóm lại là không nhớ rõ, chỉ tự có một ấn tượng như thế, phải chăng anh đã nhìn lầm.

Cuối cùng, và nhiều nhất vẫn là hình ảnh của thằng Tuấn, đúng là nhân vật chính có khác, thủ vai chính nên thời gian xuất hiện cũng dày hơn người khác. Nét mặt nó lúc ở trong bếp cùng thằng Duy, phải nói lúc đó anh có thoáng bất ngờ, vì trong nhà đột nhiên có người lạ, nhưng mà anh lại nhanh chóng nhớ ra, thì ra là bạn của thằng Tuấn. Hỏi anh có ghen không à.. Thanh phì cười, lắng nghe tiếng động ‘két’ rồi sau đó là ‘tạch tạch’ tạch tạch tạch’. Tiếp đến là cảm thấy tấm chăn được ai đó vén lên, niêm chịu thêm trọng lượng lún xuống, một bàn tay ai đó chạm vào người anh, vòng sang eo, kéo Thanh vào ngực ai đó. Mà ai đó dường như nghĩ rằng Thanh đang ngủ nên động tác rất nhẹ nhàng, khe khẽ, nào hay rằng Thanh chỉ vờ nhắm mắt xem ai đó sẽ làm gì.

Cảm giác ấm, mềm mại khi làn môi ai kia chạm vào trán Thanh, ai đó có vẻ chưa thỏa mãn, hôn thêm một cái vào môi, quyến luyến tách ra, rồi lại lưu luyến mà thêm một lần nữa chạm vào môi Thanh. Thằng Tuấn quả thực không cam lòng, nó đã nhịn hai ngày rồi. Có những thứ khi nếm được một lần người ta không thể nào ngăn cảm bản thân đến tìm để nếm lần hai. Nhưng mà ai kia lại đang khép mi ngủ, có phải anh làm việc quá vất vả rồi không, nó không thể giúp gì cho anh hết. Không thể bảo bọc anh như một người anh lớn, vì anh là anh nó. Không thể nuôi anh, vì nó không làm ra tiền, vả lại còn dùng tiền của anh nữa. Muốn giúp anh việc gì đó, việc nhà chẳng hạn, anh lại muốn nó học, không cho nó làm. Cũng có lúc nó muốn xuống bếp nấu cho anh một bữa, nhưng khổ nỗi lực bất tòng tâm.

Không dễ gì mà đợi thằng Duy ngủ say để trốn về phòng của mình, nếu không ôm ôm, áp áp một chút đúng là uống công nha. Nghĩ thế, đôi môi lại một lần nữa phủ xuống môi Thanh, khi chạm vào bờ môi Thanh thì môi Thanh tự nhiên khẽ mở ra, đầu lưỡi vươn ra chạm vào môi nó. Không bỏ lỡ cơ hội, chiếc lưỡi thằng Tuấn nhanh chóng phối hợp, hòa quyến vào nhau, bờ môi như dính vào nhau. Đã được sự cho phép của Thanh, nụ hôn nhẹ ban đầu càng lúc càng mạnh bạo, khiến hai cơ thể dần nóng ran lên.

Vừa tắm xong nên Thanh chỉ mặc mỗi cái áo tắm, cũng vì thế mà bàn tay thằng Tuấn càng dễ dàng len lỏi, mơn trớn, làm tăng xúc cảm. Ngón tay thằng Tuấn hết trêu đùa đầu vú Thanh lại chuyển xuống rốn, xoa nắn tấm lưng Thanh, thấp dần xuống dưới, xuống dưới, chạm vào bờ mông Thanh.

Thanh vẫn nhắm mắt, nhưng cả hai đều biết anh không phải đang ngủ. Thằng Tuấn ngấm Thanh, bộ dáng anh hiện tại thật quyến rũ, có từ nào thích hợp hơn từ quyến rũ không, khi mà anh nằm trên giường với đôi mắt khép hờ, toàn thân chỉ mặc mỗi cái áo choàng tắm đang hở tung ra, che che ấp áp trông lại càng khiến người khác muốn xông vào mà khiêu khích. Nhịp thở đều đặn lại như dồn dập, ngực phập phồng theo nhịp thở, bụng cũng căng rồi xẹp xuống. Ngửa cổ lên trần nhà, mi mắt dao động li dim khi bàn tay thằng Tuấn mon men vào vị trí trung tâm nhất của cơ thể mà xoa nắn.

Không thể nhịn nổi nữa, thật sự khó mà nén nhịn thêm, nhanh chóng thoát ly, thằng Tuấn đến ôm Thanh vào lòng, xoay một cái mà đặt Thanh nằm dưới nó. Hàng mi động đậy, Thanh mở mắt ra nhìn nó. Đôi mắt nó như rạo rực, lại như có lửa mà đang thiêu cháy toàn thân Thanh.

32. Chương 32

Quần lấy nhau suốt một thời gian làm hai người một nhà, cơ thể mồi hôi như một lớp màng bao phủ.

Hai cơ thể dính sát vào nhau, dường như không có khoảng cách, có thể nghe được nhịp tim trong lồng ngực đối phương, lại còn cảm nhận hơi thở của người kia. Hơi thở của người vừa qua cơn giao hoan đặc biệt nồng, mạnh mẽ theo hương vị dục tình. Không gian trong phòng nhất thời trầm xuống, như đôi vợ chồng son quyến luyến nhau không rời, cả hai ai cũng muốn cảm nhận thêm hương vị của đối phương, có cảm giác cái vị này mê người, lại quen thuộc, lại khiến người ta say mê.

-“Thằng Duy là đứa bạn tốt của em trong lớp”_nói một câu nghe như vô nghĩa, nhưng người nói có ý tứ rõ ràng, nó không muốn để lại trong lòng Thanh vướng mắc nào, nhỏ nhất cũng không. Nó từng nghĩ rất nhiều về tình yêu, và nó nghiệm ra một điều sự tin tưởng là thứ tối qaun trọng. Có đôi khi nghĩ rằng đó là vấn đề nhỏ không cần giải thích, nhưng có nào hay vấn nhiều giọt nước mới làm thành hồ, nào biết rằng muốn che giấu lời nói dối người ta sẽ thường dung lời nói dối khác, chi bằng cứ nói rõ ra tốt hơn không?

-“Anh biết”_lúc này đây mà thằng Tuấn nói ra điều này thì ý tứ quá rõ ràng rồi, có lẽ nó hiểu lần rằng Thanh ghen chẳng.

-“Vì vậy mới rủ nó qua ở chung”_thằng Tuấn tựa cằm lên trán Thanh cọ cọ_ “Anh đừng có hiểu lầm.. lúc chiều là..”

-“Anh không có nghĩ gì hết”_Thanh trấn an nó_ “Anh chỉ ngạc nhiên thôi”

-“Ngạc nhiên?”_nó khẽ chau mày, khó hiểu.

-“Ừ.. ai lại để khách tự mình xuống bếp lại còn bắt người ta dọn dẹp nhà”_Thanh từ tốn phân trần.

-“A thì ra là vậy”_vòng tay thêm siết chặt, thì ra do nó nghĩ quá nhiều_ “Anh không nghi ngờ gì sao”

-“Anh chỉ biết em sẽ không như thế”_không hiểu vì sao, chỉ biết có một thứ trấn định trong lòng khiến Thanh tin tưởng, có lẽ.. mù quáng rồi.

-“A.”_câu trả lời nằm ngoài dự tính, không ngờ anh có niềm tin với nó như thế. Thực cảm động, tâm nó dường như mới rung lên, nếu có thể nó thực muốn anh đánh vào là một bộ phận cơ thể nó. Vì ở bên anh nó mới cảm thấy vẹn toàn.

-“Không định về phòng à”_điều chỉnh một chút, nha có khách, ít nhất bây giờ cũng chưa có ý định dám ngủa bài với thiên hạ, thế thì nên khiến người ta nghi ngờ càng ít càng tốt.

-“Anh thật bội bạc”_thằng Tuấn ai oán làm nũng, cầm cạo cạo vào mái tóc Thanh. Thanh cũng chẳng buồn ngăn cản nó, ngược lại còn cảm thấy nó như lúc này đáng yêu, thôi rồi, hết cách, lún quá sâu rồi.

Không thấy Thanh đáp thằng Tuấn phán tiếp một câu làm Thanh xanh luôn cả mặt.

-“Dùng xong thì muốn đá người ta đi”

Không nói không rằng thúc vào hông nó một cái, cho chừa cái tật ăn nói hàm hồ. thằng Tuấn oai oái than đau, biết nó giả trò Thanh cũng chẳng màn tới, một lát sao thấy nó vẫn ôm bụng co quắp nằm trên giường mới có chút dao động. Không lẽ mình ra tay mạnh quá sao. Thanh mon men đến gần lay nó, nó cũng không thêm quay qua nhìn, chỉ gạt tay Thanh ra khỏi người nó.

Giận rồi, Thanh nghĩ, lạ thật, như thế lại thấy đáng yêu sao đó. Một thằng con trai to xác nằm co quắp trên giường làm nũng, không mảnh vải trên người, lại giận giỏi, thế mà có một sức hút kì lạ. Khiến Thanh ngồi bên nhìn say sưa. Khóe môi lại nở nụ cười. thằng Tuấn phát giác ánh mắt ai đó nhìn chằm chằm mình thì cũng ngốc đầu lên xem, bắt gặp ánh mắt chăm chú của Thanh nó lại quay mặt sang hướng khác, rồi lại len lén liếc qua nhìn.

Còn chưa chịu xin lỗi người ta nữa à, thằng Tuấn trong lòng nghĩ. Thanh nào hay nó đang cần lời xin lỗi đó, anh chỉ có phải đã nói yêu rồi nên hai người không cần phải giữ kè nữa không, như nó lúc này, muốn vui thì vui, giận giỏi thì làm nũng, có thể tùy tiện bày ra cái mà mình thích. Mà cũng như anh, khi yêu rồi cũng thì dù nó làm gì cũng thấy đáng yêu, dễ thương, nên nó thực muốn làm gì thì làm. Yêu là như thế này, không phải làm vì người, mà sống vì mình, nhưng điều đó lại khiến cho người kia cảm thấy đáng yêu.

Tiếng chuông điện thoại vang lên khiến Thanh chợt giật mình, suy nghĩ vẩn vơ cái gì không biết. Cầm lấy điện thoại, ra hiệu thằng Tuấn đợi anh lát. Thanh lấy áo khoát, bước xuống giường, hướng ra ban công để nghe điện thoại.

Thằng Tuấn ai oán nhìn theo tấm lưng thon gầy của Thanh, em vẫn chưa tha thứ cho anh đâu. Nhưng lại nghe được một tiếng khiến tâm hồn nó không chủ động lại tự dậy sóng. Không phải nó cổ tình, chỉ là vô tình nghe thấy, lại không biết bọn họ đang nói gì, trong lòng có gì đó bức rức không yên.

Chỉ một tiếng “Gì vậy Phương?” mà khiến nó khó chịu vậy sao. Nghĩ lại nếu anh Phương là một người bạn bình thường thì nó không như vậy, nhưng khổ nỗi anh Phương không phải như vậy, mối quan hệ giữa hai người họ cũng không chỉ là bạn bè, còn sâu nặng hơn tình nhân nữa là. Tri kỉ, tâm giao có lẽ đúng hơn. Tin tưởng Thanh, thằng Tuấn không thiếu sự tin tưởng này, nó chỉ là không tự ti về tình cảm non trẻ giữa hai người, còn chưa hơn nữa năm mà, thời gian đôi khi thực quan trọng, nó giúp con người ta tự tin hơn. Nếu biết trước như vậy, thì nó sẽ thường xuyên đi gặp họ hàng hơn, có thể nó và Thanh sẽ biết nhau sớm hơn.

33. Chương 33

–“Gì vậy Phương?”_Thanh tiếp điện thoại, nếu giờ này thằng Phương gọi điện ắt hẳn không phải bình thường.

Bên ngoài ban công nhìn vào Thanh vốn không biết tâm tình thằng Tuấn đang hoang mang lo nghĩ, Thanh chỉ thấy nó lẩn qua lộn lại trên nệm, rồi lại nằm sấp xuống, như một đứa trẻ cúi xuống đợi ăn đòn, cặp mông kia thật vung nha. Bộ dáng dễ thương như vậy, lại như làm nũng, khiến Thanh phì cười.

–“Sao vậy Phương?”_chờ một lát bên kia vẫn âm thanh ư ừm.. Thanh càng nghi ngờ, rốt cuộc có chuyện gì_“Phương..”

–“Tao đây..”_giọng nghe như nhựa, thằng Phương say_ “Mày thấy tao thế nào.. ừm”

–“Mày nghĩ ngơi sớm đi”_không phải xảy ra việc gì chứ, mai nên hỏi rõ, Thanh nghĩ, thằng Phương không thường dùng rượu mà_ “Ngủ sớm đi”

–“Ngủ gì.. ngủ gì mà ngủ”_lại nghe hình như bên kia có tiếng ồn ào, giọng ai đang nói chuyện thì phải.

–“Mày đang ở đâu”

–“Có đèn.. có bia.. phía trước còn có cây cao nhiều màu chớp chớp”_sao lại uống say ra cái dạng này không biết, Thanh thở dài, cuối cùng vẫn nói một câu.

–“Ở đó đợi tao, tao đến ngay”_ban đầu cũng không biết là nơi nào, nhưng khi thằng Phương nói đến cây cao nhiều màu sắc thì Thanh tự có một đáp án rồi.

Thằng Tuấn vẫn nằm úp như củ, cảm nhận được Thanh đã vào phòng cũng không có tâm trạng dịch chuyển. lại nghe tiếng Thanh mở tủ, anh bước vào phòng tắm, rồi tiếng nước. anh định đi đâu sao, thằng Tuấn ngốc đầu lên nhìn cái đồng hồ trên đầu giường, khuya thế này rồi mà. Chẳng lẽ đi gặp anh Phương, phớt một cái thằng Tuấn ngồi dậy, sắp bưng trên giường, mắt gián vào tắm cửa phòng tắm.

Từ phòng tắm bước ra, Thanh cười cười nhìn ánh mắt kì lạ của thằng Tuấn, cái thằng lại lên cơn, nhìn anh đăm đăm như muốn soi mói toàn thân anh vậy. Ném cái khăn lên đầu nó, che đi cái ánh mắt khiến toàn thân anh cảm thấy không yên.

–“Anh đi đây một chút”_Thanh bước lại đầu giường lấy cái điện thoại.

–“Đi gặp anh Phương à”_Thanh khẽ giật mình, rồi cũng không hỏi sao nó lại biết. Thanh chỉ gật đầu “Ừ” một tiếng, lấy đồng hồ đeo vào tay.

–“Không đi được không?”_giọng nói nhẹ như thèo thào, nhưng Thanh vẫn có thể nghe được, ngữ điệu mang theo hương vị quyến luyến, lại như bắt lực níu kéo. Thanh khó hiểu quay lại nhìn nó, thằng Tuấn không tiếp ánh mắt của anh, ánh mắt nó lơ đãng rơi vào hướng khác.

Có sự khác biệt, cả này không phải làm nũng cần dỗ dành. Thanh nhận ra điều đó, không phải Thanh là người đa cảm, nhưng thật sự linh cảm cho anh biết bên trong thằng Tuấn nhất định có điều khó chịu. Vấn đề gì, Thanh đau mày suy nghĩ, vốn lúc này chỉ là làm nũng, vậy là chuyện sau đó, nó vừa nhắc đến Phương, là vì Phương sao.

Đoán đoán vẫn là không ra nó rốt cuộc căn nguyên rõ ràng vì sao, Thanh đành bước lại gần hôn lên trán nó một cái, xoa xoa đầu nó, bảo nó ngủ đi rồi bước ra phía cửa. vẫn cảm nhận ánh mắt của ai đó gián vào người, bước được hai bước Thanh quay đầu lại, nhìn thẳng Tuấn, khẽ cười.

-“Đi cùng anh đi”_không hiểu sao Thanh chợt muốn nó đi cùng, vẫn phải nghĩ ra một lý do_ “Tối rồi đường lại vắng.. đi cùng đi”

Khi đến cái quán chỉ thấy thằng Phương nằm dài trên bàn, miệng lẩm bẩm cái gì đó. Nhìn thoáng qua trong quán thì chẳng còn ai, chỉ còn độc nhất mỗi thằng Phương và bà chủ quán đang chuẩn bị đóng cửa. thấy có người tới đón một con sâu đang nằm lì ở quán trong lòng bà chủ như trút đi một phiền phức, bề ngoài thì vẫn cảm râm than phiền với Thanh, nào là tiệm sắp đóng cửa rồi mà còn nằm chình ịch ra đó, còn có say bí tỉ không liên lạc được với ai, nào là cản trở bà đóng cửa, nếu mà đến trễ chút nữa là bà tổng ra đường nằm rồi...

Thanh tỏ vẻ ái ngại, xin lỗi bà một câu rồi kéo thằng Phương đứng dậy, nếu bình thường thì chỉ sức Thanh cũng có thể kè cậu đi, mặc nỗi lúc này đang say, toàn bộ thể trọng cậu đều dồn vào người anh, thế là loạng choạng rồi ngã. Thằng Tuấn một bên đỡ lấy Thanh, rồi cùng Thanh dìu Phương ra xe.

Thằng Phương say, ăn nói lung tung, tay chân khua về cả lên. Điều này Thanh dường như có phần quen hiểu, thằng bạn anh bình thường có vẻ đoan trang, phúc, nhưng khi có rượu vào thì hành động khác hẳn. Làm bạn bao nhiêu năm, dĩ nhiên Thanh không chỉ một lần gặp qua cái dạng này của thằng bạn thân. Với những lời nói và hành động lúc say của thằng Phương, Thanh chỉ cười ngao ngán lắc đầu. Mai lúc mảy tỉnh rượu, lại không biết mình đã nói gì cho coi.

Chỉ sợ người nói vô ý mà người nghe hữu tình, thằng Tuấn chau mày khó chịu. Đây không phải là đang bày tỏ sao, Phương dường như dán chặt vào người Thanh, lúc mới đến đã nghe cậu gọi tên Thanh rồi, lúc Thanh đỡ cậu thì cả người như quần lấy anh, còn có khẽ chạm môi vào má anh thì phải, hình như là thì thào vào tai, thằng Tuấn không xác định rõ là cái nào, nhưng một trong hai cũng khiến nó không vui, nội tâm dậy sóng.

34. Chương 34

Đỡ một người là không dễ, đằng này còn kè một người say về nhà nên phải nói là rất khó. Bước đi kẻ say thì loạng choạng, cơ thể như không xương mềm nhũn, lại bám víu vào người mình, toàn bộ sức nặng cơ thể đều tựa vào mình, gian nan lắm mới có thể hoàn thành được công việc này. Cũng may không phải một mình nên Thanh cũng thấy đỡ hơn. Thả thằng Phương nằm cái “phịch” xuống giường Thanh cảm giác như mình trút được cả một gánh nặng lớn. thằng Phương say bí tỉ nằm ịch trên giường lăn qua lăn lại, có vẻ khó chịu.

-“Chú mày đi lấy cho anh chút nước ấm”_Thanh quay lại bảo thằng Tuấn. Nó gật đầu một cái không đáp bước ra khỏi phòng.

Thanh thở dài, ngao ngán lắc đầu bước lại gần giường chỉnh lại tư thế nằm cho thằng Phương. Không biết có chuyện gì đây, sao lại uống say thành ra cái bộ dạng này chứ. Vô tình lại hở ra vết sẹo trên trán, Thanh đưa tay chạm vào, vuốt ve, như một thói quen, mỗi lần chạm vào đây cũng như chạm vào nơi mềm nhất trong người Thanh, khiến dâng lên một cảm giác khó chịu.

-“Mày nói gì”_thấy miệng thằng Phương mấp máy âm gì đó không nghe rõ, Thanh khẽ sát tai lại nghe.

-“Nư.. ớc.”_hương rượu phả vào mặt nồng khó chịu, giọng khào khan nhưng Thanh vẫn nghe được, thì ra cậu khát. Thanh đứng dậy nhìn quanh trong phòng tìm nước, rồi đứng lên định đi lấy thì tay bị níu lại.

-“Mày muốn gì nữa không?”_Thanh giương mắt hỏi.

-“Đừng đi.. Thanh.. ở lại đi”_cảm giác bàn tay bị siết chặt Thanh cau mày muối rút ra lại khiến cho lực nắm thêm mạnh.

-“Tao đi lấy nước”_Thanh vùng muốn lấy tay về nhưng không được.

-“Ồ lại đi.. tao sai.. xin lỗi.. xin lỗi.. em tao sai.. xin lỗi”_Thằng Phương nói năng ngày càng khó hiểu, câu nói cứ đứt đoạn, không đầu đuôi, Thanh không rõ cậu muốn gì, chỉ tự giải thích có lẽ cậu thấy có lỗi vì chuyện của con nhỏ Thùy Linh đi. Dù gì chuyện cũng qua lâu rồi.

-“Không phải mày khát sao.. để tao đi lấy nước”_cảm thấy bàn tay hơi nói lỏng một chút, Thanh rút tay ra, ai ngờ hành động này lại khiến cậu dùng lực càng mạnh hơn, kéo một cái khiến Thanh bất ngờ ngã xuống giường nằm đè lên người cậu.

-“Buông ra”_Thanh cảm thấy tình thế càng lúc càng không bình thường, bàn tay thằng Phương mon men mò mẫn lưng Thanh. Nếu tính lúc trước thì có lẽ Thanh sẽ mặc cậu làm gì thì làm, nhưng hiện tại cơ thể anh lại cực lực phản kháng. Cảm thấy khinh thường, cảm thấy không thể nào làm vậy, cảm thấy có lỗi.

-“Thanh.. đừng đi.. đừng đi”_Phương như không thêm nghe lời phản kháng của Thanh, mặc kệ hành động chống đối của anh, vòng tay thêm chặt, dùng hết lực để giữ lấy Thanh.

“Cộp” một tiếng, Thanh chỉ kịp quay mặt lại là thấy thằng Tuấn lao như tên lại giường. Vùng một cái mạnh giật Thanh ra khỏi gọng kìm của thằng Phương. Lại còn tức giận đấm thằng Phương một cái.

Thanh hoàn hồn thở hổn hển, tay thằng Tuấn siết chặt tay anh, có đau, nhưng Thanh không có ý định phản kháng, trông thằng Tuấn lúc này rất tức giận, thau nước ‘cồn cồn’ lăn vài vòng rồi nằm im lìm, nước tràn một vùng trên mặt đất.

-“Về”_thằng Tuấn xoay người, lôi Thanh sòng sọc ra cửa. Không một lời phản nài, mặc cho nó lôi kéo Thanh vội bước theo nó, bỏ dáng như đứa trẻ bị mắc sai lầm bị người lớn phát hiện.

Ra đến cửa nhà Thanh mới ngẩng đầu lên nhìn nó, nó vẫn trầm mặt, có vẻ đang giận, cánh tay vẫn nắm chặt, Thanh cảm thấy nếu nó còn siết nữa chắc cánh tay anh hoại tử quá.

-“Đau..”_giờ đây Thanh mới cau mày khẽ than một tiếng.

Thằng Tuấn hung hổ trừng mắt nhìn Thanh một cái, rồi mới nhận ra bàn tay Thanh đang ửng đỏ, tụ huyết lại, một vùng sẫm màu trên làn da trắng càng rõ ràng. Ánh mắt lúc này mới dịu xuống một chút, Thanh nhìn vào mắt nó rồi nở nụ cười như muốn hòa giải, nó liếc một cái rồi quay sang hướng khác. Dù vẫn không buông ra, nhưng đạo lực trên tay đã vơi nhiều, lúc này chỉ là nắm tay chặt hơn bình thường một chút, không phải siết chặt như lúc nãy.

Từ nhà thằng Phương ra đến nơi gửi xe phải đi bộ một đoạn, tư thế vẫn là nó đi trước kéo Thanh theo sau. Thanh cảm thấy trái tim đập đầy ầm ập khi nhìn theo bóng lưng của nó, ánh đèn đường hắt hắt như làm tôn lên bờ vai vững rộng của nó. Có phải sẽ như thế này cả đời, con người này là của anh sao, chỉ thuộc về mình anh sao?

Khóe mắt bắt giác cay cay, hơi ầm ập đầy vành mi khiến cảnh tượng trước mắt thêm vẻ mờ ảo. Cảnh tượng trước mắt như chạm vào lòng Thanh, ánh đèn đường màu vàng, rọi nửa bên mặt nó, đôi mắt còn giận hờn ánh lên sự cương quyết. Cõi lòng như mềm nhũn, lại như đông đầy. Thanh sải bước thật rộng, nhanh lên sóng vai với nó. Những ngón tay xoay len lõi đan vào nhau. Dưới ánh đèn in dấu hai bóng hình sóng bước bên nhau, bàn tay nắm chặt, đi về cuối con đường, phía trước có bóng tối, hai cái bóng sẽ khuất đi trong bóng tối, để rồi vượt qua khúc tối đó, nhưng có ai biết, dù bị bóng tối che khuất đi thì hai cái bóng kia vẫn là cùng nhau bước bước. Và khi ánh đèn lại chiếu sáng, hai cái bóng vẫn in rõ hình ảnh hai người tay trong tay.

35. Chương 35

Ra đến xe Thanh nhớ đến một việc, ngược về phía sau, nhìn hướng căn nhà thằng Phương, bỗng có chút do dự. Khi quay đầu lại thì bắt gặp ánh mắt thâm trầm của thằng Tuấn. Cũng hoang mang theo luôn, không biết nên làm thế nào mới cho là hợp tình hợp lý đây.

-“Lúc này.. do anh Phương bị say”_Thanh giải thích, ngừng một chút, khẽ nhìn thái độ thằng Tuấn.

-“Uhm..”_Thằng Tuấn vẫn đăm đăm nhìn Thanh, chỉ ừ một tiếng.

-“Là hiểu nhầm”

-“Uhm”_thằng Tuấn vẫn không nói gì, đáp một cái lấy lệ, như đang chờ đợi Thanh nói tiếp.

-“Anh Phương đang say”

-“Thì sao?”_thằng Tuấn hỏi.

-“Thì là hiểu lầm.. hiểu lầm hết chứ sao”_Thanh cười, lại thấy người đối diện không cười, vẻ mặt vẫn như trước, không biểu lộ, hằm hằm, nụ cười mới nở sớm tắt lịm trên môi_ “Chú mày không tin anh?”

-“Tin..”_thằng Tuấn cười khẩy một cái_ “Tình cảnh như vậy mà biểu tin anh sao!”_không phải vậy, nó tin anh, nó vô cùng tin anh, nội tâm nó đang dậy sóng, kịch liệt phản đối, nổi dỗi tại sao lại dỗi anh chứ. Tuấn à, mày không biết mày nói vậy sẽ làm anh đau long sao? Xem vẻ mặt anh ấy kìa, tựa như thất vọng rất lớn, mày nở dỗi xử vậy với người mày thích sao.

Mặc khác trong nó cũng dạt dào bùng lên, nó chịu đủ rồi, khó chịu lắm. Nhìn thấy anh bên người khác, thực nó lúc đó nó không kiềm chế được mình nữa, một cảm giác từ đầu trời dậy, chi phối nó, khiến nó như muốn bùng nổ, anh có hiểu cho nó không?

Vì anh là người nó thích nên nó mới như vậy. Chính cảm xúc này, cái mà nó không biết phải gọi tên bằng gì, có phải là ghen không? Nó không biết, đó có phải là ghen như người ta hay nói không, chỉ biết là khó chịu. Cảm xúc này chi phối nó, khiến nó muốn che lấp đi, dù nội tâm chưa bao giờ không tin anh, nhưng mở miệng ra lại là lời phủ nhận. Có phải khi yêu người ta không còn tự chủ bản thân mình một cách khôn ngoan nhất nữa không, tất cả chỉ làm theo cảm xúc.

-“Chú mày thực sự không tin anh?”_Thanh cảm thấy như bị bỏ rơi, bơ vơ, lạc lõng. Nó không có niềm tin với anh như vậy sao, lời đã thốt ra như thế rồi, còn trắng sao gì nữa chứ. Nhưng mà vẫn không chấp nhận, vẫn tin tưởng, cố chấp tin vào nó. Tại sao lại có cảm giác tin tưởng nó đến thế, tin vào nó sẽ tin tưởng anh, tin nó sẽ hiểu cho anh, tin nó bên anh. Đến tận lúc này cảm giác tin đó dường như vẫn không thay đổi, rốt cuộc là tại sao.

-“Chú mày nghĩ anh là người như thế sao?”_Thanh cố chấp hỏi, ánh mắt thương cảm nhìn thằng Tuấn, tìm đáp án từ tận sâu trong đáy mắt nó. Nhưng thằng Tuấn không cho anh nhìn nữa, nó xoay mặt đi, một luồng khí lạnh xuyên qua long Thanh, hệt hăng, bị mất một nhịp thở, cõi long dâng một cảm giác trống không.

-“Thực sự là không có gì.. chỉ là hiểu..”_Thanh không cam tâm như vậy mà rạn nứt, không đành lòng đánh mất, mất đi sẽ rất đau.

-“Mình về”_cắt ngang lời Thanh, thằng Tuấn xoay lưng, bước lại phía xe, từng bước chân như nhịp tim nó, cũng khó chịu, nhưng vẫn không dỗi mặt được, rốt cuộc là vì sao, vì nghi ngờ anh sao. Làm sao có thể khi mà nó hoàn toàn tin tưởng Thanh như vậy, cuối cùng là tại sao, thằng Tuấn không tìm được đáp án, nhất là lúc này, tâm trí nó hoàn toàn rối loạn, không nghĩ được nhiều, hành động trước suy nghĩ, lời chưa qua bộ não phân tích đã thốt ra. Xin lỗi Thanh, cho em một ít thời gian đi, em không muốn, khi mà cả bản thân mình em còn không hiểu thì làm sao cho anh thứ anh cần. Một con người khiếm khuyết, cho em thời gian tự chữa trị bản thân, để em hoàn thiện bản thân mình.

Bước chân thằng Tuấn cứ hướng phía trước mà đi tới, kéo dài khoảng cách với Thanh, Thanh vẫn không nhích nổi bước chân. Khoảng cách vô hình đè nén, mà ngay cả khoảng cách hữu hình trước mặt kia cũng không đủ sức kéo gần lại, nói chi là cái khoảng cách vô hình kia.

Nhìn thằng Tuấn mở cửa, lên xe, ngồi vào hàng ghế sau, Thanh mới lê bước chân lại xe. Hít một hơi thật sâu, cũng không phải là các cô cậu học trò choai choai học yêu nữa. Thanh biết cái gì là khống chế xúc cảm, cũng không thể òa khóc lóc nài nỉ cầu xin. Thanh là người từng trải, nếm qua biết bao chuyện, cách ứng phó tốt nhất hiện tại là im lặng, và phương thức bằng thời gian. Con người cần bình tâm để nhìn nhận vấn đề, khách quan nhất, khi không thương, không ghét, không phò, không chống một thì ta mới có thể nhìn nhận được bản chất của sự việc. Muốn như vậy phải bình tâm suy xét, bình tâm cần thời gian. Lúc

cảm xúc trôi dạt mà dây dưa chỉ làm cho sự việc thêm mất kiểm soát. Vì thế, chiếc xe vẫn bon bon chạy, hai người mang hai cảm xúc khác nhau, hướng về nhau, nhưng lại cuộn cuộn nổi dạt. Con người, mãi vẫn không thể hiểu hết được họ như thế nào, vì ngay cả bản thân họ đôi khi còn không hiểu hết bản thân mình.

Cảnh đêm lướt qua, phản chiếu ánh đèn lên kính xe, nhưng tất cả không thu vào được tầm mắt thằng Tuấn, mắt nó nhìn về xa xăm, nhưng lại rất gần, hình bóng Thanh trần ngập mắt nó, dù nó không nhìn anh.

36. Chương 36

Ngày thứ nhất sau sự việc ở nhà thằng Phương, cuộc sống hai anh em họ chúng nó mặt ngoài vẫn diễn ra bình thường. Thằng Duy vẫn chưa về nhà, sáng nó cùng thằng Duy đi học, anh đi làm. Bên trong lại đang gợn sóng, tâm tình phức tạp, hầu như không nói chuyện với nhau. Đến cả thằng Duy cũng tự mình nghi ngờ có phải hai anh em nó đang cãi nhau hay không.

Ngày thứ hai, cuộc sống vẫn diễn ra, người đi học, kẻ đi làm, tối về cùng nhau ngồi dùng cơm của tên ở ké. Trưa hôm nay thằng Phương có gọi điện thoại cho anh, nghe giọng điệu chắc là cậu không nhớ gì rồi. vậy cũng tốt, nghĩ kĩ thì cũng chẳng liên quan gì đến thằng Phương. Chuyện lần này chỉ là chất xúc tác. Có những chuyện sớm muộn gì cũng cần phát sinh một lần, xem như là thử thách đi. Nhà có thêm một người lúc này lại sinh ra có phần tiện hơn, tránh để hai người cùng nhốt trong một không gian. Lúc gặp nhau trước cửa phòng, nhìn nhau chẳng biết nên bắt đầu nói cái gì, rồi thằng Tuấn mở cửa bước vào phòng nó. Thanh rất muốn kéo nó lại, nhưng cuối cùng vẫn không làm thế.

Cuộc sống bình lặng như thế trôi qua hai ngày, sang ngày thứ ba lại sinh chuyện. Chị thằng duy không biết từ đâu lần ra địa chỉ đi tới la ó um sùm kêu thằng nhỏ về. Thằng Duy có vẻ sợ, ánh mắt thằng nhỏ ánh lên điều đó, sống cùng nhau mấy ngày Thanh nhận ra Duy là một cậu bé chân thành, được việc, đôi lúc lại rất hiểu chuyện. Nhưng chị thằng Duy thì không như vậy, người phụ nữ đang lôi kéo thằng Duy, mắng chửi thằng nhỏ, bộ dạng giận dữ.

–“Mày giỏi lắm thằng quý.”_người phụ nữ đó trở vào mặt thằng Duy_ “Lớn rồi.. có lông có cánh rồi ha nói mày có mấy câu là học người ta bỏ đi hả con”

–“Tôi không nhịn chị nữa đâu”_thằng Duy như đang đè nén, dồn nén, muốn vỡ òa ra.

–“A ha.. mày ngon há con.. đi đi.. đi rồi mày hốt c*t mà ăn”_cô ta chống nạnh, hừ hừ lườm thằng Duy.

–“Chị thôi cái giọng đó đi”_mặt thằng Duy đỏ hoe, rục rịch máu

–“Mày sao nói năng với chị mày như vậy”_thằng Tuấn bắt bình xen vào nhắc thằng Duy, định nói tiếp thì bị Thanh nín tay lại. Nó ngược lại nhìn Thanh, Thanh nhẹ lắc đầu ra hiệu cho nó. Nó hiểu ý không nói gì thêm.

–“Thấy chưa..”_như được cổ vũ, cô ta có vẻ hưng hởi thêm cánh, xỉ vả vào mặt thằng Duy_ “Cái thứ vong ân như mày.. mày không nghĩ coi ai nuôi mày hả.. ai ày ăn mày mặc hả con.. không có tao mày ra xó đường mà ở ghen con.. cái thứ con của..”

–“Chị thôi đi”_thằng Duy hét lớn, làm cô ta giật mình một phen, rồi lấy lại tinh thần hưng hởi xông đến nhưng bị Thanh chặn lại. Thanh nhanh chân bước ra chắn trước mặt thằng Duy, cản đường cô ta xông đến.

–“Tôi nghĩ chị nên bình tĩnh lại”_Thanh nói.

–“Chuyện nhà tui không cần cậu xen vào”_không để Thanh vào mặt, cô ta trừng mắt về thằng Duy. Thằng Duy không giấu được vẻ lo sợ, xem Thanh như một tấm khiên vững chắc mà nép vào.

–“Đây là nhà của tôi”_Thanh lên tiếng nhắc nhở, nhưng dường như cô ta lại nghe và hiểu theo một hướng khác. Lại bắt đầu la oai oái lên.

–“A thì ra là cậu chứa chấp nó à.. cậu có biết rõ nó không.. biết nó là cái thứ.”

-“Tôi không biết cậu ta là cái thứ gì như chị định nói đây cả”_thấy tay thằng Duy siết chặt, Thanh cắt ngang lời cô ta_ “Cậu ấy là một đứa em tốt”_mắt thằng Duy nhìn vào cái cổ Thanh. bóng anh thật cao với thằng Duy.

-“Chị bình tĩnh lại chút đi”_thằng Tuấn thấy tình thế căng vào nói một tiếng.

-“Tụi bây chưa chấp cái thứ như nó rồi có ngày..”_cô ta có vẻ không thể bình tĩnh được

-“Duy..”_Thanh bắt ngờ quay mặt ra sau gọi.

-“Dạ...”_như một đứa trẻ nhỏ thằng Duy đáp.

-“Em có muốn về với chị em không?”_Thanh cần xác định.

Thằng Duy không đáp, cúi mặt, không về còn cách nào khác đây, nhiều lần chịu không nổi bỏ đi cuối cùng vẫn là cùng đường đi về. Không phải hẳn không thể tự lập bên ngoài, chỉ là sống không được mỗi lần chị đều đến làm âm ỷ, ai cũng xa lánh hẳn, vả lại hẳn còn muốn học. Anh hỏi như vậy có phải muốn đuổi rồi không, thực phiền phức, nó cảm thấy có lỗi, biết vậy từ đầu không nên đến đây.

-“Nếu hiện tại không muốn về em có thể ở đây vài ngày”_như đọc được điều suy nghĩ trong nó Thanh nói_ “Sao em có muốn ở lại đây không?”_Thanh không hề hốt quyết định, cũng không phải anh hung cảm xúc nhất thời.

-“Cậu nói cái gì?”_cô ta khinh khỉnh nhếch môi như nghe được điều gì phi lý_ “Cậu cho nó ở lại.. haha.. có lẽ cậu chưa biết nó là thành phần thế nào há?”_ánh mắt thách thức, không phải nhìn Thanh mà nhìn thằng Duy. Thằng Duy run sợ, chị ta lại uy hiếp hẳn, có lẽ chị ta sắp nói ra rồi.

-“Em có muốn hay không Duy”_như không màn đến cô ta, Thanh lần nữa hỏi lại thằng Duy, chờ đợi.

-“Em nghĩ..”_thằng Duy nạt nghẹn, có những người đối xử với hẳn tốt vậy sao, từ lâu rồi có vẻ như chưa ai đối tốt với hẳn như vậy, vì vậy hẳn không muốn lừa gạt_ “Anh nên nghe hết đi”

-“Mày chưa nói cho cậu ta biết mày từng là thằng nghiện à”_cô ta khoanh tay trước ngực, kênh mặt khiêu khích, thằng Tuấn như chấn động, nhìn lại đánh giá thằng Duy, thằng Duy cúi mặt. Thanh vẫn bình tĩnh, vẻ mặt không thay đổi, nhìn thằng Tuấn một cái, thằng Tuấn nhận được thông báo mới nhận ra bản thân đang trở mặt nhìn thằng Duy, tầm mắt nó vội quay sang hướng khác.

Thanh vươn tay chạm vào vai thằng Duy, thằng Duy ngẩng lên nhìn anh. Anh mỉm cười với hẳn_ “Chú mày chưa trả lời anh.. có muốn hay không ở lại đây?”

Thằng Duy to mắt như không tin được, muốn tìm trên vẻ mặt anh xem có phải anh đang nói đùa với nó. Đáp lại ánh mắt ngạc nhiên của hẳn chỉ là nụ cười hiền hòa của Thanh. Bất giác, hẳn gật đầu.

-“Được rồi.. Tuấn”_Thanh quay sang kêu thằng Tuấn_ “Đưa thằng Duy lên phòng trước đi”

-“Nhưng mà..”_thằng Tuấn liếc nhìn sang chị thằng Duy.

-“Chuyện còn lại để anh lo”_Thanh gật nhẹ ý bảo nó nghe lời, không phản nản gì thêm , thằng Tuấn bước đến một phen kéo thằng Duy lên lầu. Thằng Duy bị kéo đi, lại quay xuống nhìn Thanh, anh khẽ một nụ cười trên an, gật đầu ra hiệu hãy an tâm.

37. Chương 37

-“Tôi nghĩ chị nên về trước đi”_Thanh thành thạo rót trà vào ly đẩy đến phía chị thằng Duy, bình tĩnh nói, ánh mắt ngược lên thoáng nhìn về mặt cô ta như thăm dò.

-“Để nó ở lại nhà tôi vài ngày.. “_thấy cô ta không nói gì Thanh tiếp tục_ “Đảm bảo với chị Duy vẫn tốt”

-“Tui không muốn nói nhiều”_làm ra vẻ mặt như đang chịu nhẫn nhịn từ nãy giờ, cô ta thốt lên_ “Để tui dẫn em tui về”

-“Chị có xem Duy là em sao”_Thanh xoa xoa cổ trà ấm trong tay hỏi.

-“Hừ..”_cô ta khinh khỉ, liếc mắt.

-“Chị xem Duy như một người làm công thì đúng hơn..”_điều này trước kia Thanh không quá khẳng định, nhưng hiện tại thấy vẻ mặt như gãi trứng chỗ ngứa của chị ta, Thanh xác định_ “Hôm trước tôi có thấy những vết bầm trên người Duy.. mới có củ có.. lại có những dấu để lại máu bầm rất đậm..”

-“Tui không hiểu cậu muốn nói gì”_ngắm một ngụm trà, chị ta lẳng mắt đi.

-“Tôi nghĩ chị rõ mà”_đặt cốc trà trong tay xuống bàn, Thanh trấn tĩnh nhìn chị ta, nhìn vẻ lung túng hiện trên mặt, nhìn thẳng vào cơ thể đang như ngồi trên tổ kiến của chị ta.

-“Mọi chuyện quyết định như vậy đi”_giọng Thanh chợt lạnh băng, khiến cho người phụ nữ trước mặt có phần e sợ. Từ lần đầu gặp Thanh, cái khí chất của Thanh toát ra khiến chị ta cảm thấy bất an, con người này nhìn có vẻ hiền, nhưng lại trấn tĩnh, thâm sâu, như chuyện gì cũng từng trải qua vậy.

-“Nếu không thì chúng ta nhờ chính quyền can thiệp vậy”_Thanh không ngại ra lời uy hiếp, đền bước này cũng là bắt buộc, có những việc cần một đao dứt đoạn. Có những người cần phải mạnh mẽ mà đối diện, nếu không sẽ không áp được họ.

Ngồi trên nệm mà như ngồi trên ổ kiến, lại có thêm lửa, khiến thằng Duy thấp thỏm không yên. Quá khứ lại ùa về trong hần, những ngày ấy lại cùng nhau tuôn về, cấu xé than thối hần. Hần không muốn nhớ nữa, cảm thấy cơ thể như co rút theo những làn khói trắng mờ ảo, như có như không. Siết chặt nắm tay, chặt đến mức móng tay đâm vào da, đau rát, nhưng vẫn không thể thoát khỏi. Cả người run lên, nước mắt rơi trên nắm tay, lãnh nhã.

-“Mày sao vậy Duy”_thằng Tuấn ké bên lo lắng hỏi_ “Duy..”_Thằng Tuấn lay hần, cảm nhận được cơ thể thằng Duy run lên từng hồi, mu bàn tay ướt nhòa.

-“Duy..”_giọng ai đó rất nhẹ cất lên, đang gọi tên hần, gọi một cách trìu mến. Rồi cơ thể hần được bao phủ bởi một cảm giác ấm áp, hần cảm thấy như được che chở, như được bao phủ. Có ai đó trên đời đối xử tốt với hần thế sao, hần không dám mở mắt vì sợ giấc mộng này sẽ tan mất. Ai đó đang vuốt mái tóc của hần, bàn tay người này thật nhẹ dịu, thật giống mẹ, người mẹ nghiện ngập của hần, những lúc bà tỉnh bà cũng hay vuốt tóc hần như thế này.

-“Không sao rồi Duy.. không sao đâu.. Duy”_giọng nói hay quá, nghe thật êm tai, thằng Duy an lành nằm gọn trong cái ôm của Thanh mà thiếp đi. Cảm thấy cơ thể thằng Duy từ từ vô lực, Thanh biết rằng thằng nhỏ đã ngủ, ra hiệu cho thằng Tuấn để giúp anh đặt nó nằm yên xuống giường. Thanh mỉm cười, vuốt trán nó, tết những sợi tóc vương bất trật tự. Đứa nhỏ này chắc là đã chịu quá nhiều cực khổ rồi. Thanh và thằng Tuấn bước ra khỏi phòng, nhẹ khép cửa lại.

-“Anh Thanh..”_thằng Tuấn bất ngờ gọi, Thanh quay lại nhìn nó. Thằng Tuấn hai bước lao đến ôm trọn Thanh vào lòng, cái ôm thật chắc như muốn nổ tung vỡ òa bao nhớ nhung. Vòng tay sang lưng Thanh cứng cáp, đem cả người Thanh gắn vào người nó. Thằng Tuấn tựa cằm vào vai Thanh, nhắm mắt, hít thật sâu, cái hương vị quen thuộc này, trái tim nó như rung lên từng nhịp. Vẫn là ở nơi đây, vẫn là con người này, cũng chỉ có cái con người này mới mang lại cái hương vị khiến nó trầm mê như thế thôi.

Quan tâm nhiều chuyện để mà làm gì, biết rằng hai người vẫn hướng về nhau là được rồi. Trời ạ! Nó hồi hận về mấy ngày qua biết bao, đã không dưới một lần nó khát khao ôm anh như thế này, nhưng tại sao nó không làm sớm hơn chứ, như vậy có phải tốt hơn rồi không. Nghĩ nhiều quá rồi, thật sự là đã tự làm khổ bản thân. Vòng tay đã chắc lại thêm chắc, thằng Tuấn day day cắn vành tay Thanh, nó thật muốn cắn anh một ngụm thật mạnh để xua đi nỗi nhớ trong lòng.

Thanh ban đầu là bất ngờ đón nhận cái ôm ấm áp, sau đó là toàn thân rung cảm, cõi lòng như mềm nhũn, anh cũng rất nhớ nó. Vui mặt vào vai nó, như muốn giấu đi vầng mi muốn hồng lên. Vòng tay ra sau lưng nó, ban đầu là ôm tấm lưng nó, sau đó là đánh thật mạnh vào lưng nó. Từng cú đánh như giải tỏa nỗi lòng, như vỡ òa, lại như bật tung đồn nén trong lòng.

Không biết hai anh em họ chúng nó đã đứng ở đó truyền hơi ấm cho nhau bao lâu, chỉ biết rằng khi hai người nới lỏng vòng tay buông nhau ra, gương mặt Thanh đã ửng hồng. Thằng Tuấn ma lanh chuyển động hông một cái, chạm vào hông Thanh, lúc này hai người dính sát vào nhau như vậy Thanh cũng đã cảm nhận được sự thay đổi nơi đáy quần nó.

–“Em thực sự rất nhớ anh.. nhớ cơ thể anh”_thằng Tuấn cắn nhẹ vành tay Thanh, không ngại ngần nói ra những lời câu dẫn.

–“Chú mày..”_Thanh có chút e thẹn, mặt càng thêm đỏ, nhìn bộ dáng anh như vậy đối với thằng Tuấn càng có sức thu hút.

–“Về phòng chúng mình nha”_thằng Tuấn hôn lên má Thanh một cái, nhẹ nhàng nhắc nhở người Thanh lên. Nhìn bộ dáng Thanh như sợ ngã mà nép vào lòng nó, khiến nó càng thêm đắc ý, nở một nụ cười thỏa mãn. Cúi đầu, hôn lên đôi môi mà mấy ngày nay nó khao khát, vừa hôn môi vừa bế Thanh vào phòng, còn không quên dùng chân khép cửa lại.

Nụ hôn đầy đưa kéo dài đến tận lúc Thanh được thả lên giường vẫn chưa dứt, thằng Tuấn thì muốn bù lại cho những ngày thiếu thốn, còn Thanh không muốn từ chối nó. Cứ như thế hai anh em họ chúng nó triền miên hôn nhau, quần quýt đến khi cảm thấy buồng phổi không thể chịu nổi nữa thì mới luyến tiếc rời nhau.

38. Chương 38

Nụ hôn đầy đưa kéo dài đến tận lúc Thanh được thả lên giường vẫn chưa dứt, thằng Tuấn thì muốn bù lại cho những ngày thiếu thốn, còn Thanh không muốn từ chối nó. Cứ như thế hai anh em họ chúng nó triền miên hôn nhau, quần quýt đến khi cảm thấy buồng phổi không thể chịu nổi nữa thì mới luyến tiếc rời nhau.

–“Em xin lỗi”_đôi mắt thằng Tuấn đong đầy thành ý, chìm sâu vào đôi mắt đó, Thanh nhẹ nhàng mỉm cười, nhẹ nhàng ôm ngang người nó, nhẹ nhàng hé môi cắn ngón tay nó đặt trên vành môi anh.

Được cổ vũ thêm, thằng Tuấn không thể kìm nén cảm xúc cuộn cuộn khao khát trỗi dậy trong cơ thể. Cơ thể hai người nhanh chóng được ly khai khỏi quần áo, đặt Thanh nằm dưới cơ thể nó, thằng Tuấn chống tay chế trụ anh nằm trong lòng nó. Hôn lên má anh, lướt qua vành tay, chiếc lưỡi nóng chạy dọc cơ thể Thanh, mút lấy đầu vú của anh. Quần quýt khơi gợi khoái cảm trong Thanh. Thằng Tuấn hạ người xuống dần, dùng đầu lưỡi ngoáy sâu vào rốn Thanh. Hơi thở Thanh mạnh dần, bụng nhấp nhô, một dòng cảm xúc lan tỏa.

Ánh mắt thằng Tuấn như khiêu khích, lại mang theo tà ý, gian hoạt, dùng răng cắn vào mảnh vải nhỏ cuối cùng sót lại trên người Thanh, dây đưa mà kéo chiếc quần lột xuống. Nơi kia của Thanh đã sớm cương lên bởi khiêu khích của thằng Tuấn. Khi chiếc quần được kéo xuống thì vật cương lên bật ra va vào mặt nó.

Rê đầu lưỡi thật dài của nó mà liếm lấy cái đầu hồng hào của cái vật trắng nõn cương cứng kia, không vội mà ngậm vào môi. Thằng Tuấn chốc chốc lại liếm một cái lên đầu khắt khiến Thanh như khát khao, lại nhanh chóng mất đi, khoái cảm dâng lại mất đi, khiến cả người Thanh càng thêm nóng, càng thêm khao khát. Như không nhận ra ham muốn của bạn tình, thằng Tuấn vẫn chốc chốc niềm vui khiêu khích, ngón tay xoa nắn hai hòn bí được bao da bọc lại. Bao da sớm sẵn tròn bao lại như co dẫn theo độ khiêu khích của nó.

Không vội, đúng là không vội, thằng Tuấn còn khoái chí dùng răng cắn những cọng lông mọc quanh, giật ra khiến Thanh “a” một tiếng than đau, sau đó nó lại nhẹ nhàng mà xoa dịu Thanh bằng cách ngậm đầu khắt của Thanh vào môi, liếm nhẹ quanh vùng da đùi. Cơ thể Thanh bày tỏ khát khao, phối hợp nhấp nhô theo động tác của thằng Tuấn. Cảm thấy đã đến lúc, thằng Tuấn bất ngờ ngậm cả dương vật Thanh vào môi, khoan miệng nóng bỏng, nhấp nháy, vành môi lại khép chặt khiến đầu óc Thanh như trống rỗng, cơ thể hoàn toàn bị sướng cảm kiểm soát, nhấp nhô, nâng lên, hạ xuống. Thằng Tuấn cũng xoay người nó lại, cái vật cứng bồng của nó đung đưa trước mặt Thanh, như khiêu khích, lại như nũng nịu muốn Thanh. Đưa

tay chạm vào Thanh có thể cảm nhận được nhiệt độ từ cái vật kia. Không chần chừ, Thanh nâng đầu lên ngậm cái vật đó vào miệng, động tác nhẹ nhàng nhưng cũng đủ khiến cho thằng Tuấn rùng mình một cái.

Đêm dài, dưới ánh trăng vàng vạc ngoài cửa sổ rọi hắt, hai cơ thể trơn bóng như gắn chặt vào nhau, thể hiện khát khao về nhau, tình yêu đông đầy. Bao nhớ nhung, giận hờn như tan biến theo cơn gió thi thoảng làm tung rèm cửa. Lúc này đây trước mắt Thanh chỉ có thằng Tuấn, và Thanh cũng nhìn thấy hình bóng mình trong mắt nó. Cảm xúc thăng hoa, tình yêu tràn ngập, hờn ghen, nghi kỵ tự nguyện lùi đi không màn lý do tại sao.

-“Chú mày không nghi ngờ anh nữa à”_gối đầu lên cánh tay thằng Tuấn, Thanh hỏi.

-“Chưa bao giờ”_ánh mắt giao nhau, một người khẳng định, một người chưa bao giờ nghi ngờ điều đó.

-“Em cảm thấy bản thân không tốt”_vô thức nhìn trần nhà, đôi mắt có vẻ xa xăm hơn, đúng vậy, nó đã nhận ra được điều đó. Rằng tại sao nó tin anh mà nó lại có phản ứng như thế, lý do là vì nó tự ti về bản thân. Nó tự cảm thấy bản thân chẳng có gì, trong khi nó anh thì có tất cả. Nó sống bám vào anh, nó tự trách bản thân về điều đó, rằng nó chẳng giúp gì được cho anh. Anh như là một người hoàn mỹ, có phải nó không xứng với anh hay không. Cái suy nghĩ này khiến nó nhất thời không thể vượt qua được. Có phải khi yêu người ta hay so đo nhiều thứ, kể cả cái nhỏ nhất nhất không đáng kể cũng mang ra để cân đo, lo lắng rằng mình không thể bằng người kia, để rồi tự ti, để rồi giữa hai người vốn rất tốt đẹp lại có vách ngăn với nhau.

-“Còn bây giờ”_Thanh biết nó cần phải tự vượt qua, anh thể và không muốn. Anh sẽ chỉ làm cho nó cảm thấy thêm áp lực. Anh tin nó có thể, vì nó là thằng Tuấn, vì nó là người anh thích, nên anh biết nó có thể.

-“Không đáng..”_thằng Tuấn mỉm cười nhìn Thanh, mạnh hôn lên trán Thanh, kéo người Thanh vào trọn trong cái ôm của nó_ “Mấy cái vẩn vơ đó không đáng nghĩ nữa.. như hiện tại mới là tốt nhất.. he he”_đúng vậy đó, mấy cái suy nghĩ đó chỉ làm rối rắm thêm, chẳng có ích lợi gì cả. Yêu nhau, suy nghĩ về nhau, để làm cho khoảng cách hai người xa nhau thêm sao! Như vậy thì chẳng suy nghĩ gì nữa. Anh có tiền, thì anh nuôi nó đi. Sau này nó có thể nó nuôi lại anh. Hehe, đơn giản vậy thôi mà có gì đâu mà suy tư.

.....

Cuộc sống cứ ngày qua ngày lại trôi qua, Thanh nhận thằng Duy làm em trai. Thằng Tuấn đã từng hỏi có phải Thanh quá cảm tính không, anh lắc đầu, nói thằng Duy là một người em trai tốt. Thằng Duy để lại rất nhiều cảm tình cho Thanh từ ngay lần gặp đầu tiên, một thằng con trai mặc tạp dề, tay cầm giá đứng trong bếp. Lại qua tiếp xúc anh nhận ra thằng nhỏ này thân thiện. Hiểu về quá khứ của thằng Duy anh lại càng đồng cảm với hấn. Thằng Duy ở lại nhà Thanh cũng được một thời gian, anh nhận thấy thằng nhỏ có vẻ ái ngại. Cũng đúng thôi, mang danh nghĩa ở nhờ nhà anh họ của bạn học thì khá là mất tự nhiên, do đó Thanh nhận thằng Duy làm em trai.

Thằng Duy sống cùng anh em họ chúng nó một thời gian, có lẽ thằng nhỏ đã nhận ra điều gì đó, Thanh cũng không có ý giấu thằng Duy, chỉ là nếu đột nhiên mà nói ra vẫn thấy không hợp lắm. Thằng Duy hỏi Thanh có phải anh và thằng Tuấn.. câu hỏi không trọn vẹn, nhưng Thanh hiểu rất rõ, anh không bất ngờ, đặt đĩa trái cây xuống bàn, rồi mới khoan thai ngồi xuống ghế đối diện thằng Duy.

-“Anh nghĩ.. đúng những gì em nghĩ đấy”_Thanh đáp nó như thế. Thằng Duy có vẻ còn muốn nói gì đó, lại ngập ngừng, cuối cùng lại thôi, chỉ thấy thằng nhỏ thở dài. Thanh biết thằng Duy là đang lo lắng, nhưng trên nét mặt không có chút gì là ghê sợ hay kinh tởm, càng không có ngạc nhiên. Có lẽ thằng nhỏ đã có câu trả lời, hỏi Thanh chỉ nhằm khẳng định. Thanh xiêm một miếng lê đưa cho thằng Duy, đúng lúc này điện thoại nhà reo lên.

-“Alô!”_Thanh bắt máy.

-“...”_thằng Duy không nghe rõ, chỉ nhận ra hình như là giọng của một người phụ nữ.

-“Có việc gì sao?”_Thanh có vẻ lo lắng.

-“...”

-“Con biết ă, con sẽ đến”

Thanh gác máy, trầm tư nhìn ống tai nghe một thoáng.

-“Anh ra ngoài một lát”_Thanh nói với thằng Duy.

-“Anh về dùng bữa chiều chứ”_thằng Duy hỏi lại.

-“Có lẽ”_Thanh cũng không chắc, nội tâm chợt có cảm giác bất an gợn nhẹ.

39. Chương 39

-“Thanh à..”_cuối cùng cũng mở lời rồi, Thanh nghĩ_ “Thím có chuyện này muốn nói với con”_nhìn những ngón tay đang nắm chặt cái cốc trong tay của người phụ nữ, Thanh biết rằng đây có lẽ là một việc quan trọng nên chỉ lặng thinh lắng nghe.

-“Chuyện là..”_người phụ nữ ngập ngừng, lướt mắt nhìn quanh một rào, rồi lén xem Thanh sau đó mới nói tiếp_ “Thím không biết phải nói như thế nào cho con hiểu Thanh à.. là một người mẹ Thím cảm thấy tủi lắm”_đôi mắt long lanh ứ lệ dần. Thanh vươn tay định nắm lấy bàn tay đang run lên thì Thím ấy vội rút tay về, lau nước mắt.

-“Có việc gì sao gì?”_Thanh an ủi hỏi_ “Nếu có việc thì cứ nói ra. Giúp được gì con sẽ làm”

-“Việc này Thím chỉ biết nhờ vào con”_Thanh có thể nhìn ra ánh mắt của người phụ nữ trong thoáng nào đó phát ra ánh kim như tìm được một niềm hy vọng.

-“Sao ạ?”_Thanh quan tâm hỏi.

Rồi như suy tính, người phụ nữ bước vào tuổi trung niên ngập ngừng, cuộc đời của bà trải ra rất nhiều chuyện, nhưng việc lần này lại khác, nó như một cú giáng từ trên trời xuống khiến bà hoang mang.

-“Thím đã tìm hiểu rất nhiều..”_những ngón tay đan vào nhau, nội tâm đấu tranh gay gắt.

-“Tìm hiểu về gì ạ”_Thanh mở lời giúp.

-“Về.. về đồng tính luyến ái”_ngẩng mặt lên nhìn Thanh một cái rồi quay sang hướng khác, bỏ lại Thanh sững người chấn động. Không lẽ.. có lẽ là như thế. Không ngờ ngày này đến sớm như vậy, đến lúc lật bài rồi sao.

-“Thím biết rất nhiều. Thím đọc báo. Cũng có lên mạng tìm nữa.. Thím biết đó không là bệnh, nhưng Thanh à..”

-“Khi nào ạ”_Thanh lấy lại tinh thần, giọng nói không ra biểu cảm hỏi.

-“Hả?”_người phụ nữ đột ngột bị ngắt lời, rồi như hiểu ra câu hỏi_ “Hôm thằng Tuấn thành lính trở về.. ở nhà con.. Thím thấy hai đứa con.. ở sau vườn, khi đó thím rất sốc”

-“Con xin lỗi”_nước mắt không kìm nén được mà lăn trên má Thanh, cũng không biết tại sao mà khóc, đau lòng sao, hay là không dám đối mặt hoặc là vì cảm thấy sợ hãi. Có lẽ đều không phải, chỉ là nước mắt cứ vậy mà rơi.

-“Con xin lỗi”_Thanh không biết nên nói gì thêm, đôi mắt ươn ướt nhìn vào người mình, người phụ nữ cũng cảm thấy thương lòng. Dù vậy cũng không được mềm lòng, mẹ thằng Tuấn tự dặn bản thân mình phải cứng rắn, vì thằng Tuấn, vì hai anh em họ chúng nó.

-“Con đừng như vậy”_định xoa bàn tay an ủi nhưng bàn tay vẫn không thể rút ra được, thở dài_ “Bồng bột nhất thời sẽ hại cả đời con ạ”

-“...”_Thanh chọn cách lắng nghe, anh biết Thím ấy còn có ý nói tiếp.

-“Thằng Tuấn còn nhỏ, mới bước vào đời, nó nhìn vậy chứ non nớt lắm Thanh ạ”_thoảng nhìn Thanh một cái, người phụ nữ tiếp tục_ “Con là anh lớn.. Đừng dẫn em nó đi sai đường.. khổ nó”

Câu này nghe quen quá, đi sai đường, Thanh đã từng nghe thì phải. Là anh dẫn nó đi sai đường sao, toàn bộ lỗi là do anh sao. Mà có lỗi ở đây sao. Hai thằng con trai thích nhau là có tội ư, có lẽ là như vậy, trong con mắt của người đời, như thế là nghịch lại cái gọi là tự nhiên, nghịch lại luân lý, thế thì có tội.

-“Tụi con yêu nhau thật mà”_Thanh tìm sự đồng cảm, nhưng chỉ nhận cái lắc đầu thờ dãi ngao ngán.

-“Bồng bột nhất thời thôi con à. Đi ngược thiên hạ sẽ khổ lắm”_do có tìm hiểu nên mẹ thằng Tuấn cũng không quá ghê tởm, nhưng mà vẫn không tránh khỏi kì thị. Con đường này, thử hỏi có bà mẹ nào có thể khoanh tay đứng nhìn con mình chìm sâu vào trong đầm lầy chứ.

-“Tụi con.. Thím hiểu cho tụi con”_ngoài việc cố tìm sự cảm thông, Thanh bất lực không biết làm gì thêm lúc này. Lệ đã ngừng rơi, chỉ là lúc này nội tâm nổi sợ trời dậy tràn trề, có thể nào như vậy mà mất thằng Tuấn không, có khi nào cả đời này hai thằng sẽ không nhận được sự chấp nhận của gia đình. Phải chọn lựa giữa người mình thích và gia đình Thanh biết chọn cái nào, đối mặt thế nào. Mẹ Thanh sẽ thế nào, tương lai hai thằng sẽ ra sao.

-“Con cũng hãy hiểu cho Thím 3 Thanh à. Thím không thể nhìn đứa con mình sinh ra bị người đời cười nhạo.. tụi nhục được.. Tha cho nó đi Thanh, buông tay đi con”

40. Chương 40

Con đường về nhà hôm nay có vẻ dài, quán cà phê cách nhà không xa, thế mà bước đi chưa đến nhà đã thấy mệt. Bước chân cảm giác nặng trong từng cái nhấc. Điện thoại trong tay rung lên Thanh cũng không nhận ra, chỉ đến khi va vào ai đó mới hoàn hồn lại. Ngơ ngác nhìn màn hình di động một hồi, màn hình sáng rồi tắt, rồi lại sáng lên lần nữa.

-“Anh.. anh nghe”_Thanh nhận máy

-“Anh đang ở đâu vậy”

-“Anh đang về”_giọng thều thào tựa gió

-“Anh sao vậy”_thằng Tuấn có cảm giác truyền đến sự mệt mỏi

-“Anh yêu em”_Thanh khẳng định

-“Sao?”_Thằng Tuấn chau mày thoáng ngạc nhiên, đáp lại_ “Em cũng vậy”

-“Cảm ơn em”

-“Em ở nhà đợi anh”_thằng Tuấn cảm giác có gì không tốt cho lắm. Nhưng vẫn không xác định là cái gì, muốn gặp anh ngay lúc này, càng sớm. Muốn ôm lấy anh, có cảm giác anh đang rất cần bảo vệ.

Khi Thanh nhìn thấy cửa nhà thì cũng đồng thời trông thấy thằng Tuấn, nó đang đứng trước cổng, nó đang ở đó đợi anh. Thanh bước vội một, hai bước rồi lao đến ôm chầm lấy nó. Như muốn níu lấy, như cần chiếm hữu, như khẳng định, hy vọng hòa vào, cảm giác này sẽ là mãi mãi.

Nếu một mai có mất đi, thì lúc này hãy giữ lấy thật nhiều. Nếu lỡ ngày mai không còn cơ hội bên nhau, chỉ bằng hôm nay quăn lấy nhau thật chặt. Cái con người này, khiến anh quyến luyến, cái con người này khiến anh mê mị, khiến anh đắm chìm, khiến anh không nỡ buông tay, khiến anh thật không có cách nào thuyết phục bản thân từ bỏ.

Vậy thì có thể không từ bỏ không. Anh có thể đối mặt. Anh có thể chịu được ánh mắt kì thị của mọi người, lời rì rầm sau lưng, xa lánh, thậm chí là khinh ghét, anh tin mình có thể chịu được.

Nhưng còn nó thì sao, nó có thể chấp nhận được không. Cứ cho là nó có thể cùng anh đi con đường này, anh nở sao lòng nhìn nó như vậy sao. Tương lai của nó sau này sẽ thế nào.

Không biết là đã bao nhiêu lần tự nói với mình đừng quan tâm đến những thứ bên ngoài đó, hai người yêu nhau bên nhau là đủ rồi. Thế mà rốt cục vẫn để tâm, nói cách nào đi chăng nữa, con người sao có thể thoát ra khỏi xã hội.

-“Mẹ em, bắt anh rời xa em sao”

Thanh không đáp, chỉ gật đầu xác nhận. Dù có cách xa nhau cũng là do hai người quyết định, không thể đi cùng nhau nữa thì sau này cũng không hối hận.

Thằng Duy suy tư nhìn Tuấn rồi quay sang Thanh. Hắn chỉ là người ngoài, dù có ủng hộ thì vẫn là ở bên ngoài cuộc. Trắc trở này, hẳn hy vọng hai người có thể vượt qua, hơn ai hết, hẳn hiểu được người đời có sức mạnh như thế nào. Ánh mắt của họ, lời nói của họ, sự mỉa mai, xa lánh, rất đáng sợ. Người đời không là một ai cả, và cũng vì lý do này họ mới có sức mạnh ghê gớm. Họ nói, họ có thể vô tâm, có thể hùa theo số đông mà nói nào hay rằng những lời vô tâm đó có sức đã kích nặng đến đối tượng.

-“Em sẽ nói với mẹ”_Tuấn nắm lấy tay Thanh_ “Tin em”

Đương nhiên là tin tưởng, rất tin tưởng nữa là đằng khác. Vậy còn e ngại cái gì, Thanh cũng không biết, có linh cảm rằng phía trước một thứ gì đó đang chờ đợi, vì không biết là cái gì nên lo lắng, bồn chồn.

-“Hay là đợi một thời gian nữa đi”

.....

Những con số trên màn hình máy chuyển đổi, lên xuống, Thanh không tập trung được, thờ dài. Dời tầm mắt khỏi màn hình, Thanh ngã mình vào ghế, xoa trán. Cảm giác mệt mỏi từ trong tâm lan ra toàn thân, bao phủ lấy cơ thể anh. Thanh biết không nên để tình trạng này kéo dài, hiểu là như thế, viên đá thì cứ đè nặng lên lồng ngực, trút xuống nào dễ dàng.

Phóng tầm mắt ra ngoài khoảng không bên ngoài, bầu trời vẫn trong xanh như thế mà Thanh không cảm nhận được sự rực rỡ của ánh sáng. Hôm nay báo chí rầm rộ đăng tin về một ngôi sao nào đó là người đồng tính. Cậu ta bị báo chí chụp lấy pic hình khi đang thân mật với một người đàn ông. Hàng loạt tờ báo đua nhau đăng tin, sức ép mà cậu ca sĩ đó đang chịu Thanh nghĩ là rất lớn. Miệng lưỡi người đời đáng sợ, sau khi đọc xong Thanh hoang mang.

Và lần đầu tiên, trong dung giờ làm công ty vào việc riêng. Anh online tâm sự cùng một người bạn trên mạng, một người nghe, một người không quen biết người kia là ai.

Ta_là_Nhân: Tại sao you lại hoang mang.

Bachthanhvan: Tôi không biết, có cảm giác như bài báo đang cảnh báo tôi vậy.

Ta_là_Nhân: You nghĩ nhiều quá rồi.

Bachthanhvan: Tôi nhìn thấy rất nhiều trắc trở trước mắt, tôi sợ làm cho cậu ta đau khổ. Tôi sợ cậu ta bị gia đình từ bỏ, tôi sợ cậu ấy không chịu được.

Ta_là_Nhân: Là cậu ta không chịu được hay you không chịu được.

Bachthanhvan: ...

Ta_là_Nhân: You hỏi cậu ta chưa? You đang áp đặt nỗi sợ của you lên cậu ta. You hay lảng tránh những vấn đề của mình. You áp nó cho người khác.

Bachthanhvan: Cậu không hiểu đâu.

Ta_là_Nhân: Tôi hiểu. Mong you dám đối mặt. Phía xa nhìn một đám khói ngất trời biết đâu lại gần chỉ là vài cây bị cháy thôi.

Cốc cốc cốc

-“Vào đi”_Thanh bảo

Thư kí đẩy cửa bước vào, báo cho Thanh biết là boss tổng muốn gặp. Thanh nhanh chóng thu xếp những hồ sơ cần chữ kí của xếp mang theo luôn, một công đôi chuyện.

-“Xếp muốn tôi rút khỏi dự án lần này”_Thanh khó hiểu hỏi lại

-“Đúng vậy, toàn bộ hồ sơ giao lại cho cậu Lâm đi”_ông ta tỏ thái độ chẳng buồn giải thích thêm cho anh.

Thanh nhìn xếp hồi lâu, muốn tìm cho bản thân một câu giải thích. Nhưng cuối cùng vẫn không hỏi tại sao. Xếp đã có lệnh, anh chỉ việc làm theo thôi.

-“Được”_Thanh đặt tập hồ sơ xuống bàn_ “Mấy hồ sơ này cần chữ kí, trong ngày hôm nay”

Gật đầu chào, Thanh xoay người bước ra khỏi phòng. Sao mọi việc cứ dồn xuống cùng một lúc thế này, rốt cục là sai ở chỗ nào.

41. Chương 41

Bước ra khỏi công ty, mặt trời vẫn chưa lặn, ánh nắng nhạt vàng hắt vào người Thanh. Nâng gót bước trên vỉa hè, Thanh muốn đi một vòng quanh đầu phố, đi dạo phố. Những tòa nhà san sát nhau đến ngột ngạt. Đút tay vào túi quần Thanh thả mình vào dòng người trên đường.

Không biết đã đi bao lâu, chỉ biết khi dừng lại thì ánh nắng đã không còn nữa. Mặt trời lan ra một vùng hồng trên khoảng không. Vịnh lấy tay cầm, Thanh nhẹ nhàng khép mi lại, cảm nhận làn gió thoảng phả lên mặt mình. Anh cảm thấy nhẹ long, tâm trạng thoải mái hơn trước. Lại từ từ mở hăng mi, nhìn xuống dòng nước cuộn chảy, rồi dời tầm mắt sang ngôi nhà cao chót vót kiêu hãnh, đến bên cạnh cổ kính hình rồng, mặt trời nằm giữa hai công trình một hiện đại, một cổ kính tạo nên một sự hài hòa. Đến lúc về nhà rồi, Thanh nghĩ, mỉm cười, xoay gót đi. Nào hay rằng từ phía xa xa sau lưng có một người vẫn luôn dõi theo bóng lưng anh. Bộ dáng thần thờ lúc anh lang thang trên đường, ánh mắt cô buồn của anh trên cầu, tất cả đều thu vào tầm mắt người ấy. Thành phố đã lên đèn, chiếc bóng liêu xiêu của Thanh phả xuống mặt đường, người ấy chỉ đành thở dài. Con đường này là tự chọn, đừng bao giờ hối hận. Chim ra khỏi lồng hãy sẵn cánh mà bay cao nào.

-“Anh nghe”

-“Sao trễ vậy, không có việc gì chứ”_không hề che giấu, giọng điệu đong đầy quan tâm.

-“Anh đang về”_Thanh mỉm cười, ngọt ngào mà cười, mi mắt lại muốn hoen ướm_ “Anh vẫn chưa ăn đây”

-“Cơm nước đã chuẩn bị xong”_thằng Tuấn nháy mắt ra hiệu cho thằng Duy lo dọn cơm lên, sau đó mới lấy tay che che điện thoại lại thì thào_ “Đợi bà xã về mới ăn đó hắc hắc”_che đây cái kiểu đó không nghe được mới lạ, thằng Duy xen thường ném cho nó một ánh mắt ghê tởm, còn khoa trương ra điệu bộ sờn cả da gà. Thằng Tuấn không thêm quan tâm, hứ một cái, đưa nắm đấm lên khiêu khích. Thằng Duy người lớn không chấp trẻ con, nhún vai tiếp tục công việc đảm đang của hắn.

-“Anh về đến đầu đường rồi”_đối với lời đùa giỡn của nó Thanh không quá để tâm.

-“Để em ra đón anh”

-“Tùy em”

-“Em thấy anh rồi”

-“Anh cũng thấy em”_Thanh chợt cười. tắt điện thoại, lấy tay dụi mắt, thằng Tuấn mở cổng để anh lái xe vào.

Bước xuống xe là thằng Tuấn ôm ngang lấy anh. Một cái ôm nhanh, vội vàng, nhưng ấm áp. Rồi nó nắm tay kéo anh vào nhà, vừa đi vừa kể về thực đơn hôm nay.

.....

Bầu trời hôm nay không nhiều sao, trăng vì thế cô liêu nổi trội. Gió đêm lạnh khiến long người muốn run lên, sự im lặng đạt đến tĩnh lặng, nghe được cả tiếng thở, tiếng gió xô lá cây xa xa. Thanh sợ sự im lặng này.

-“Mẹ..”_Thanh khẽ gọi một tiếng_ “Con nên làm sao đây.. mẹ”

-“...”_vẫn không có lời đáp, tay Thanh siết chặt điện thoại, đứng ra anh nên ẹ một ít thời gian nữa. Nhưng nếu để mẹ nghe tin này từ ai khác, chỉ bằng chính anh mở lời trước.

-“Con xin lỗi”_Thanh nấc nghẹn, bờ môi run lên, gió ùa vào mắt khiến cay cay.

-“Con có lỗi gì chứ”_mẹ Thanh không kìm nén được nữa, Thanh nghe được tiếng thút thít truyền qua. Anh lại khiến mẹ mình khóc, điều mà lúc xưa Thanh ghét nhất ở cha mình là hay làm mẹ khóc, thế mà giờ anh lại là mẹ thương tâm.

-“Không phải lỗi của con.. mẹ biết không phải.. không có lỗi phải gì hết”

-“Mẹ!”_Thanh tha thiết kêu một tiếng.

-“Mẹ bên con.. luôn bên con.. tội tình đứa con của tôi”_giọng mẹ run, như chạm vào cõi lòng Thanh, trái tim anh cũng run lên theo.

-“Mẹ!”_nấc nghẹn chực chứa trong lòng, khó khăn mới thốt lên được tiếng.

-“Nếu.. nếu mà.. hãy về thì về với mẹ.. mẹ luôn bên con”_Thanh biết nói ra những lời này với mẹ là điều không hề dễ dàng, chắc mẹ đã rất khổ tâm, suy nghĩ cho anh thật nhiều. Tầm lòng đó sao mà anh không hiểu. Vì hiểu nên ánh trăng trước mắt đã nhòa đi thành nhiều vì sao, vì cảm thụ được nên cơn gió lạnh cứ thoảng qua làm bờ vai run lên.

-“Mẹ.. mẹ tắt máy đây”_giọng bà run run.

-“Cảm ơn mẹ”

-“Cái thằng này”_có vẻ bà cố nén giọng, cố cười một cái_ “vậy cũng nói được.. tôi là mẹ anh đấy”

Điện thoại đã ngắt, Thanh còn vô hồn ngẩn màn hình đã nguội đèn. Cảm giác cái lạnh bớt đi, chiếc áo khoát được choàng qua người Thanh. Quay đầu lại thì trông thấy thằng Duy mỉm cười đưa cho anh một tách cà-phê. Khói vương tỏa ra một làn hơi ấm, phần nào xua đi gió lạnh.

-“Mẹ anh.. chấp nhận không?”_thằng Duy tựa lưng vào ban công, suy ngẫm hỏi.

-“Hửm?”_Thanh nâng mi nhìn nó một cái, cười cười nhấp một ngụm cà phê, sau đó mới gật đầu xác nhận_ “Xem là vậy đi”

-“Anh có tự tin không?”_nếu không đủ lòng tin thì chắc chắn không thể, vì khi nghĩ rằng mình đã đủ lòng tin cũng chưa chắc dễ dàng vượt qua.

-“...”_Thanh trầm mặc, không vội đáp, làm sao mà biết mình đủ lòng tin hay chưa, có biết sự đời sẽ thế nào. Cuối cùng chỉ nói một câu_ “Anh yêu nó”

-“Em bên anh.. nhớ rằng anh không cô độc..”_thằng Duy bước đến vỗ lên bờ vai của Thanh.

-“Uhm”_Thanh chạm vào bàn tay trên vai mình, gật nhẹ. Rồi chợt cười_ “Mày nói chuyện giống y như mẹ anh”

.....

Chiếc xe bo bon chạy xuyên qua hai dãy cánh đồng, mang theo những con người với tâm trạng không yên bình. Phải đối mặt hãy can đảm mà bước đến, không chừng khi vào hang cọp rồi mới nhận ra hổ cũng không hung tợn như ta tưởng.

Mười ngón tay lồng vào đan khít lấy nhau. Người này có thể cảm nhận rõ sự hồi hợp của người kia, hai người đứng nhìn vào ngôi nhà, rồi quay sang nhìn nhau, lại cười, nụ cười nhạt, hãy can đảm lên.

-“Ngày mai chúng ta về nhà em đi”_Thanh sâu xa nhìn trần nhà, một tay gối đầu, ánh mắt có vẻ xa xăm.

-“Ngày mai?”_thằng Tuấn nằm kế bên hỏi lại xác nhận.

-“Uhm”_Thanh khẽ ừ một tiếng, thở dài_ “Anh đã nói với mẹ rồi”

-“Mẹ anh ..”_ngừng một lúc rồi mới tiếp tục_ “nói sao!”

Thanh trở mình nằm nghiêng qua đối mặt với thằng Tuấn.

-“Mẹ anh tuy không nói ra.. nhưng anh biết có lẽ bà cũng có thể chấp nhận”_nghĩ đến mẹ không khỏi trong lòng như nén thêm một vật_ “Mẹ anh đã sớm biết anh.. không bình thường. không biết bằng cách nào nhưng mẹ anh đã biết từ lâu rồi”

-“Em nghĩ đó là linh cảm của người mẹ”_tư thế rất gần, hơi thở hòa vào nhau.

-“Ngủ đi”_thằng Tuấn nhắc nhở_ “Mai là một ngày dài”

_“Ừ”

-“Cùng nắm tay.. cùng bước”_mười ngón tay đan vào nhau, song vai nhau bước vào nhà. Tiếng sủa từ này giờ đã báo cho chủ nhà biết có khách viếng thăm, chỉ là khi nhìn thấy hai người đến này khiến chủ nhà sững sờ, hình như không mấy vui vẻ.

-“Kêu ba mày về út”_mẹ thằng Tuấn sai con út đang đứng sau lưng, con út dạ một cái rồi chạy đi ra phía trong nhà.

Rồi mẹ thằng Tuấn mới quay sang bảo_ “Hai đứa ngồi xuống đi”

Hai anh em họ chúng nó nhìn nhau, chần chừ ngồi xuống. thằng Tuấn có cảm giác lúc này nó không phải đang về nhà nó nữa, chợt thấy xa lạ.

-“Thím 3..”

-“Để thím nói trước”_mẹ Tuấn đẩy về phía Thanh ly trà, rồi liếc sang nhìn thằng con trai bà_ “Thấy hai đứa bay như vậy thím biết mấy đứa muốn gì rồi”

-“Mẹ”_thằng Tuấn thiết tha nhỏ giọng gọi một tiếng.

-“Để mẹ nói hết”_ngừng một chút, nhìn hai đứa trẻ_ “Mấy đứa còn trẻ chưa hiểu hết được đâu.. nông nổi rồi sau này sẽ khổ”

-“Mẹ.. tụi con không nông nổi”

-“Thanh, con nói thương nó con nữ nhìn nó bị người ta khinh khi sao”_mẹ thằng Tuấn quay sang Thanh.

-“Mẹ.. đừng ép anh ấy nữa”_thằng Tuấn không kìm lòng được.

-“Thanh..”_mẹ thằng Tuấn không quan tâm đến nó, khấn khoản nhìn Thanh.

-“Con thương nó..”_nâng đôi tay đan vào nhau đặt lên bàn như một lời khẳng định_ “Do đó, con muốn cùng nó sống hết đời này”_lại quay sang thằng Tuấn, hai người nhìn nhau_ “Nên con mong được sự chấp nhận của mọi người. Mong thím thương tụi con”

Mẹ thằng Tuấn không nói lời nào, sự im lặng bao phủ một cách đáng sợ. Bà chỉ thở dài như bất lực, suy ngẫm mà trông mông lung xa xôi. Hồi lâu bà mới nhìn hai đứa nói.

-“Chờ ba thằng Tuấn về quyết định đi”

Nghĩ đến cảnh phải đối mặt với ba thằng Tuấn lo sợ, ba nó từ nhỏ đã nghiêm khắc với nó, trong trí nhớ từ bao giờ đã khắc ghi hình ảnh người ba uy nghiêm. Và nó biết với ba không có lời khuyên răn như mẹ nó. Hiện cảnh đã chứng minh điều đó, khi ba nó về nghe sự việc, chẳng buồn nghe nó nói đã giận cho nó một bạt tay. Sau đó hung hãn mà kêu con út ra sau lấy cây củi khô, mà đập từng cú vào người nó.

Đau dĩ nhiên là đau chứ, nhưng thằng Tuấn biết không thể như vậy mà từ bỏ được. nếu chút đau đớn thể xác như vậy mà không chịu nổi thì nó sẽ mãi mất Thanh. Nên nó có thể chịu được, mẹ nó bật khóc tự lúc nào, khóc lóc cầu xin ba nó nhẹ tay. Thanh nhanh nhẹn đoạt lấy hung khí trong tay ba nó, vứt ra xa.

-“Tao dạy con tao không cần mày xen vào”_ba nó bất ngờ bị tướt đi vủ khí, hung hãn tăng thêm.

-“Chú bình tĩnh lại đi”_trái lại Thanh có vẻ rất bình tĩnh, nhưng đôi mắt đã sớm giăng tơ.

-“Chú đánh nó có được lợi ích gì không.. đánh chết nó thì sao. Nó chết rồi chú vui không.. chú đánh con mình chú không cảm thấy đau à”_Thanh muốn nổ ra rồi, như muốn vỡ òa, anh muốn phát điên mất, nhìn thấy nó bị đánh ngã khụy xuống đất anh đau, không biết chỗ nào, nhưng biết đau lắm.

-“Tại mày.. cái thứ như mày ..”

-“Thứ như tôi thì sao”_Thanh sắc bén nhìn ông, anh không còn là anh nữa.

-“Thứ bệnh hoạn”

-“Ông”_mẹ thằng Tuấn lên tiếng nhắc nhở.

-“Là các người bức tôi.. tôi muốn như bao người mọi người lại đẩy tôi ra”_Thanh lùi lại, ngồi bên thằng Tuấn, đỡ lấy nó dậy, quàng tay nó sang vai anh, dìu nó đứng lên_ “Con.. về trước”

-“Thằng Tuấn mày ở nhà cho tao”_ba thằng Tuấn lớn giọng quát.

-“Con..”_thằng Tuấn quay lại nhìn ba nó, lo sợ.

-“Con không để nó một mình đâu.. không bao giờ”_bỏ lại một lời, Thanh tiếp tục dìu thằng Tuấn đi ra khỏi cửa.

-“Mày..”_ba thằng Tuấn hung hãn định xông đến lại bị mẹ thằng Tuấn níu lại.

42. Chương 42

-“Mày..”_ba thằng Tuấn hung hãn định xông đến lại bị mẹ thằng Tuấn níu lại.

-“Bà cản tôi làm gì”_ba thằng Tuấn giằng mạnh hất tay mẹ nó ra, khiến mẹ nó ngã xuống sàn nhà. Bà cũng không còn sức mà gượng dậy nổi, úp mặt vào tay, nức nở mà khóc.

.....

-“Hay là để em trở về nhà đi”_thằng Tuấn nói. Đợi ba mẹ nó nguôi giận rồi tiếp tục giải thích, thuyết phục chứ cứ thế mà đi, có khi nào ba mẹ nó sẽ không bao giờ chấp nhận.

-“Không được”_Thanh cương quyết_ “Bây giờ chú thím đang rất giận..”_chợt nhận ra nó thoáng qua rất buồn, anh cũng không vui, nhưng có lẽ nó chịu áp lực lớn hơn anh. Nhẹ nhàng mà nói với nó_ “Đợi khi chú thím nguôi giận anh và em lại xuống.. nhất định họ sẽ chấp nhận”_còn mạnh dạn mà gạt đầu một cái làm tin cho nó.

Chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu thì đồn ngàn dặm mà. Hàng xóm quanh nhà thằng Tuấn từ lúc nào đã ra trước cửa nhà xem náo nhiệt. Một vài người tụ lại thành một đám, đứng trước cửa nhà mình mà nhòm ngó, chỉ trỏ bàn tán. Có lẽ họ đã nghe được gì, ánh mắt họ biểu cảm đa dạng. Có người ngao ngán lắc đầu, có vẻ bất lực, cũng có người khác tỏ vẻ am hiểu mọi chuyện, ném cho hai anh em họ chúng nó cái nhìn đồng cảm, có người chặc lưỡi một cái bảo đó là chuyện thiên hạ chẳng liên quan gì đến mình, rồi quay lưng đi vào nhà, thế nhưng thì thoảng vẫn lén liếc xem anh em họ chúng nó thế nào.

Có vẻ như sự việc này đang dần trở thành đề tài của hàng xóm xung quanh. Thằng Tuấn cúi mặt, cố sải bước thật nhanh, nhưng khi đã lên xe rồi nó vẫn cảm thấy như có rất nhiều ánh mắt gián vào mình. Những lời bàn tán vô tình lọt vào tai khiến nó muốn quên cũng không quên được. “Hai đứa nó sao vậy” “Hình như ông Hưng đánh thằng Tuấn” “Nghe nói hai đứa nó là đồng bóng đó bà” “Trời! Thằng Tuấn con ông 2 hả” “Thằng kia là anh họ nó đó” “Bậy hà, thằng Tuấn từ nhỏ tui biết mà” “Vậy là hai anh em họ chúng nó.. haiz.. tội ông 2” “Anh em họ chúng nó! Xem kia”...

Lắc đầu thật mạnh để quãng đi hết cái mớ đó đi, lại làm động đến vết thương khiến thằng Tuấn nhú máu. Thanh nhẹ nhàng nắm lấy tay nó, nó ngẩng lên nhìn anh, anh không nói gì, cũng không nhìn nó, nữa bên mặt có vẻ bình tĩnh lắm. Nhưng nó cũng biết rằng làm sao mà bình tĩnh được, nó chợt nhận ra bản thân yếu đuối. Tuấn à, không phải mày muốn làm chỗ tựa cho anh sao, mày như thế chỉ làm anh thêm lo lắng thôi. Anh đã nói anh sẽ cùng mày tay trong tay cùng nhau đối mặt mà, nên tin anh. Thằng Tuấn tự nói với bản thân phải mạnh dạn mà ngẩng đầu, vì nó chẳng làm gì sai cả, không có lý do gì mà lo sợ nữa.

.....

-“Sít..”

-“Đau không?”_Thanh lo lắng hỏi.

-“Uhm”

-“Ba mày ra tay cũng nặng thiệt”_thằng Duy đánh giá vết thương của thằng Tuấn. Có thể nói là dung lực có lực, cái nào bầm tím cái đó.

-“Còn chỗ nào đau nữa không”_Thanh kéo áo lại cho nó, hỏi.

-“Không”_nó lắc đầu.

-“Uhm”_chợt cả ba người sau đó rơi vào trầm mặc. Hai anh em họ chúng nó nhìn nhau, thằng Duy nhìn xa xăm. Muốn mở lời phá tan cái không khí ảm đạm, nhưng mà kể cả người ngoài như thằng Duy vẫn không tày nào nói nên lời hướng chỉ anh em họ chúng nó. Phản ứng của ba thằng Tuấn mạnh thế này, có lẽ cần thời gian, thằng Duy tự hỏi, muốn dằn vò người ta đến bao giờ. Không phải cha mẹ muốn con mình hạnh phúc sao, không lẽ hạnh phúc của con cái chỉ khi cha mẹ cho đó là hạnh phúc, thì mới là hạnh phúc sao, hạnh phúc là tự người trong cuộc cảm nhận đúng không. Có lúc thằng Duy nghĩ rằng nếu một trong hai đứa là con gái hoặc hai anh em chúng nó sinh ra ở một nơi nào khác, chấp nhận hai người sẽ tốt hơn. Thật buồn cười với ý nghĩ điên rồ của mình, nhưng biết sao được, cái xã hội này nó như thế đấy, xã hội chấp nhận chuyện đó, ngược lại dòng nước ắt sẽ vất vả.

-“Em.. đi nấu cơm”_trả lại không gian cho hai người, thằng Duy bước ra khỏi phòng.

-“Chúng ta.. có quá vội không”_một hồi lâu sau đó, Thanh cũng mở lời.

-“...”_nó không đáp, dõi theo bóng lưng anh di chuyển đến tựa bên cửa sổ.

-“Có lẽ nên cần một thời gian..”_từ cửa sổ nhìn xuống.

-“Vây chờ đến bao giờ”_thằng Tuấn từ sau ôm trọn Thanh vào lòng, tựa cằm vào vai anh_ “Sớm hơn để mọi người có thời gian hơn để chấp nhận”

-“Anh sợ”

-“Hửm?”_cọ cằm vào vai anh, hương từ người anh thật dễ chịu.

-“Anh lo cho tương lai của em”_những lời bàn tán xung quanh Thanh đều nghe thấy, nó sẽ ra sau khi vào đời đây, nó chỉ mới là một thằng sinh viên trẻ, tương lai còn ở trước rất dài, tương lai đó liệu có vì cái nhìn kì thị người đời mà u ám hay không.

-“Thế thì..”_cố tình phả hơi thở nóng ấm vào tai anh, thì thào_ “Anh nuôi em đi”

43. Chương 43

Trở lại công việc sau một ngày nghỉ dài, tâm trạng nặng nề, không tày nào tập trung vào việc. Có lẽ cần thư giãn một thời gian, Thanh viết thư xin nghỉ phép mang lên phòng trình xếp. Đã là giờ nghỉ trưa, nên có vẻ cô thư kí xinh đẹp của xếp đã đi ăn trưa. Thanh biết chắc xếp vẫn còn trong phòng làm việc, đó là

thói quen của ông ta vào ngày thứ hai. Thanh đến gần cửa đã nghe tiếng xếp, có vẻ ông rất tức giận mà nói chuyện cùng ai đó.

-“Cậu đừng bức tôi quá tôi không nhịn nổi đâu”

Lời này nghe ngữ điệu giống như đe dọa, Thanh băng khuâng không biết có nên gõ cửa hay không thì xếp đã tinh ý nhận ra anh đang đứng trước cửa, liếc mắt nhìn anh một cái, ánh mắt như dò xét, như nghi kị.

-“Nói cho cậu biết việc gì tôi cũng có thể làm”_nói câu cuối rồi xếp tắt điện thoại, ra hiệu bảo Thanh vào.

-“Chú muốn nghĩ phép à”_ông ta không thèm ngẩng đầu lên nhìn Thanh hỏi.

-“Đúng vậy”

-“Thế cũng được”_gật gù ra vẻ đồng tình_ “Cũng nghĩ một thời gian”

Đối với lời này của ông ta Thanh khó hiểu rõ hết ý, chẳng lẽ ông ta nhận ra anh có áp lực sao. Thanh không cho là vậy, nhưng không có ý định hỏi lại xếp. Dù sao thư thông qua rồi, chuyện khác có gì liên quan.

Buổi chiều Thanh bàn giao lại công việc ấy nhân viên. Bắt đầu kì nghỉ phép của mình dài của mình.

.....

-“Anh Thanh hay chúng ta đi nghỉ mát đi”_thằng Duy có vẻ hớn hở đề nghị.

-“Du lịch à”_Thanh ngẫm nghĩ, lại liếc sang thằng Tuấn một cái.

-“Ừ..”_thằng Duy có vẻ tâm huyết_ “Hết tuần này là tụi em kết thúc môn học rồi, anh cũng vừa nghỉ phép.. chỉ bằng chúng ta đi đâu đó không khí”

-“Ý em sao Tuấn”_Thanh hỏi.

-“Em thấy..”_nhìn thành ý của thằng Duy, có ai mà từ chối được, vui vẻ mà nhận lời_ “Cũng tốt”

-“Yeah”_thằng Duy như chưa biết đi chơi là gì_ “Vậy để em chọn nơi nha”_hai anh em họ chúng nó không hẹn mà nhìn nhau, rồi không ai bảo ai đồng loạt nhìn thằng Duy, đồng bộ mà gật đầu.

Thằng Duy tỏ ra là một người làm việc chuyên nghiệp, không bỏ lỡ cơ hội, chớp lấy thời cơ, phốc lấy thời cơ, phốc một phát lên mạng tra địa điểm để đi chơi. Nhìn thái độ hứng khởi háo hức của thằng Duy hai người còn lại bỗng cũng có cảm giác náo nức theo.

Hai anh em họ chúng nó cũng bị cuốn vào theo sự việc của thằng Duy đề xuất, cùng chụm đầu vào màn hình mà chọn địa điểm. Bỗng điện thoại thằng Tuấn rung lên, biểu tình chần chừ bất máy của thằng Tuấn khiến không gian trầm xuống dần. Thằng Tuấn cười một cái, đứng lên cầm lấy điện thoại hướng phía phòng bếp mà đi xuống. Thằng Duy nhìn Thanh đang dõi theo bóng lưng của thằng Tuấn, không hiểu rõ anh đang nghĩ gì. Một buổi tối dần buông nặng nề.

-“Con nghe mẹ”_thằng Tuấn vào bếp bắt máy.

-“Con.. không sao chứ. Vết thương còn đau không”_mẹ vẫn là mẹ, con có làm sai thì nhìn nó đau bản thân cũng không khỏi âm ỷ theo.

-“Bình thường rồi..”_ngừng một chút, lấy dũng khí mà hỏi_ “Ở nhà sao rồi?”

-“Ba mày còn tức lắm”_cũng ngừng một khoảng, thờ dài mà bảo_ “Không từ bỏ được hả con. Về mà xin lỗi ba mày, mẹ cùng mày nói”

-“...”_Tuấn không biết nên nói gì, nói ra thì làm mẹ buồn lòng, nói dối ư.

Đầu dây bên kia tiếp tục kéo một hơi thở dài, lâu sau đó mới thốt lên một lời.

-“Đợi khi nào ba mày nguôi giận hãy về”

Thằng Tuấn nói chuyện cùng mẹ một lúc thì không biết phải nói gì nữa, cạn lời rồi sao, dường như càng nói càng đi vào ngõ cụt, vì lời thoại thì ít, còn khoảng không trầm mặc càng nhiều. Cuối cùng đành nói.

-“Thôi mẹ nghĩ sớm đi.. con không sao.”

–“Ừ”

–“Mẹ tắt máy đi”

Không phải tắt ngay lập tức, dường như mẹ còn muốn nói gì đó, rồi cũng không có thêm lời nào nữa mà cuộc gọi bị ngắt đi. Thằng Tuấn nhét điện thoại vào túi, xoay qua mới phát hiện phía sau có người. Thằng Duy tựa lưng vào tủ lạnh mà nhìn nó.

–“Làm gì nhìn tao dữ vậy cha nội”_thằng Tuấn không qua ngạc nhiên, chuyển giọng sang định trêu đùa_ “Đừng nói có ý đồ với tao rồi nha”

–“Mày”_thằng Duy người lớn không chấp trẻ em hay tự cao, chỉ lấy ngón cái tự quệt mũi một cái, ngẩng mặt hùng hổ nói_ “Thằng Duy này không thèm”

–“Khi..”_điệu bộ khoa trương của thằng Duy khiến thằng Tuấn không muốn cười vui vẻ lên, thằng Duy nhìn nó sau đó cũng cười.

–“Mẹ mày gọi à”_thằng Duy hỏi.

–“Ừ”_giọng thoáng trầm xuống

–“Bà.. nói sao”

–“Cũng không có gì. Chỉ là ba tao còn giận. Vậy thôi”_khoát tay tỏ vẻ không có việc gì, giả dối, sao mà không có gì được.

–“Thanh đâu rồi”_thằng Tuấn bước ra phòng khách không thấy anh đâu nên quay lại hỏi thằng Duy.

–“Lên phòng trước. Anh ấy nói mệt”_thằng Duy ngồi xuống sofa, sau đó mới hướng thằng Tuấn mà nói_ “Mày lên xem sao”

–“Ừ”_mất hướng về phía cầu thang, dăm chiêu vài giây mà xa xăm. Làm sao mới khiến anh không còn gánh nặng đây.

44. Chương 44

–“Chỉ dạy con mình lại đi”_ba thằng Tuấn thái độ không mấy khách khí nói.

–“...”_đáp lại ông chỉ là sự im lặng, khiến ông càng bực dọc.

–“Kêu nó tránh xa con tôi ra”_liệt một cái_ “Càng sớm càng tốt”

–“Chú bình tĩnh lại đi”_mẹ Thanh nhẹ giọng.

–“Bình tĩnh cái gì mà bình tĩnh”_ba thằng Tuấn có vẻ như càng lúc càng khó chịu.

–“Chúng nó sai ở đâu chứ. Chỉ là tụi nó mền nhau, muốn bên nhau”_đôi mắt ngấn nước nhìn ba thằng Tuấn_ “Chẳng lẽ như vậy là sai sao!”

–“A..”_ba thằng Tuấn tỏ vẻ ngạc nhiên, cười khẩy_ “Thì ra chị ủng hộ tụi nó phải không. Hèn chi..”

–“Tôi chỉ muốn con mình sống vui vẻ thôi”_mẹ Thanh giải bày.

–“Bà nói vậy mà nghe được á hả. Tụi nó bậy bạ vậy mình phải can lại chứ”

–“Tôi..”_mẹ Thanh bất lực, thở dài.

–“Ba”_thằng Tuấn bước vào kêu.

–“Chào chú”_đáp lại chỉ là cái liếc khinh bỉ của ba thằng Tuấn.

–“Đấy. Con bà về đấy. Kêu nó đừng có bám con tôi nữa”

-“Ba”_thằng Tuấn nhắc nhở.

-“Tao còn chưa tính tội mày đó”_quay ngoắc sang nhìn nó.

-“Chú bớt giận chút đi ạ”_Thanh đẩy chén trà qua sang cho ông. Ông cầm lấy hất vào mặt thằng vào mặt Thanh, hung hổ đẩy ghế đứng lên.

-“Không cần mày giả tạo”_ông quát.

-“Thằng Tuấn lên thu xếp hành lý theo tao về”_gầm một tiếng_ “Nhanh”

Thằng Tuấn khó xử nhìn Thanh, Thanh quan tâm nhìn mẹ, rồi quay sang nó gật đầu. Thằng Tuấn lảo đảo lên lầu xếp lại mấy bộ đồ.

Cuối cùng cũng xa nhau, Thanh nghĩ, nhưng anh tin đây chỉ là thử thách, không là mãi mãi. Một thời gian nữa thôi, qua giai đoạn này, hai người có thể bên nhau.

Thằng Tuấn chậm chậm mà xách mấy cái ba lô đi ra cửa, nó nhớ lại lần đầu tiên nó đến căn nhà này. Lần đầu nó gặp anh, người anh họ mà nó không mấy ấn tượng. rất nhiều cái gọi là lần đầu tiên, còn có sự chăm sóc của anh. Anh cho nó ở nhà, nấu cho nó ăn, mua đồ cho nó, còn đặc nick name cho nó nữa.

Kí ức như dòng thác ủa về, những hình ảnh lần lượt vờn qua, khiến người ta như khắc sâu thêm. Xa anh rồi, nó không biết bao giờ mới trở lại căn nhà này nữa.

.....

-“Mẹ”_Thanh nhẹ nhàng ngồi xuống ôm lấy mẹ vào lòng, không biết là ai đang sưởi ấm cho ai, ai đang vỗ về ai đây.

-“Mẹ không sao”_mẹ vuốt mái tóc Thanh_ “Chỉ là mẹ thấy bất lực. Mẹ không bảo vệ được con”

-“Mẹ”_tha thiết mà gọi.

Tiếng chuông điện thoại vang lên khiến Thanh buông vòng tay, là số của công ty.

-“Thanh nghe”

-“Cậu Thanh hả”_là bà chị nhân viên cùng phòng, Thanh nhận ra giọng nói của chị ta.

-“Có việc gì à”_anh đã bàn giao công việc rồi mà.

-“Bản kế toán tuần trước có vài số liệu không khớp. Cái này chỉ có chú đang theo dõi mà”

_-“Ừ”

-“Chị biết chú đang nghĩ phép.. nhưng phiền chú vậy. có thể đến công ty một chút không”

-“Được”_Thanh nhìn đồng hồ, hiện tại chỉ mong có thể hòa vào công việc_ “Tôi đến ngay”

Thanh sửa soạn định ra khỏi nhà thì thấy thằng Tuấn bước vào, anh ngạc nhiên mở to mắt. nó phóng đến ôm chầm lấy anh. Không phải là anh tưởng tượng.

-“Em bỏ quên mấy thứ”

_-“Ừ”

-“Em lên lấy đây”

-“Tuấn nè!”_đột nhiên rất muốn khẳng định_ “Anh yêu em”

-“Em cũng vậy”

-“Hãy chờ anh”

-“ Bao lâu em cũng chờ”_thằng Tuấn chắc nịch đáp.

Thanh dẫn xe ra khỏi cửa thì nhìn thấy ba thằng Tuấn đang đứng trên lề đường. Hình như ông ta thấy anh, nên có ý định băng qua bên kia lộ.

Lúc ba thằng Tuấn qua nửa con đường thì bất ngờ từ xa xa một chiếc xe ô tô chạy đến. Thanh nhận ra chiếc xe hướng về ông mà lao đến, vận tốc dường như không có ý định giảm xuống, chiếc xe đang mất kiểm soát. Nào chỉ mới phát ra một tín hiệu nguy hiểm, thì cơ thể đã nhanh hơn lao đến.

‘RẦM’

Đoạn đường nào loạn, dòng người đi đều ngoảnh đầu nhìn lại, một nam thanh niên nằm dài trên đường, dòng máu đỏ thắm len lỏi lẫn trên vạch trắng tinh kẽ đường. Chiếc xe gây tai nạn có ý định bỏ trốn bị người ven đường giữ lại.

Giao thông ùn tắc, đèn màu vẫn luân phiên chớp tắt, người dân xung quanh cũng nào loạn. “Gọi cấp cứu nhanh.. ai gọi cấp cứu” “Đã báo công an chưa” “Có ai biết sơ cứu không” ...

.....

-“Anh ấy có sao không bác sĩ”

-“Giai đoạn nguy hiểm nhất đã qua”_bác sĩ nhìn bệnh nhân vẫn miên mang trên giường bệnh_ “Chỉ là không biết lúc nào sẽ tỉnh lại”

-“Ý thầy là..”_Phương cũng nhìn về phía Thanh.

-“Uhm”_vị bác sĩ già gật đầu_ “Con hãy giải thích cho cậu ấy đi. Ta đi trước”

-“Cảm ơn thầy”_Phương tiễn ông ra khỏi cửa, rồi quay lại vỗ vai trấn an thằng Tuấn. Trông nó khá mệt mỏi, hơn ba ngày rồi nó vẫn chưa ngủ được thì phải.

-“Anh Thanh sẽ sớm bình phục thôi mà. Em về nghỉ chút đi”_Phương thực lo nó không gắng gượng nổi nữa.

-“Anh nói cho em biết đi”_đôi mắt đen sâu thẳm, vì mất ngủ dài mà u hồn nhìn Phương_ “Bao giờ anh ấy mới tỉnh lại”

-“Việc này”_Phương lưỡng lự, cũng không có ý định giấu nó_ “Không chắc được.. chấn thương thế này, có thể không bao giờ tỉnh lại”

-“Sống thực vật”_thằng Tuấn kinh hoàng, chấn động, run cả người. Cái này là thực sao, không phải chỉ có trong phim thôi ư.

-“Hay là em về nghỉ chút đi”_Phương khuyên răn_ “Nếu em cũng ngã quỵ thì thằng Thanh trông chờ vào ai”

-“Em muốn ở bên anh ấy một chút”_thằng Tuấn ngồi xuống bên giường bệnh, nắm lấy tay Thanh. Nhìn gương mặt anh xanh xao, chỉ mới mấy ngày mà hóp má đã rõ ràng. Nói người không biết nói mình, thằng Tuấn không hề nhận ra bộ dáng hiện tại của nó cũng chẳng mấy sức sống cả.

Phương xoay người bước ra khỏi phòng, những người đứng ngoài cửa đều mang vẻ mặt u sầu. Phương lắc đầu ra hiệu cho họ dừng làm phiền hai anh em họ chúng nó lúc này. Ba mẹ thằng Tuấn nhìn sang mẹ Thanh, rồi nhìn nhau, bước lại gần an ủi mẹ Thanh. Mẹ Thanh lại lần nữa rơi nước mắt, không khóc nổi nữa, nước mắt có lẽ còn sức, nên cứ rơi. Mẹ thằng Tuấn cũng không kìm lòng được, bờ môi cũng run lên, khóe mi viền đỏ ửng.

.....

-“Hôm nay em hoàn thành rất tốt bài thuyết trình rồi”_thằng Tuấn lau má Thanh, nhúng cái khăn vào nước vắt, chuyển xuống lau tay.

“Cái bài hôm tuần rồi em kể anh nghe đó”_chăm chú mà lau ngón tay, động tác thuần thục, có vẻ như đã từng làm rất nhiều lần_ “Giảng viên nói có ý tưởng.. nhưng mà”_ra vẻ bất mãn, thở dài mà nhúng cái khăn vào chậu nước.

“Giảng viên nói phong cách trình bày chưa tốt. Thật là”

Thằng Tuấn đứng dậy, bưng thao nước vào toilet đổ đi. Bước ra nhìn vào giường, anh vẫn ngủ say nằm đó, anh ngủ yên bình lắm, anh có biết em cực khổ bao nhiêu không.

-“Rất cực bao giờ anh mới tỉnh lại đây”_tựa lưng vào tường, vô hồn mà nhìn về người con trai đang an lành thiếp đi trên giường bệnh.

-“Thấm môi anh chưa con”_mẹ thằng Tuấn đẩy cửa bước vào, đến bên nó.

-“Chưa”_thằng Tuấn lắc đầu_ “Mẹ làm đi. Con đi ra ngoài chút”_dõi theo bóng lưng đứa con trai của mình, mẹ thằng Tuấn lo âu nhận ra rằng nó gầy đi nhiều, sau lưng nhìn bộ dáng có vẻ hốc hác hẳn.

Với tay lấy ly nước trên đầu giường, từ tốn là thấm từng giọt vào đôi môi trắng hồng.

-“Con đang muốn trừng phạt chúng ta sao”_nào nề mà tự hỏi lòng mình, cứ để hai đứa nó bên nhau có tốt hơn bây giờ không. Một đứa nằm đây, nằm im lìm, một đứa cố tỏ ra vẻ bình thường, có khi bây giờ lại đang trốn ở nơi nào đó mà rơi lệ.

-“Ta sai rồi. Chúng ta sai rồi. Con tỉnh lại đi”_nhắm lấy bàn tay mềm lạnh, giọt nóng hổi rơi trên mu bàn tay_ “Xin con”

Bà hy vọng vẫn chưa muộn khi nhận ra rằng nhìn con mình an lành, vui vẻ mới là điều quan trọng. Đời người mấy mươi năm thôi mà, thiên hạ bàn tán là gì chứ, họ nói được đến khi nào. Vì ba bốn lời của người ngoài mà ép con mình sao. Rồi cuộc là nghĩ cho nó, hay là gán cho nó đó.

45. Chương 45

Như mọi ngày, thằng Tuấn sau khi hết giờ học là đến bệnh viện. Mỗi lần bước đi trên dãy hành lang, nó có khi muốn bước lẹ, rồi chậm, nòn nao. Sợ rằng khi đẩy cánh cửa kia thì Thanh vẫn ngoan ngoãn mà ngủ say, mặc khác lại nòn nao mà mong rằng có khi nào anh đã tỉnh lại không. Cứ như vậy, mâu thuẫn mà bước về phía cánh cửa 717.

Lại lần nữa thất vọng, anh vẫn nhắm nghiền đôi mắt. Quen rồi, nó cười, bước đến đặt túi trái cây lên cái tủ gần giường bệnh. Ngồi xuống bên giường, ngắm anh một lát, không kìm chế được mà cúi xuống hôn lên cánh môi nhợt nhạt. Lại muốn tiến sâu hơn nữa, rồi thôi, rồi đôi môi anh. Nó chỉnh chu lại mái tóc cho anh.

Nó lấy trái cây ra gọt, tiếp tục bắt đầu kể chuyện ngày hôm nay của nó.

-“Thằng Duy nó đã chọn được chỗ rồi đấy”

-“Anh biết nơi nào không?”_ngừng dao, nhìn anh một cái, vén cọng tóc vương xuống trán qua một bên_ “Khi nào anh tỉnh lại hãy cùng đi. Anh đã hứa rồi mà”

-“...”_người kia vẫn thanh thản mà nằm yên, thằng Tuấn dời tầm mắt nhìn ra cửa sổ, ánh sang buổi trưa chói lóa chiếu rọi, ánh sang mang sức sống đến, những đứa trẻ ngồi đung đưa trên băng đá, chú chim rìa long trên cành cây, vụt cái bay đi. Còn ánh sang của nó bao giờ mới trở lại đây.

Thằng Tuấn bắt đầu công việc quen thuộc trong tháng qua, cầm khăn bước vào toilet lấy nước.

.....

Ba tháng sau.

Trên hành lang của bệnh viện, một hộ lý trẻ hỏi một người khác có vẻ già hơn.

-“Không biết bệnh nhân phòng 717 ở sao rồi chị

-“Sao em lại hỏi người ấy”_người kia thắc mắc.

-“Có thời gian em phụ trách phòng đó”_người hộ lý trẻ giải bày_ “Thấy thương người nhà của bệnh nhân đó ghê. Nhìn mà tội nghiệp”

-“Bệnh nhân đó qua đời hồi tháng trước”_hộ lý già đáp, có lẽ cô ta quá quen với việc ra đi này rồi.

-“Tội ấy đứa con của bà ấy”

-“Gác chuyện đó qua đi. Hôm nay bệnh nhân đông đây”_hộ lý già nhắc nhở.

-“Dạ”

Rất lâu sau đó, ở một vùng quê nọ. Người dân trong xóm vẫn bàn tán về một gia đình kia. Có nhiều ý kiến xoay quanh.

Có người nói “Nhà họ thật khác đời”

Lại có người bảo “Hiện tại gay là thịnh hành đấy”

Có người thắc mắc “Như vậy cũng gọi là đám cưới sao”

Nhưng cũng rất nhiều người trẻ tuổi, mang hy vọng mới cảm thán mà bảo nhau rằng “Anh em hộ chúng nó! Đẹp đôi thật”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-em-ho-chung-no>